

Thời Gian Nhiệt Luyện

Contents

Thời Gian Nhiệt Luyện	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	26
8. Chương 8	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	41
12. Chương 12	43
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	70
21. Chương 21	74

Thời Gian Nhiệt Luyện

Giới thiệu

Anh thừa nhận anh là một người làm việc điên cuồng, một ngày không làm việc thì cả người khó chịu

1. Chương 1

Thân là nhân viên công vụ chỗ tốt lớn nhất, chính là ổn định, quy luật, đang giữ công ăn việc làm ổn định, không có gặp khó khăn về khủng hoảng kinh tế, cho dù bên ngoài có một đồng người thất nghiệp không tìm được việc làm, chỉ cần an phận làm tốt phần công việc, sẽ không sợ phải đánh mất công việc, hơn nữa hàng tháng đều nhận được tiền lương.

Cho nên cô — quyết chí muốn làm một nhân viên công vụ!

Chợt nghe tên Quý Y Phàm này, khiến người ta liên tưởng đến một người phụ nữ dịu dàng động lòng người, thủy mị như nước. Cô cũng biết cha mẹ chết sớm của cô ôm kỳ vọng rất lớn đối với người con gái này, hy vọng cô lớn lên thật có thể trở thành một tiểu thư khuê các tao nhã, dịu dàng, tiếc rằng không như mong muốn, một năm kia xảy ra kịch biến cuộc đời của cô thăng lên ở trong nước, từ đó đã định trước cô cùng hai chữ tao nhã vô duyên.

Năm ấy, cô mới mười ba tuổi, cả cha và mẹ lần lượt qua đời, buộc cô phải sớm tự lực cánh sinh, học cách tự bảo vệ mình, trở nên mạnh mẽ.

Thực ra, hồi nhỏ gia cảnh nhà cô khá tốt, nhưng từ sau khi cha mẹ đầu tư thất bại, cuộc sống hoàn toàn thay đổi, cha mẹ vì trả nợ buộc phải làm nhiều công việc, cuối cùng dẫn đến quá vất vả, hơn bốn mươi tuổi thì lần lượt rời xa thế gian.

Còn nhớ khi đó cô cầm hành lý lang thang khắp nơi ở trong vòng thân thích, hôm nay ở nhà cậu, ngày mai ở nhà chú, tuổi còn nhỏ cô đã nếm hết ảm lạnh tình người. Cô cũng từng cô đơn muốn từ bỏ tất cả, thậm chí nghĩ tới muốn tự sát, may mà giáo viên hướng dẫn của nhà trường khuyên bảo cô, khiến cô bỏ đi ý niệm, cũng hiểu được mỗi người trong xã hội đều là cá thể độc lập, không cần vọng tưởng dựa vào người khác, tốt nhất dựa vào chính mình.

Thậm chí sau nhiều năm, nhưng về mặt cha mẹ bị cuộc sống bức đến thở không nổi đó, vẫn khắc sâu ở trong đầu của cô.

Bởi vì cái dạng ký ức này, khiến cô từ đầu không muốn làm một giai cấp thành phần tri thức, ở thời đại tỉ lệ thất nghiệp cao này, mỗi ngày buộc mình mệt đến mức giống như một con chó, cuối cùng có lẽ dẫn đến mình cũng giống như cha mẹ, kết cục trung niên chính trực thì quá vất vả mà chết.

Cho nên trở thành nhân viên công vụ là kết luận sau khi được cô cân nhắc kỹ lưỡng, chẳng qua muốn làm nhân viên công vụ cũng không phải là một chuyện đơn giản, cô đã từng muốn làm giáo viên! Nhưng cô thật sự không phải là một học sinh thông minh, thi không đậu trường sư phạm, đành phải thôi!

Về phần cơ quan nhà nước, nhờ sự khủng hoảng kinh tế, không ít người có cùng ý tưởng với cô, tất cả mọi người phải giữ lấy công ăn việc làm ổn định, ở một năm kia cô ghi danh, rõ ràng chỉ cần một ngàn người, kết thúc lại ulla vào hơn sáu mươi ngàn người tham gia sát hạch... Ở dưới cạnh tranh quyết liệt, cô không đậu.

Núi không đi thì đường đi, theo đề nghị của giáo viên hướng dẫn ở trung học của cô, cách năm trở lại, chẳng qua là lần này mười phần chính nghĩa của cô, lựa chọn trường cảnh sát, trải qua huấn luyện, thành nữ cảnh sát, sau được phân phối đến đội giao thông.

Mặc dù trở thành cảnh sát đối với dự tính thật sự có chút chênh lệch, nhưng ít ra cảnh sát cũng xem như là nhân viên công vụ, hơn nữa ở trong cảnh giới dương thịnh âm suy, thực ra thì nữ cảnh sát vẫn khá phổ biến.

Chẳng qua là sau khi lên làm nữ cảnh sát, cô mới biết được, công việc của mình tuyệt không như cô vốn cho rằng rất thanh thoi thoải mái.

Ngoại trừ mỗi ngày phải phụ trách duy trì giao thông suốt trong khu vực thuộc, xử lý sự cố, cung cấp thông tin bất hợp pháp ra, còn có di chuyển tuyến bảo vệ an toàn Đặc Cần, thời gian công việc siêu dài còn phải luân phiên... Còn mệt hơn so với công nhân bình thường lãnh tiền lương trung bình.

Hiện tại tốt hơn rồi, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đen ngòm một vùng——

“Mẹ nó!” Thốt ra lời thô tục, “Đã đủ xui xẻo rồi, tốt nhất đừng cho tôi cơn mưa to xuống nữa!”

Sáng sớm hôm nay thức dậy rõ ràng chính là một ngày nắng gắt sẽ phơi chết người, ai biết vừa qua giữa trưa lại không hề báo động trước bắt đầu hạ xuống cơn mưa xối xả, thỉnh thoảng còn xen lẫn vài tiếng sấm hù chết người.

Đến chạng vạng cuối cùng cơn mưa cũng chuyển nhỏ, nhưng nhìn bầu trời lúc này mây đen hơi dày đặc, dự đoán sắp hạ xuống cơn mưa xối xả như trút.

“Muốn hạ xuống cũng chờ tôi trực xong công vụ rồi hạ xuống lần nữa!” Cô lẩm bẩm tự nói.

Đang trực giờ tan tầm giao thông cao điểm, Quý Y Phàm đi xe cảnh dụng xuyên qua ở trong dòng xe, đi đến chỗ phiên trực.

Lên làm cảnh sát giao thông ba năm qua, mỗi ngày cô đều mệt đến mức về nhà nằm xuống liền ngủ, ý đồ ban đầu lựa chọn làm nhân viên công vụ chính là cuộc sống ổn định, sống nhàn nhã, không muốn giống như cha mẹ vì cuộc sống mà bôn ba bận rộn, không ngờ tới cố gắng thi đậu nữ cảnh sát, vì năm đầu gao, cô vẫn phải làm việc vất vả.

Quý Y Phàm đậu xe cảnh dụng xong, vừa xuống xe, lập tức sửa sang lại áo mưa trên người.

Lần đầu tiên cô đến ngã tư này chỉ huy giao thông, nhìn dòng xe qua lại không dứt trước mắt, không khỏi thở dài. Có lẽ cô nên xem xét một cách đơn giản nhất—— tìm một người đàn ông kết hôn với mình.

Nhưng nói muốn kết hôn cũng không phải dễ dàng như vậy, có lẽ là lẫn lộn trong đám đàn ông đã lâu, ngoại trừ cô có một gương mặt giống phụ nữ ra, động tác, giọng nói đều giống như đàn ông, cho nên nhiều lần xem mắt, đều thất bại.

Cho dù thời đại hiện nay là thế kỷ hai mươi mốt, nói chung những người đàn ông vẫn không muốn lấy người phụ nữ có thân phận là một huấn luyện viên karate kiêm cảnh sát làm vợ, chỉ sợ một lúc bất hòa, có thể bị đánh cho răng rơi đầy đất.

“Hừ! Đàn ông trên đời này mất đều bị mù rồi.” Quý Y Phàm nhin không được phun ra một câu, lấy ra gậy chỉ huy đang muốn chấp hành nhiệm vụ định vị.

Lúc này trên đường phố có một chiếc xe thể thao màu đen bắt mắt, rất đẹp rõ ràng đang đậu xe ở chỗ đường vạch đỏ, sau đó tự mình mở cửa xe lái rời đi.

Quý Y Phàm lặng lẽ nhìn cảnh này. Cô đứng ở đây, người đó lại làm như không nhìn thấy? Tốt! Đây rõ ràng là khiêu chiến công quyền.

Cô từ từ lướt đến bên cạnh xe, ánh mắt nhìn thẳng vào chiếc xe thể thao màu đen bóng loáng này, bĩu môi thâm nghĩ, vừa nhìn thì biết chủ xe là đại gia có tiền không có nơi để chi tiêu, chỉ tiện ỉnh, cho dù bị lập mấy trăm tờ giấy phạt cũng sẽ không chớp mắt một cái.

Nếu đối phương có ý tốt muốn tăng doanh thu cho quốc khố, cô đương nhiên xuất ra hồng đơn, sẵn sàng mở ra đơn tố giác——

“Xin lỗi, tôi lập tức đi ngay!” Tự sau lưng cô đột nhiên xuất hiện giọng nói trầm thấp.

Quý Y Phàm dừng bút lại ở giữa không trung, quay đầu nhìn về nơi phát ra giọng nói.

Ánh mắt chỉ nhìn thấy được ngực của đối phương, cô từ từ ngẩng đầu, nhìn kỹ anh.

Nói một cách công bằng, người đàn ông này đáng đáp thật đẹp trai, cái đầu lại cao, cô không phải là thấp, ước chừng anh ta còn cao hơn cô một cái đầu, lúc này anh ta mỉm cười với cô, nụ cười của anh ta dường như không có nhuộm đậm quyền lực, khiến khóe miệng của cô nhin không được cũng nâng lên. Nhưng cô nhanh chóng nhớ lại công việc và thân phận của mình, hắng giọng, kéo cái mũ, sau đó về mặt và bộ dáng giải quyết công việc đối mặt với anh ta.

“Thưa ngài, khu màu đỏ không được phép đậu xe, phiền xuất giấy tờ xe, bằng lái!”

“Tôi biết ở đây không được đậu xe, tôi chỉ muốn đi lấy ít đồ, lập tức đi ngay.” Đối phương cười nói với cô, nhưng vẫn lấy ra giấy tờ trong bóp da đưa cho cô.

Mỗi hành vi vi phạm của mọi người là như nhau, lúc nào cũng sẽ vì phạm tội của mình mà thoát tội. Quý Y Phàm lặng lẽ tiếp nhận giấy tờ của anh ta, xác định thân phận.

Người đàn ông này dựa vào xe thể thao, cúi đầu nhìn cô, lúc này mới chú ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn cỡ lòng bàn tay phía dưới chiếc mũ, anh chưa từng thấy qua nữ cảnh sát xinh đẹp như vậy, nếu như là ngày trước, anh sẽ không lãng phí thời gian chuyện trò với cô, nhưng hôm nay——

Ngón tay của anh chỉ vào tòa cao ốc phía sau, “Tôi đi làm ở đó, tôi là Thường Trọng Vĩ.”

Nhìn vẻ mặt của người đàn ông này như thể cô cần phải biết anh ta, Quý Y Phàm nhìn nhìn giấy tờ trong tay, xác định người trước mắt mình là Thường Trọng Vĩ, nụ cười mê người trên mặt của anh ta vẫn như cũ, cô đoán chừng có lẽ anh ta là một người nổi tiếng hay tương tự gì đó! Bộ dáng của anh ta rất tuần tú, cũng có thể là minh tinh... Chỉ tiếc, công việc của cô khiến cô mệt đến gần chết, cho nên đối với việc bám theo tin tức người nổi tiếng không có chút hứng thú.

Cô liếc mắt nhìn tòa cao ốc bên cạnh một cái, đó là một trong những cột mốc ở Đài Bắc, nơi mà số ngành các công ty thành lập cùng một loại đều được liệt kê trên quỹ công ty, nhìn cách ăn mặc và chiếc xe nổi tiếng của anh ta, hẳn là có chút địa vị, nhưng cho dù anh ta là ông chủ lớn, không tuân theo quy định cũng phải ngoan ngoãn chịu phạt.

Quý Y Phàm qua quýt nói: “Hóa ra là Thường tiên sinh.”

“Đúng vậy!” Thường Trọng Vĩ cười đáp, cho rằng đối phương nhận ra mình, sẵn lòng cho anh một sự dễ dàng, “Thật sự là vất vả cho cô rồi.”

“Đây là công việc của tôi.” Cô cuối đầu, bắt đầu vung bút trong tay, “Một chút cũng không vất vả.”

“Không nghĩ tới có nữ cảnh sát xinh đẹp giống như cô vậy.”

“Vậy hẳn là anh ít thấy; Giới cảnh sát chúng tôi có rất nhiều nữ cảnh sát ngoại hình đẹp.” Sau khi điền xong thông tin, cô cầm giấy tờ của Thường Trọng Vĩ trả về trên tay anh.

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng kèn dồn dập, cả hai đều nhìn sang.

“Xem ra tôi thật sự cản đường người khác.”

“Không sai.” Quý Y Phàm gật đầu, lại nhắc lại lần nữa, “Ở đây không được phép đậu xe!”

“Tôi biết, tôi đi đây.” Nói xong, anh mở cửa xe, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút, Thường tiên sinh.” Cô duỗi tay ra, ngăn cản người đàn ông đang định lên xe.

“Có chuyện gì sao?” Thường Trọng Vĩ quay đầu lại hỏi.

“Phiên ký tên.”

“Ký tên?!” Thường Trọng Vĩ ngẩn người.

Cô gật đầu, “Đúng vậy, ký tên.”

“Không phải chứ? Tôi không tùy tiện ký tên cho người khác, cho dù là người hâm mộ của tôi cũng vậy.”

“Người hâm mộ?!” Nhíu mày nhìn vẻ mặt làm khó của người đàn ông này, Quý Y Phàm suýt nhịn không được phải cất tiếng cười to, cô kìm nén ý cười, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Thường tiên sinh, tôi mặc kệ anh cho hay không cho chữ ký với người hâm mộ, nhưng tôi thật sự cần anh ký tên.”

Tay cầm bút của cô cố tình lung lay một vòng ở trước mặt anh, sau đó dừng ở nơi người không tuân theo quy định trên hồng đơn.

“Ký ở đây, tiện thể nhìn thông tin một chút, nếu như không có sai xin mời ký xuống tên của anh!”

Thường Trọng Vĩ nhìn cô, trong nháy mắt sững sờ.

“Ký tên!” Nhìn về mặt kính ngực của anh ta, về mặt vốn làm việc của Quý Y Phàm, rốt cuộc không thể treo sự hoàn mỹ trên mặt, khóe môi nhin không được dương lên.

“... Cô lập hóa đơn phạt tôi?” Thường Trọng Vĩ rút cuộc hoàn hồn, trừng mắt trước giấy phạt hối.

“Đúng, bởi vì anh không tuân theo quy định.” Về mặt cô tỏ vẻ tiếc nuối.

Anh không thể tin cùng cô bốn mắt giao nhau, nâng cao giọng nói: “Tôi là Thường Trọng Vĩ.”

“Mẹ nó! Anh là muốn nói mấy lần, tôi biết anh là Thường Trọng Vĩ.” Ba chữ tiếng Trung này cô vẫn biết.

Nghe được cô nói lời thô tục, anh hơi kinh ngạc trở mắt nhìn.

Quý Y Phàm nhẹ giọng nói: “Nếu như tôi là anh, sẽ nhanh chóng ký tên, sau đó cầm hóa đơn phạt tránh người, bằng không theo lệ tôi có thể kiện anh gây trở ngại người làm công vụ. Cho nên, Thường tiên sinh, chính anh lựa chọn đi.” Cô đưa bút tới trước mặt của anh, “Anh muốn ký hay không ký?” Tóm lại, hóa đơn phạt anh là quyết định rồi.

Anh chẳng những không tức giận mà còn nhin không được cười ra tiếng, “Cô cảnh sát xinh đẹp, cô đã kích lòng tự tin của tôi rồi.”

“Ít nói nhảm! Tôi tin dựa vào khuôn mặt này của anh, anh có thể nhanh chóng lấy lại lòng tự tin từ trên người những người phụ nữ khác!” Tiểu thư cô không chịu thua lời lẽ cũ rích này.

“Đàn bà nha.” Anh tiếp nhận bút của cô, ký xuống tên của mình, tự lẩm bầm thở dài nói: “Mê người lại nan giải!”

Cô làm bộ như không có nghe được lời nói của anh, sau khi anh ký xong, xé giấy phạt đưa đến trong tay anh, “Cám ơn sự hợp tác của anh. Thường tiên sinh, đây là giấy phạt của anh.” Cô lại lặp đi lặp lại lời thoại, “Thật hy vọng anh đừng không tuân theo quy định nữa. Bây giờ mời anh dời xe đi ngay, anh đã gây cản trở giao thông.”

Thường Trọng Vĩ tiếp nhận giấy phạt, về mặt phức tạp nhìn cô.

Kiều ngạo hất cằm lên, cô mở ra tâm trạng sáng ngời cực tốt, bắt đầu chấp hành công vụ, chỉ huy giao thông.

Quý Y Phàm—— nhìn tên trên giấy phạt, Thường Trọng Vĩ vốn là ngắn người, sau đó ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hình nhân đứng ở giữa đường quốc lộ.

Quý Y Phàm... Anh lặp đi lặp lại tên của cô ở trong lòng. Bọn họ thật là có duyên!

Lúc làm nhiệm vụ cô chú ý tới anh vẫn còn đứng ở tại chỗ, lập tức huyết sáo, dùng tay ra hiệu, ý bảo anh rời đi ngay lập tức.

Thường Trọng Vĩ đối với ra hiệu của cô gật gật đầu, nhanh chóng lên xe, thắt dây an toàn.

Anh vốn thiếu thiếu hứng thú với sự an bài đột ngột của thám cho buổi xem mắt vào ngày mai, nhưng bây giờ anh không khỏi bắt đầu mong đợi.

Gần đây vì hôn nhân đại sự của anh, anh bị hai vợ chồng chú, thám oanh tạc mệt đến gần như muốn sụp đổ.

Sau khi cha mẹ và anh trai lần lượt qua đời, anh chỉ còn lại chú và thám là hai người thân của mình, mà hai người dưới gối không coi anh là của riêng ra, vẫn vô tư bỏ ra yêu mến với anh, anh cũng coi họ như cha mẹ của mình, chỉ là đôi khi quan tâm của họ sẽ làm anh không thể nổi.

Ngày mai sau khi chấm dứt buổi xem mắt, anh còn phải vội đáp máy bay đến Thượng Hải, thời gian của anh rất gấp rút, hóa ra anh còn có chút không vui vì mình phải nhin chút thời gian đi đến xem mắt, nhưng mà bây giờ không được.

Liếc mắt nhìn hồng đơn trong tay, lại chăm chú nhìn nữ cảnh sát đứng ở giữa đường quốc lộ, anh lộ ra nụ cười khoái trá, dùng sức đạp chân ga, nhanh chóng chạy đi.

Nhìn từ gương chiếu hậu thấy Quý Y Phàm giận dữ chỉ vào xe của anh kêu to, anh nhin không được cười ha ha. Nhìn thấy bộ dáng hỗn hển của cô, anh đột nhiên cảm thấy cho dù nhận thêm một tờ giấy phạt của cô cũng đáng.

Quý Y Phàm nhin không được ngáp dài một cái, mặc dù mặc một chiếc váy thanh nhã, nhưng cô vẫn không để ý đến hình tượng đuôi lưng một cái. Dù sao đối tượng xem mắt vẫn chưa đến, cô cũng không cần quá câu thúc.

Ngày hôm qua, trước lúc cô sắp giao ban xảy ra một cuộc tai nạn xe, chờ cô xử lý xong về đến nhà cũng đã qua nửa đêm.

Xoa cần cổ ê ẩm, cả người cô nửa ngồi phịch ở trên ghế. Vốn tưởng rằng hôm nay nghỉ phép có thể đặc biệt ngủ một giấc ngủ dài, nhưng ngày hôm qua trước khi tan việc, đột nhiên nhận được điện thoại của phu nhân chủ quản liên tiếp giúp cô giới thiệu đối tượng vừa qua, nói hôm nay đặc biệt thay cô sắp xếp một cuộc xem mắt, bất luận cô có bất cứ chuyện gì cũng phải gạt ra, giọng điệu ấy giống như là nói nếu như ngày hôm nay cô đã lỡ mất người này, cuộc đời này đừng nghĩ được gặp lại đối tượng tốt như vậy.

Từ sau khi phu nhân chủ quản nghe nói qua cảnh ngộ của cô, thì nhiệt tình giúp cô làm mối, hy vọng giúp cô bơ vơ không nơi nương tựa tìm được một chốn tốt.

Cô thật sự rất mệt, hơn nữa lại sắp xếp cuộc gặp tạm thời như thế này khiến cô rất muốn từ chối, nhưng phu nhân chủ quản là có ý tốt cô thật sự không tiện từ chối.

Thím của đối tượng xem mắt lần này, vừa khéo là bạn học của phu nhân chủ quản thời nữ trung, ngày hôm qua hai người tình cờ gặp ở công ty bách hóa, máy hát vừa mở, càng nói càng hợp ý, nhanh chóng thì đã định hôm nay xem mắt.

Nghe nói đối phương tuy là nhà giàu có, lại không cầu nhà gái phải có gia thế hoặc bối cảnh hiển nhiên, chỉ hy vọng cháu trai có thể tìm được một người vợ hiền khéo léo, đối với bọn họ mà nói, nàng dâu muốn kết hôn vào cửa, “Đúng mức” thắng tất cả.

Đúng mức?!

Theo bản năng cô sờ sờ kẹp tóc trên đầu, xác định nó vẫn nằm ở vị trí nên ở, sau đó cô nhìn vào trên mặt bàn soi rõ bóng người, lộ ra một nụ cười đoan trang nhàn thục nhất. Thế này hẳn là đủ đúng mức rồi chứ?

Đối phương xé chiều hôm nay sẽ đáp máy bay bay đến đại lục, hơn nữa một khi nán lại là gần ba tháng, nói cách khác, ngày hôm nay cô chỉ có cơ hội lần này để cô có thể gây ấn tượng sâu sắc với anh ta.

Lúc này Quý Y Phàm mới nhớ tới vừa rồi phu nhân chủ quản đưa cho cô một phong thư, nói bên trong viết một số thông tin cơ bản và sở thích của đối tượng xem mắt.

Cô vội vàng mở ra ví da, tìm kiếm phong thư ấy. Từ rời giường đến bây giờ, cô vẫn ở trạng thái mơ mơ màng màng, đến bây giờ ngay cả đối phương họ gì tên chi cũng không rõ ràng lắm, thật sự có chút không thể nào nói nổi.

Thực ra thì trước đó, cô cũng rất bài xích xem mắt, nhưng vì mình cũng muốn nhanh chóng kết hôn, suy đi nghĩ lại cảm thấy xem mắt mặc dù cũ, nhưng là cách đạt được mục tiêu trực tiếp nhất cũng nhanh nhất.

Trong những năm qua, cô đã cố gắng để chăm chỉ kiếm sống, chỉ muốn một sự ổn định.

Mỗi ngày trở lại ký túc xá, cô mệt mỏi, tư tưởng lúc nào cũng trôi dạt đến cha mẹ vì kiếm sống quá vất vả mà chết, bây giờ cô vì lên chức, vì tăng lương, vì trả nợ năm đó của cha mẹ mà tiếp nhận nợ nần, không phải cũng giống như liều mình làm việc? Nghĩ vậy, Quý Y Phàm không khỏi rung mình một cái. Cô không muốn giẫm theo gót của cha mẹ!

Những số tiền mượn ngân hàng, ở sau khi cô từ bỏ kế thừa sẽ không là vấn đề nữa, chẳng qua là những số mượn của bạn bè thân thích, cũng không thể làm như chưa từng xảy ra.

Bạn bè thân thích có lòng tốt một chút, ở sau khi cha mẹ cô đều mất, coi như thương xót cô là cô bé quá nhỏ lại mồ côi, xóa bỏ tất cả nợ cũ, nhưng có một số người không muốn để tiền của mình mất hết cả vốn, cho nên vẫn đòi nợ cô, yêu cầu cô trả nợ, trong lúc này, đòi nợ đòi đến hung dữ nhất thì kể ra nợ và anh họ.

Do cậu trúng gió, sau đó không có cách nào giúp đỡ cho cô nữa, chỉ cần mỗi tháng vừa đến ngày phát lương, mợ sẽ gọi tới đơn vị phục vụ của cô một cuộc điện thoại, muốn cô nhớ rõ ân tình năm đó họ đối với nhà cô, chớ vong ân phụ nghĩa, ít nhiều trả ít tiền cho bọn họ. Về phần lấy tiền lý do rất nhiều, từ cậu trúng gió cần mời y tá, đến gần đây nhất anh họ không có duyên gì với phụ nữ muốn lấy vợ rồi.

Anh họ tuổi không còn nhỏ chọn trúng một cô dâu Việt Nam, vui mừng rất nhiều, quyết định muốn phô trương bốn phía nói cho cả thế giới biết, hẳn muốn kết thúc cuộc sống độc thân, kết quả lại làm khổ cô.

Vốn là mợ đã chấp nhận cho cô trả mấy chục ngàn mỗi tháng, bây giờ lại muốn cô trả hết số tiền trong một lần, dù sao mua một cô dâu cộng thêm phí tổn sau hôn lễ, sửa sang lại tân phòng v.v., thì chi tiêu một khoản không nhỏ. Nhưng căn bản cô không có nhiều tiền như vậy, nhưng bọn họ cũng không để ý đến sự sống chết của cô, cho cô một kỳ hạn, nếu như cô còn không tìm ra, mỗi ngày sẽ đến đơn vị phục vụ của cô làm cho cô không được yên.

“Y Phàm, vị này chính là Thường tiên sinh cô đã đề cập qua với cháu.”

Nghe được tiếng của phu nhân chủ quản, Quý Y Phàm vội vàng hoàn hồn, theo bản năng đặt phong thư tìm được lên bàn, ngồi thẳng người, âm thầm hy vọng vừa rồi đối phương không có nhìn thấy đáng ngồi tù tiện của cô.

Hơi hạ mi, cô từ từ đứng dậy, lộ ra nụ cười dịu dàng luyện tập rất lâu.

Thường Trọng Vĩ khẽ cúi đầu đánh giá, thái độ của Quý Y Phàm cùng ngày hôm qua lập giấy phạt anh giống như hai người, khỏe miệng không tự giác khẽ nhếch.

“Tôi nghe nói Quý tiểu thư là một nhân viên công vụ, không nghĩ tới là đang phục vụ giới cảnh sát.”

Phu nhân chủ quản nghe vậy nhất thời ngẩn người, trở mắt nhìn Thường Trọng Vĩ. Bà không cố ý muốn giấu diếm, mà là đã trao tặng chiếc khăn thay lời muốn nói rồi. Thường Trọng Vĩ thích hợp đối tượng phải điềm đạm nghe lời. Cố tình biết Y Phàm nhiều năm, bà rất rõ cô bé này là một cô gái tốt 100%, nhưng tuyệt không dịu dàng, người không có chủ kiến, căn cứ vào tư tâm, cho nên bà che dấu một ít chuyện, nhưng nếu như họ biết nhau, không phải là...

Quý Y Phàm khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, khi thấy rõ đối phương là Thường Trọng Vĩ, cô cả kinh hơi lui một bước, lại thiếu chút nữa ngã vào ghế.

“Anh——”

“Quý tiểu thư.” Anh mỉm cười với cô: “Chúng ta lại rất có duyên.”

Nước miếng bị mắc kẹt ở trong cổ họng, Quý Y Phàm nhất thời đầu óc trống rỗng.

“Hai đứa gặp qua à?” Thấy cô không kịp phản ứng, phu nhân chủ quản chủ động tiếp lời.

“Vâng.” Anh tự nhiên thanh thản trả lời, “Hơn nữa ngay tại sắp tới ngày hôm qua, cháu đối với cô ấy—— ấn tượng sâu sắc.”

Người đàn ông ngày hôm qua đúng là đối tượng xem mắt của cô! Quý Y Phàm dùng sức cắn răng, hồi lâu nói không ra nữa câu.

“Thật đúng là có duyên nha!” Phu nhân chủ quản vừa nghe được bốn chữ “Ấn tượng sâu sắc”, lập tức lộ ra vẻ mặt hưng phấn. “Cô biết các cháu có duyên phần. Hãy ngồi xuống tâm sự, cô đi ra xe lấy một thứ, thím cháu nói sẽ tới trễ, tiện thể cô ra bên ngoài chờ cô ấy.” Bà mượn cớ rời đi, thức thời không quấy rầy nhân vật chính ở với nhau.

Phu nhân chủ quản vừa đi, hai người lập tức rơi vào im lặng.

Đầu óc Quý Y Phàm chuyển động cực nhanh, có chút không được tự nhiên từ từ ngồi xuống, căng thẳng đến cầm lấy trà hoa quả trên bàn khẽ nhấp một hớp, âm thầm nhẩn mặt.

Căn cứ vào “Thù hằn” ngày hôm qua, cô nhanh chóng nhận rõ một chuyện—— cho dù điều kiện của anh ta tốt thế nào, nụ cười trông mê người thế nào, vô hại thế nào, hai người đã định trước vô duyên.

Thường Trọng Vĩ nhìn chăm chăm vào cô, tất cả ủ rũ của cô đều nhìn ở trong mắt, cười cười nói: “Chúng ta nên bắt đầu từ tự giới thiệu.”

Nghe được lời anh nói, cô không khỏi ngắc đầu, khẽ nhướn mày, buột miệng nói: “Tôi là cảnh sát.”

“Tôi biết.” Anh mỉm cười, lấy ra một tờ hồng đơn từ trong ví, “Đây là cô cho tôi.”

Cô nhìn, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho bị sặc, nuốt nước miếng, cô giải bài, “Đó là... Anh nên hiểu, đó là công tác của tôi.”

“Tất nhiên.” Thường Trọng Vĩ nhìn cô chăm chăm, chú ý tới mặt cô không tự giác đỏ lên, “Tôi không có ý trách cô.”

Quý Y Phàm thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhịn không được vì mình cãi lại, “Tôi biết rõ trước đó chúng ta có chút khó chịu, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không xin lỗi anh, dù sao cũng là anh không tuân theo quy định trước, tôi chỉ là giải quyết việc chung.”

“Đừng kích động, tôi không có ý trách cô.” Anh mỉm cười, trong nụ cười không có bất kỳ ý mỉa mai nào, “Tôi chỉ là vì đối tượng xem mắt hôm nay là cô, mà cảm thấy ngạc nhiên thôi.”

“Ngạc nhiên? Quả thật là ngạc nhiên.” Cô không thể không tán thành, “Nhưng tôi không biết sao anh còn cười được?”

“Tại sao không cười được?”

“Bởi vì đối tượng là tôi!” Quý Y Phàm chỉ vào hồng đơn, nói ra sự thật, “Chúng ta có thù nha!”

“Đây là chuyện nhỏ.” Anh thu hồi hồng đơn vào trong ví của mình, “Thành thật mà nói, tôi hy vọng vợ của tôi dịu dàng đáng yêu. Tên Quý Y Phàm nghe qua quả là rất có khí chất.”

“Mẹ——” Mới nâng một âm, sau đó cô ép mình nuốt lời thô tục vào trong bụng.

“Mẹ gì?” Thường Trọng Vĩ buồn cười nhìn cô hỏi.

“Không có gì.” Quý Y Phàm giơ tay lên khẽ vuốt tóc mình xuống, đồng dục nói: “Anh đừng coi thường tôi! Tôi, cũng đã từng học piano, bình thường cũng vẽ một vài bức tranh.”

Anh tán thưởng nhìn cô, “Nghe qua cũng không tồi.”

“Tất nhiên.” Cô nâng cằm của mình, không có nói rõ sau khi cha mẹ chết thì không có học piano nữa, về phần vẽ tranh, tai nạn giao thông vốn là phải vẽ một hiện trường tai nạn, hơn nữa cô vẽ rất tốt, còn có toàn thể cục cảnh sát công nhận, cho nên một chút cô cũng không tính là nói dối.

“Tính tình bên trong của tôi quả thực là rất tao nhã, chẳng qua là khi làm việc, tôi phải nguy trang chính mình.” Cô cố ý nói.

“À!” Anh gật gù đầu, “Vậy cô nguy trang rất tốt.”

Quý Y Phàm thiếu chút nữa lại bị sặc nước miếng của mình. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nói thật, người đàn ông này vẫn rất phong độ.

Để xuống phòng bị, cô nhịn không được nói: “Cho dù sớm biết rằng ngày hôm nay sẽ xem mắt với anh, ngày hôm qua tôi vẫn sẽ lập giấy phạt anh, dù sao anh cũng không tuân theo quy định là sự thật.”

“Tôi biết.” Thường Trọng Vĩ không có tức giận gật đầu nói.

“Mặc dù bây giờ nói chuyện này rất mất vui...” Cô ngồi thẳng thân mình, nghiêng đầu đánh giá anh, “Nhưng anh không nên tăng tốc độ.”

“Cảnh sát Quý, tôi luôn luôn là một công dân an phận thủ thường, không lái xe tăng tốc độ.”

Mẹ nó, thật sự là nói dối không chớp mắt. Quý Y Phàm rất xem thường nhướn mày, “Ngày hôm qua, sau khi anh nhận hồng đơn của tôi, mà còn tăng tốc đi ở trước mặt của tôi, chính tôi thấy rõ ràng, hành vi này của anh, tôi thậm chí có thể hiểu như là—— anh đang khiêu khích với tôi.”

“Tôi thật sự không có ý đó, tôi chỉ là đang vội.” Thường Trọng Vĩ ung dung cười nhìn cô mặc một chiếc váy màu trắng đơn giản, bộ dáng yếu đuối quả thực là cùng bộ dáng mặc đồng phục chấp pháp ở trên đường phố ngày hôm qua tưởng như hai người. Nếu như không phải ngày hôm qua gặp mặt một lần đã biết cô không lưu tình, có lẽ anh đã bị bộ dáng yếu điệu bây giờ của cô lừa rồi.

“Đang vội? Lý do rất tốt, đó cũng là lý do tăng tốc độ không tuân theo quy định mà mọi người thường dùng nhất, nhưng Thường tiên sinh, lý do tốt không có nghĩa là đúng lý do.” Cô liếc anh một cái, “Cho anh một lời khuyên, mười lần tai nạn xe cộ chín lần nhanh, anh không tuân theo quy định là chuyện nhỏ, ví như quá nhanh gặp chuyện không may thì không phải đùa rồi.”

“Tôi tự có chừng mực.” Giọng điệu của anh vẫn bình tĩnh như cũ.

Quý Y Phàm đưa tay nhẹ nhàng đề lên nhau ở trên hai chân, mặc dù cô cũng muốn thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi của mình hơn, nhưng đối mặt với Thường Trọng Vĩ, dường như cô không thể thả lỏng thần kinh của mình.

Trông anh ta giống kiểu rất cao quý, người giàu có thường lui tới những nơi cao cấp, mà cô chỉ là một tiểu dân phố chợ bình thường, nhìn nụ cười ung dung tự tại của anh ta, cô lại có loại cảm giác mất mát trước nay chưa từng có va vào cô.

Từ trước tới giờ không cảm thấy mình không xứng với người nào, nhưng bây giờ, cô lại tiếc nuối mình không phải là người tao nhã giống như anh ta.

Đối mặt với nụ cười của anh ta, dường như ngay cả tay của cô muốn đặt ở đâu cũng không xác định, mà thái độ ung dung tự đắc của anh ta khiến cô hiểu được—— anh ta đối với cô một chút hứng thú cũng không có!

“Tại sao cô lại tới xem mắt?”

Chợt nghe câu hỏi của anh ta, Quý Y Phàm hơi kinh ngạc.

Tại sao cô lại tới xem mắt đối với anh ta mà nói có lẽ không phải là quá quan trọng, có vẻ như câu hỏi của anh ta đơn giản chỉ là vì giết thời gian, cô nhún vai, “Còn có thể tại sao? Đương nhiên là vì gã mình đi ra ngoài.”

Anh cười khê, “Câu trả lời thú vị.”

2. Chương 2

“Vậy còn anh?” Cô hỏi ngược lại, “Người đàn ông như anh, sao lại đến xem mắt?”

Thường Trọng Vĩ nhướn mày, dường như hơi bất ngờ với câu hỏi ngược lại của cô. “Thím tôi mong muốn. Hôn nhân không nằm trong kế hoạch của tôi, trên thực tế tôi chỉ có hứng thú với công việc. Công việc rất thú vị, nhưng phụ nữ—— lại không hẳn.”

Nghe được câu trả lời của anh, cô gần như muốn tròn tròn mắt, “Cho nên anh là vì áp lực tình cảm riêng mới đến.” Cô chống cằm của mình

nh, ung dung nhìn anh, “Vậy anh đã từng xem mắt mấy lần?”

“Không đếm được.” Anh nhún vai, chứng tỏ không quá quan tâm.

“Vậy tính ra tôi hơn anh, xem mắt với anh là lần thứ mười của tôi, nhưng tôi biết tôi phải ký thác hy vọng vào lần thứ mười một.”

“Lần thứ mười!?” Anh nghe vậy bật cười, “Tôi thật sự khó có thể tưởng tượng, cô mới mấy tuổi? Cần gì vội vã gã mình đi?”

“Bởi vì tôi muốn một cuộc sống ổn định.” Cô vốn không muốn trả lời câu hỏi của anh, nhưng tự nhiên thốt ra.

Anh nghiêng ngẫm lời của cô, “Làm cảnh sát không ổn định sao?”

“Tuy là ổn định. Nhưng không phải là điều tôi mong muốn.”

.” Nghĩ đến cha mẹ quá vất vả mà chết, lòng Quý Y Phàm chìm xuống, hơi sụp mi xuống. “Cha mẹ tôi vì cuộc sống mà bỏ ba, cuối cùng ngay cả mạng sống cũng không còn.”

“Tôi thật đáng tiếc.” Nghe được cô nói ra chuyện riêng tư của mình với anh, Thường Trọng Vĩ hơi kinh ngạc.

Cô khẽ nhún vai, “Đây không có gì, tôi gần như đã không nhớ tới chuyện này nữa rồi.”

Anh chú ý tới cô dùng chính là gần như.

“Tôi cũng rất nhớ cha mẹ tôi, họ đã qua đời trong một tai nạn máy bay, mặc dù ở trong ấn tượng của tôi cũng không thường thấy được bọn họ, bởi vì lúc nào bọn họ cũng tới tới lui lui các nơi trên thế giới, nhưng tôi biết bọn họ rất yêu tôi.”

Nghe được lời của anh, lòng cô không khỏi ưu tư gương mặt nhìn lên.

“Xin lỗi, làm phiền một chút.” Trợ lý của Thường Trọng Vĩ—— Lưu Chí Siêu xuất hiện ở bên cạnh, cúi đầu nói ở bên tai ông chủ: “Tổng giám đốc, đã đến thời gian rồi, nếu không đi, tôi sợ không đuổi kịp chuyến bay.”

“Được rồi.” Anh liếc nhìn đồng hồ trên tay của mình, sau đó nhìn Quý Y Phàm, “Tôi rất muốn tiếp tục trò chuyện thêm với cô, nhưng tôi đang vội.”

“Anh bận việc của anh, tôi biết anh phải vội bay đi Thượng Hải.”

Thường Trọng Vĩ gật nhẹ đầu, đứng lên, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Nhìn động tác của anh ta, cảm giác mát mát ấy lại không mời mà tự đến nổi lên trong lòng cô, mà nhẹn không được dặn dò, “Đừng tăng tốc độ nữa.”

Nghe được lời của cô, anh nhẹn không được mà lộ ra nụ cười. “Cám ơn cô quan tâm!”

Nhìn thấy anh tao nhã xoay người, tầm mắt không còn lưu ở trên người cô, Quý Y Phàm mới len lén thở dốc một hơi. Người đàn ông này có ma lực khiến người mê muội, nhưng có lẽ cô sẽ không nhìn thấy anh nữa rồi...

Cô đưa tay để gấp lại phong thư thông tin của Thường Trọng Vĩ. Nhưng người đàn ông này nên nhớ.

Ánh mắt suy tư dõi theo bóng lưng của anh, nhìn anh tự đắc nói chuyện với người đàn ông bên cạnh.

Tay Quý Y Phàm đột nhiên nắm chặt lấy phong thư, đẩy chiếc ghế ra bước nhanh về phía trước, chặn ở lối đi của anh khi anh bước ra cửa nhà hàng.

Thường Trọng Vĩ không ngờ tới cô lại đột nhiên ngăn anh lại, nghi ngờ khẽ nhướn mày, “Tôi đã quên cái gì sao?”

“Không phải anh.” Cô nghiêm túc nhìn anh. “Là tôi đã quên.”

Mặc dù anh không hiểu lắm lời của cô, nhưng vẫn mỉm cười nhìn cô, khẽ gật đầu chờ cô tiếp tục nói hết.

“Tôi có thể phải lớn mật giả thiết, anh đối với buổi xem mắt không chừng này cảm thấy mệt mỏi chứ?” Trước khi dừng khí còn chưa biến mất, cô buột miệng hỏi.

“Việc này không cần giả thiết.” Thường Trọng Vĩ làm một động tác, ý bảo Lưu Chí Siêu đi lái xe tới đây, sau đó tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy mệt mỏi rồi.”

“Chúng ta có thể giải quyết tình trạng này.”

“Giải quyết thế nào?!”

“Kết hôn với tôi.”

Kết hôn?! Cô đang cầu hôn với anh?!

Chuyện trên đời này làm cho anh kinh ngạc không nhiều, nhưng cô gái này, khiến anh cảm thấy vừa sợ lại vừa thú vị. Nếu không lo nghĩ sẽ chọc giận về mặt nghiêm túc của cô, anh thật sự muốn cất tiếng cười to.

“Chỉ cần kết hôn với tôi, anh cũng không cần phải xem mắt nữa, tôi cũng có thể có một cuộc sống ổn định, chúng ta theo như nhu cầu. Tin tôi, tôi thật sự không có đúng như vậy, tôi rất dịu dàng, mọi việc đúng mức, biết chăm sóc bản thân, tuyệt sẽ không ba ngày hai bữa làm phiền——” Cô nói rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt cũng không tự giác lảng tránh ánh mắt của anh, “Tôi tuyệt đối là người vợ được chọn tốt nhất của anh.”

Nghe được lý do của cô, suýt nữa khiến cho anh buồn cười. “Cảnh sát Quý, cô thật sự muốn gả mình đi ra ngoài như vậy?”

“Vâng.” Câu trả lời này dứt khoát và khẳng định.

Cuộc đời này của Thường Trọng Vĩ nhận biết không ít phụ nữ, nhưng gọn gàng dứt khoát giống như cô thế này cũng rất ít gặp.

“Nhưng sau khi cưới tôi, anh còn phải giúp tôi một việc.” Cô dừng một chút, chú ý tới chiếc Limousine[1] dừng ở cổng nhà hàng, cho nên cô rất nhanh nói: “Tôi cần một khoản tiền! Bởi vì anh họ của tôi muốn lấy vợ, cần tiền.”

“Nói cho tôi biết, cô bây giờ là nghiêm túc sao?”

“Bỏ——” Cô nuốt lời nói vào trọng bụng, “Tôi xin thề, tôi sẽ nghiêm túc hết mức.”

Mặc dù kinh ngạc với đề nghị của cô, nhưng anh thích cô thành thật, bề ngoài cô xinh đẹp, hơn nữa thoát nhìn rất tao nhã, mặc dù anh rất hoài nghi tao nhã như thế có phải là thật vậy hay không, nhưng theo thái độ cô nói chuyện nhìn ra được cô chính là loại người phụ nữ coi trọng lời hứa sẽ không trốn tránh trách nhiệm, nghĩ đến đây, ánh mắt anh hơi nheo lại.

Mặc dù không thể nói Quý Y Phàm hoàn toàn đạt đến điều kiện của anh, nhưng quả thật thú vị, quan trọng nhất là, kết hôn với cô, anh thực sự có thể giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Anh không có hứng thú ba ngày hai bữa thì bị ép phải để xuống công việc, chỉ vì bị sắp xếp buổi xem mắt, họ kết hôn có thể theo như nhu cầu, lại không can thiệp lẫn nhau, đây đúng là điều anh muốn.

“Quý Y Phàm.” Thường Trọng Vĩ nhìn cô, lộ ra nụ cười mê người.

Tim cô đập rộn lên nhìn bộ đồ vest màu lam bằng lụa của anh, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Hãy lấy tôi nhé.”

Cô bị lời nói bất ngờ của anh làm cho giật mình. Kết hôn, kết hôn với anh?! Hai mắt cô trừng đến vừa tròn vừa lớn, hoài nghi mình nghe lầm.

“Anh...” Bộ dáng của mình thật ngu xuẩn, nhưng cô vẫn cà lăm hỏi: “Anh nói cái gì?”

Anh nhìn cô chăm chú, “Mặc dù bị con gái cầu hôn với tôi mà nói là trước nay chưa có gặp qua, nhưng không thể phủ nhận cảm giác cũng không tệ lắm, nhưng vì mặt mũi của cô, chúng ta vẫn chiếu theo truyền thống làm nhé.” Anh nắm lấy tay cô, tay cô lạnh như băng vậy, có vẻ như cô đã thể hiện mình rất bình tĩnh. “Hãy lấy tôi nhé.”

Lần này Quý Y Phàm khẳng định 200% mình không có nghe lầm, nhìn hai người nắm tay nhau, cảm xúc kích động từ trong lòng vẫn truyền tới ngón chân.

Anh muốn kết hôn với cô? Tin này khiến cô hưng phấn đến giống như đi ở trên đám mây, cô gần như hoài nghi mình đã bay lên rồi.

“Thật không?!” Cảm giác quá hư ảo này khiến cô nhin không được hỏi.

“Chỉ cần cô gật đầu chính là thật. Trước khi kết hôn, tôi sẽ bảo luật sư định ra hợp đồng trước khi cưới, cô sẽ nhận được một khoản tiền cô muốn, một sự ổn định, nhưng cô cũng phải thực hiện lời hứa của mình, không có bất kỳ trói buộc gì với tôi, để tôi có đủ tự do.”

Quý Y Phàm ngây ra như phỗng nhìn ngũ quan khôi ngô tuấn tú của Thường Trọng Vĩ, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng.

“Hợp đồng trước khi cưới!?”

“Đúng vậy. Hôn nhân của chúng ta, giống như cô nói—— theo như nhu cầu.”

Đơn giản bốn chữ, cô hiểu rõ, không có quá nhiều kích tình và lãng mạn, nói một cách thẳng thừng hôn nhân của bọn họ chỉ là một cuộc giao dịch.

Theo bản năng cô không muốn nghĩ về cái gì đó sâu sắc hơn, trước khi anh đổi ý, cô lập tức gật đầu nói: “Tôi sẽ kết hôn với anh, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ làm một người vợ như anh mong muốn.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, anh nhìn không được bật cười, lại hại cô căng thẳng lên.

“Anh cũng đừng đi rồi sau đó thì không nhìn nhận.”

“Sẽ không.” Anh nhẹ giọng để cam đoan.

Nhìn nụ cười của anh, Quý Y Phàm cũng từ từ lộ ra nụ cười yếu ớt; tự an ủi mình ở trong lòng, coi như hôn nhân của bọn họ là cuộc giao dịch thì thế nào, ít nhất bọn họ cũng không có bất kỳ sự miễn cưỡng nào; kết quả này là mong mỏi của cô, không có gánh nặng...

Cô không để ý tới âm thanh nho nhỏ trong lòng muốn cô cân nhắc, dù sao trên thế giới này vốn là không thể chỉ như người tính.

Tình yêu—— cô mới không cần! Cô muốn chính là một cuộc sống ổn định, cô không cần ý tưởng không thiết thực khác đến tăng thêm phiền não cho cô.

3. Chương 3

Những ngày kế tiếp, Quý Y Phàm vẫn trải qua cuộc sống bận rộn.

Nhưng điều duy nhất khác với ngày thường chính là, suy nghĩ của cô lại không tự chủ nghĩ đến Thường Trọng Vĩ, nhưng mấy tuần lễ này, ngoại trừ anh đã gọi một cú điện thoại cho cô, nói rõ sau khi trở về Đài Loan sẽ liên lạc với cô, thì hoàn toàn không có tin tức.

Từ tiêu chuẩn của cô xem ra, có lẽ người đàn ông này đã vứt cô đến sau đầu rồi.

Cô đối với cuộc hôn nhân này vốn không có kỳ vọng, cũng không có quá nhiều thất vọng.

Từ dưới ánh mặt trời cực nóng bên ngoài đi vào cục cảnh sát, hơi lạnh phả tới trước mặt làm cho Quý Y Phàm thoải mái thở ra một hơi.

Cô cởi chiếc mũ ra, sau đó rót một ly nước lớn uống hết vào miệng, giải nhiệt.

“Đã quay lại rồi hả.” Liêu Khả Quân đồng nghiệp trong đội đi đến bên cạnh cô, “Có người tìm cô.”

Nh

n vẻ mặt của anh ta, da đầu của cô không khỏi tê dại, “Không phải là người được hoan nghênh, đúng không?”

Liêu Khả Quân liếc mắt nhìn lịch ngày trên tường, khoa trương than vãn một hơi, “Người luôn luôn rất đúng giờ, có lẽ cô cũng rõ hơn bất cứ ai.”

Quý Y Phàm gãi gãi đầu, theo ánh mắt của anh ta nhìn qua, sau đó liếc mắt anh ta một cái, lộ ra nụ cười khổ. Đúng giờ như vậy, chờ ở bên trong chắc chắn là mợ của cô.

Hôm nay lãnh tiền lương, cho nên mợ xuất hiện rất đúng giờ, hơn nữa, bây giờ vừa vặn là giờ dùng cơm, còn có thể muốn cô bỏ tiền mời bữa cơm trưa, sau khi ăn no nê, lại thuận tiện bảo cô ra tiền xe để bà đón chiếc taxi đến nhà ga, để bà có thể trở về Chương Hóa[1] vào giờ cơm tối ấm áp bên gia đình.

[1] Chương Hóa là một huyện ở phía Tây đảo Đài Loan.

Trên đời này, nợ tiền trả tiền vẫn còn đơn giản, thật sự khiến người khó xử chính là “Nợ nhân tình”.

Nếu như lại gặp phải cái loại “Nợ nhân tình” này chết cũng muốn bắt những người đó đến áp bức, vật lộn rất lâu, có khi thực sự cảm thấy đâm đầu vào vách tường còn thoải mái và vui sướng hơn ứng phó với bọn họ.

“Dầu gì cô cũng là huấn luyện viên Karate, nếu tôi là cô, đã sớm hung hăng chinh sửa bà ta một chút rồi, nếu như bà ta lại trắng mắt, thì che bà ta bằng vải bố.”

“Ha ha.” Quý Y Phàm nhếch miệng lên, “Tôi cũng muốn, nếu như hiện tại tôi không phải là cảnh sát, nếu không sợ bị khiếu nại ảnh hưởng đến lên chức, tôi đã quần áo họ từ lâu rồi.”

Nghe được lời của cô, Liêu Khả Quân nhin không được cười ha ha, vỗ vỗ vào bờ vai của cô, “Nhìn, nhìn đi! Ở trong đội đừng gây sự, nếu thật sự muốn đánh nhau thì giả bộ thay đổi một chút, tôi sẽ làm như không nhìn thấy.”

Quý Y Phàm hiểu ý cười, sau đó kiên cường giữ vững tinh thần đi vào, gọi một tiếng, “Mợ.”

“Cô đã trở về rồi. Tôi chờ rất lâu rồi.”

Điều mà bà gọi là rất lâu có lẽ chỉ có mười phút, phải không? Quý Y Phàm nhin xuống kích động cái lại, “Mợ có thể gọi điện tới trước.”

“Gọi điện trước, để cho cô có thời gian chuẩn em sao?” Vẻ mặt của Ngụy Tú Cẩm giễu cợt.

Quý Y Phàm hít một hơi thật sâu, khống chế tính khí của mình, bằng không cô sẽ động thủ đuổi bà ra ngoài, “Cho dù con muốn chuẩn mất, mợ cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho con như vậy, đúng không?”

“Tôi chỉ biết nếu như tôi không đến, thì nhất định cô sẽ không muốn trả. Tiền đâu?”

“Đợi lát nữa ra ngoài sẽ đưa ợ.”

“Cô nên biết.” Nghe được đợi lát nữa thì nhận được tiền, vẻ mặt của Ngụy Tú Cẩm hơi rạng rỡ chút, “Tôi cũng không cố ý muốn làm khó dễ cô, chẳng qua là đầu năm nay cuộc sống của chúng tôi quả thật cũng quá vất vả.”

“Con biết.” Quý Y Phàm không quá khiêm tốn đáp lại một câu.

“Cô muốn trách thì trách cha cô không tốt, rõ ràng không biết, còn học người ta làm đầu tư, khiến cho bản thân thiếu một khoản nợ không nói, còn liên lụy đến gia đình và bạn bè, tôi bị cả nhà các người làm hại thảm như vậy, chung quy không thể bảo tôi ngậm bồ hòn, đúng không?”

Quý Y Phàm mở máy vi tính ra, bắt đầu xử lý công việc, tự động đóng lỗ tai lại. Những lời giống như vậy, cô đã nghe qua hơn trăm lần, cũng đã thuộc lòng.

“Còn có, lần trước không phải tôi đã nói anh họ của cô sắp lấy vợ sao?”

Cô không quá nghiêm túc gật đầu.

“Tuần sau chúng tôi sẽ phải giao ba mươi vạn đến Việt Nam, cô có mấy ngày để chuẩn bị, chuẩn bị, thứ sáu tôi lại tới lấy.”

“Thứ sáu?!”

“Đúng vậy! Có vấn đề gì sao? Đây cũng chỉ là khoản trước thôi.” Ngụy Tú Cẩm khó chịu nói: “Sau khi sửa sang nhà cửa, bày tiệc cưới, dù sao, tháng sau khi cô nhận tiền lương, thì trả hết một trăm sáu mươi vạn,

tôi còn chưa có tính lãi nhiều với cô, đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi. Tôi lớn tuổi rồi, cô cũng tốt bụng một chút để cho tôi nhẹ nhõm hơn chứ, hàng tháng đều phải đến đây một chuyến, cô muốn cục xương già này một chết sao?”

Tay Quý Y Phàm nắm thành nắm đấm, “Mợ, thứ sáu thì muốn con trả một số tiền lớn, thật sự là quá đột ngột, con còn chưa có——”

“Đột ngột?!” Ngụy Tú Cầm kéo cao giọng, “Nhìn xem cô nói cái gì vậy? Tháng trước, chính tôi cũng đã yêu cầu cô trả tiền rồi, đột ngột chỗ nào? Cô có lương tâm hay không hả! Cha cô chết đi còn nợ chúng tôi hơn mười năm tiền không có trả hết, tôi cũng không có nói gì, bây giờ cô lại còn dám bày ra một bộ mặt giống như là chúng tôi có lỗi với cô vậy.”

Giọng nói tăng cao ấy đã dẫn tới liếc xéo, cô không khỏi nhũm mày, “Mợ, chúng ta ra ngoài nói.”

“Chuyện xấu còn sợ người khác biết à? Cô có thể gọi đồng nghiệp của cô tới phân xử, thiếu nợ thì trả tiền là chuyện hiển nhiên, tôi thấy cũng không có ai chịu đứng ra giúp cô.”

Quý Y Phàm cố hít sâu một hơi, bởi vì nếu như không làm như vậy, cô thật sự sẽ điên mất.

“Các người nói xem, làm cảnh sát còn nợ tiền không trả.” Ngụy Tú Cầm lập tức đứng dậy, đứng ở giữa văn phòng la to: “Vậy còn có thiên lý hay không hả.”

“Mợ.” Cô trợn mắt nhìn lên.

Trong lúc Ngụy Tú Cầm vẫn đang tiếp tục làm ồn, một giọng nam chen vào.

“Tôi giúp cô ấy.” Quý Y Phàm quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chính là Thường Trọng Vĩ.

“Cậu dựa vào...” Lời muốn nói tự nhiên biến mất ở sau khi quay đầu nhìn thấy một người đàn ông cao lớn xuất hiện ở ngưỡng cửa.

“Bao nhiêu tiền?” Giọng nói của anh vẫn điềm đạm như cũ, “Cho một con số, tôi lập tức viết chi phiếu cho bà.”

“Đợi đã...” Quý Y Phàm nhảy khỏi ghế, đến gần anh, “Chờ một chút, chúng ta còn chưa có ký——”

“Xuyết.” Anh đưa tay điểm nhẹ vào môi của cô, “Đó chỉ là vấn đề thời gian, đứng quá so đo, việc này giao cho tôi xử lý.”

Động tác bất thành linh của anh khiến cô dừng lại, theo phản xạ lui một bước, nhưng vẫn cảm kích nhìn anh.

Thường Trọng Vĩ mỉm cười với cô, “Có thể thay tôi giới thiệu một chút không?”

“Đây là mợ tôi, mợ, đây là Thường Trọng Vĩ.” Cô giới thiệu ngắn gọn về hai bên.

Ngụy Tú Cầm nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông cao lớn trước mặt, mặc dù chưa thấy qua các mặt to lớn của xã hội, nhưng chỉ nhìn bộ đồ tây vừa vặn trên người và đôi giày đặt chế trên chân của anh, còn có cái đồng hồ trên tay, thì biết người đàn ông này rất có tiền.

“Mợ, xin chào.” Thường Trọng Vĩ cười, “Dường như vừa rồi con nghe được tiền?”

“Đúng vậy.” Nghe thế thần kinh của bà liền run lên một cái, “Cha đã chết của nó, mượn chúng tôi một khoản tiền lớn, món nợ đó kéo dài tới bây giờ con bé này vẫn còn không trả, bây giờ tôi đến yêu cầu trả tiền, nó lại còn nói quá đột ngột, cậu nghe một chút, đây là tiếng người sao?”

“Nghe qua là không thỏa đáng, cho nên con trả thay cho cô ấy, nhưng con muốn xin hỏi một chút, sau khi mợ lấy tiền, có còn lại đến tìm Y Phàm nữa không?”

“Tôi tìm đến nó làm cái gì, cậu đưa một trăm sáu mươi vạn cho tôi, tôi lập tức ngồi xe về Chương Hóa.” Ngụy Tú Cầm thấy tiền sáng mắt nói: “Nếu không phải vì lấy lại tiền của tôi, tôi cũng chẳng hứng thú đến nhìn nó bày ra vẻ mặt khổ sở này! Tuổi còn nhỏ đã khắc chết cha của mình, tôi mới không muốn nhắc đến quan hệ với nó.”

“Vây thật sự là rất đáng tiếc rồi.” Anh nhanh chóng lấy ra chi phiếu, sẵn khoải viết xuống số nguyên ở bên trên.

Quý Y Phàm ở một bên thấy những con số đó, vội vàng nói: “Không cần nhiều như vậy——”

Thường Trọng Vĩ khẽ lắc đầu với cô, cầm chi phiếu đưa đến trong tay Ngụy Tú Cầm.

Bà không khách sáo đón lấy, cẩn thận nhìn số tiền trên chi phiếu, ngoài vui mừng lại nhin không được hoài nghi, “Ờ chi phiếu này không có vấn đề gì chứ?”

“Tuyệt đối không có vấn đề.” Trên mặt anh vẫn treo một nụ cười lễ độ như cũ, “Con phái người đưa mợ đi nhà ga, nếu như vẫn còn không yên tâm, bên cạnh còn có ngân hàng, mợ có thể lập tức đổi tiền mặt.”

Ngụy Tú Cầm lập tức cẩn thận cất đi chi phiếu.

“Đúng rồi, nghe lời nói mới vừa rồi của mợ, xem ra sau này chúng ta là không có cơ hội gặp nhau rồi.” Thường Trọng Vĩ nhẹ giọng nói, “Vây cũng tốt, con và Y Phàm cũng muốn trải qua thế giới chỉ có hai người, không muốn ứng phó với quá nhiều thân thích, nếu mợ cũng không muốn quan hệ với bọn con, vãn bối bọn con cũng chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh.”

Quý Y Phàm nhìn thấy sau khi mợ nghe xong lời nói của anh, vẻ mặt như là bị tát một cái.

“Đây là ý gì?”

“Y Phàm không có nói sao? Bọn con sắp kết hôn rồi.” Thường Trọng Vĩ vươn tay kéo Quý Y Phàm đến gần bên cạnh mình, “Ngày đã định ở tháng sau, nhưng mợ cũng đã nói tuyệt tình đến như vậy, con cũng không tiện gửi thiệp mời ợ, thì mợ tiết kiệm tiền mừng của mợ đi! Nghe nói anh họ cũng sắp kết hôn, vậy đúng lúc, tiền thừa của chi phiếu coi như là chút tâm ý của hai vợ chồng bọn con.

Mợ nghe xong đỏ mặt lên, làm sao cũng không ngờ tới Quý Y Phàm lại có thể câu được một chàng rể rùa vàng giàu có này, không muốn mất đi cơ hội kiếm tiền sau này, bà lập tức nói: “Nhưng kết hôn là chuyện lớn, tôi là mợ của Tiểu Phàm——”

“Con biết.” Vẻ mặt Thường Trọng Vĩ tự nhiên ngắt lời bà: “Nhưng chúng con nợ mợ quá nhiều, thật sự không tiện phiền mợ nữa.”

Ngụy Tú Cầm kinh ngạc đến khẽ nhếch môi.

Nhìn biểu tình của mợ, Quý Y Phàm suýt nhin không được phải bật cười.

“Xe đợi ở bên ngoài.” Anh xoay người lại nhìn ra cửa, sau đó nhẹ giọng hạ lệnh đuổi khách, “Mợ, con tiễn mợ.”

“Không cần, tôi tiễn là được rồi.” Liêu Khả Quân bên cạnh nhìn cảnh tượng náo nhiệt hồi lâu đứng lên, tự nguyện làm thay, “Cậu đẹp trai, ngồi đi.”

Ngụy Tú Cầm miễn cưỡng cất bước, trong văn phòng lập tức bật ra tiếng cười.

“Đừng đứng, tới đây ngồi đi! Ở đây.” Tiểu đội trưởng thân thiện tiếp đón anh, “Anh bạn, cậu đủ lạnh! Chúng tôi sớm đã khó chịu với điệu bộ của người thân nhà Tiểu Phàm rồi, nhưng sợ Tiểu Phàm khó làm người, chúng tôi đều nhin, hôm nay cậu thật sự mở miệng trút giận thay cho nhóm của chúng tôi, nhưng... Cậu thật sự muốn kết hôn với Tiểu Phàm sao?”

“Đúng vậy.” Bộ dáng của Thường Trọng Vĩ rất bình tĩnh gật đầu trả lời.

“Wow! Tiểu Phàm, cô đi đâu tìm được món hàng tốt như vậy?” Tiểu đội trưởng nghiêng đầu nhìn cô, “Anh chàng này này dám cưới cô?! Cậu ta biết rõ ngọn nguồn của cô không?”

Nghe vậy, Quý Y Phàm trừng mắt nhìn tiểu đội trưởng.

“Ngọn nguồn gì?” Vẻ mặt Thường Trọng Vĩ khó hiểu.

“Chính là...” Ở dưới ánh mắt đe dọa của cô, tiểu đội trưởng thao thao bất tuyệt nói: “Dịu dàng, xinh đẹp lại trang nhã.”

Tôi biết, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất tôi lấy cô ấy.”

Anh nói như vậy, xung quanh lập tức bật ra tiếng ho khan bị sắc nước miếng, mà ở dưới cái nhìn hằm hằm của Quý Y Phàm, âm thanh lập tức biến mất.

Vẻ mặt của Thường Trọng Vĩ vẫn điềm đạm như cũ. Cho dù anh biết rõ cô không dịu dàng, trang nhã chút nào, nhưng ở trước mặt đồng nghiệp của cô, vì cho vợ tương lai một chút mặt mũi, anh sẽ không nói nhiều.

Thường Trọng Vĩ phóng tầm mắt tới trên người của Quý Y Phàm, trêu ghẹo nhìn bộ đồng phục trên người cô, nhẹ giọng nói: “Nhìn cô đứng rất đẹp.”

Lời khen ngợi bất ngờ của anh lại khiến Quý Y Phàm cảm thấy ngượng ngùng, cô gãi gãi đầu, chỉ vào một cái ghế bên cạnh, “Ngồi xuống đi. Công việc ở Thượng Hải của anh thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi.” Anh gật đầu.

“Cám ơn anh vừa rồi đã giúp tôi.” Cô dùng tự tôn còn lại rất nhanh nói: “Tôi vốn không tính cho anh biết những chuyện này, thực ra thì khoản tiền tôi yêu cầu với anh, chính là muốn trả lại ợ của tôi.”

Anh không thích vẻ mặt của cô khi nói chuyện bây giờ, quá e dè, không sống động, vui vẻ như lúc trước. “Chúng ta sắp kết hôn, đối với tôi mà nói, thay cô giải quyết phiền phức chỉ là cái nhấc tay mà thôi, cô không cần để ở trong lòng.”

Nghe những lời này, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng... “Sao anh lại đến đây?”

“Thím của tôi cho rằng chúng ta sắp kết hôn, phải dành thời gian chung đụng nhiều hơn.” Anh nhìn cô, “Nhưng một chút tôi còn phải họp, cho nên chỉ có thể đến thăm cô một tý.”

Quan hệ giữa bọn họ cũng chẳng phải tình nhân bình thường, sau này cũng sẽ không thể là vợ chồng bình thường, Thường Trọng Vĩ chỉ cần một người vợ, có thể ứng phó với sự quan tâm của chú, thím của anh, về phần khác, anh hoàn toàn không quan tâm, điểm ấy cô cũng sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

“Tôi sẽ gọi điện cho thím.” Quý Y Phàm nhanh chóng bắt được trọng điểm trong lời nói của anh, “Nói anh ăn cơm trưa với tôi, nhưng bởi vì hôm nay tôi còn có buổi làm, cho nên chỉ có thể hẹn ngày nghỉ gặp lại.”

Thường Trọng Vĩ tán dương nhìn cô, “Tôi tin cô sẽ là một người vợ xứng chức.”

Nghe những lời này, Quý Y Phàm lộ ra một nụ cười nhạt, “Tôi tiễn anh ra ngoài.”

Thường Trọng Vĩ kinh ngạc nhìn cô.

“Không phải anh còn phải họp sao?” Cô chính là đang đóng tốt vai diễn hoàn mỹ của mình.

Đôi mắt hơi nheo lại, anh từ từ đứng lên.

Quý Y Phàm đưa anh tới cửa, sau đó nhìn anh ngồi trên chiếc xe hơi giá trị xa xỉ.

Nhìn xe biến mất ở trước mắt, Quý Y Phàm không khỏi lộ ra một nụ cười giễu cợt, cô quay trở lại văn phòng gọi điện thoại cho thím của Thường Trọng Vĩ. Bọn họ thật đúng là phối hợp rất tốt, anh thay cô giải quyết vấn đề, và cô giải quyết phiền phức của anh.

Mọi thứ đều rất tốt, cô sẽ nhận được tất cả mọi thứ cô muốn, nhưng tại sao trong lòng cô dường như hơi tiếc nuối...

4. Chương 4

Thường Trọng Vĩ rất bận, thật sự rất bận, bận đến nỗi ngay cả khi cùng ký hợp đồng trước hôn nhân cũng không có mặt, chỉ phái hai vị luật sư đưa tài liệu tới.

Sau khi luật sư giải thích tường tận về nội dung hợp đồng với Quý Y Phàm, bản thân cô cũng không có quá nhiều dị nghị, dù sao ngay từ đầu cô cũng đã hiểu rõ đây là một cuộc hôn nhân theo như nhu cầu.

Cô nhận được tiền viện trợ cô cần có, và một cuộc sống ổn định, nhưng cô không thể can thiệp vào cuộc sống, riêng tư của anh, nói một cách thẳng thừng, hai người bọn họ chỉ có quan hệ vợ chồng nhưng nó là bạn cùng phòng ở dưới một mái nhà.

Cô nhanh chóng ký xuống tên của mình, cứ như vậy, cô bán chính mình—— miệng của cô nhếch lên. Cũng không thể nói như vậy, phải nói là đã đạt được sự đồng thuận theo như nhu cầu với anh.

Thiết lập ngày cưới, hôn sự lập tức triển khai hùng hực khí thế, nhưng anh rất bận, mà nghỉ phép của cô cũng không nhiều, cho nên phần lớn hôn sự đều là giao cho thím và phu nhân chủ quản coi cô như con gái mình phụ trách, dù sao hai người tuổi trên năm mươi vẫn còn rất phấn khởi “cô” có thể tùy họ toàn quyền xử lý.

Dựa theo quá trình xin nghỉ kết hôn của Quý Y Phàm, trước khi còn chưa kết hôn, cô vẫn làm việc cảnh sát giao thông của cô, và anh vẫn tiếp tục bận rộn với sự nghiệp lớn của anh.

Chỉ có điều cô đối với thái độ làm việc của anh cũng không phải là quá vừa lòng, nhưng cô khắc chế không để mình lên tiếng can thiệp, anh muốn bận rộn ngày đêm không ngừng là chuyện nhà anh, mặc dù hai người là vợ chồng, nhưng hợp đồng viết rất rõ ràng, anh có được hết thảy tự do.

Quý Y Phàm kết thúc công vụ giao thông hôm nay thì mới đột nhiên nhớ tới, ngày mai phải thử áo cưới, chuyện này, theo lẽ thường có lẽ cô phải báo cho anh biết một tiếng.

Hôm nay hai người bọn họ cuối cùng cũng có thời gian, có thể rút ra một chút thời gian cơm tối, nói về các chi tiết của cuộc hôn nhân này, chuyện phải thử áo cưới, lúc ăn cơm cô thuận tiện thông báo cho anh biết, dù thế nào đi nữa anh có thời gian rảnh phải đi, không rảnh đến cô cũng không có sai, nhưng cô nghĩ, có lẽ Thường Trọng Vĩ thà làm việc, cũng sẽ không muốn quan tâm đến chuyện thử áo cưới này.

Thím của Thường Trọng Vĩ và phu nhân chủ quản hai người tương tác của bọn họ có hơi lo lắng, vì muốn để người nhà yên tâm, cuộc hẹn bí mật hôm nay cũng là thỏa thuận tốt, quyết định diễn màn kịch vui trấn an người già.

Mặc dù buồn cười, nhưng đây là lựa chọn của cô. Quý Y Phàm đi vào cục cảnh sát.

“Tiểu Phàm, sau khi kết hôn cô có suy xét muốn tạm rời cương vị công tác không?” Liêu Khả Quân vừa nhìn thấy cô đi tới, thì thuận miệng hỏi.

“Không biết, còn đang suy xét.” Vừa trở về phòng làm việc cô uống một hợp nước, “Mặc dù công việc này mệt chết người, nhưng thân là một đóa hoa trong đội của chúng ta, tôi rất thích cảm giác được sao vậy quanh trăng này, đột nhiên phải đi, tôi cũng sẽ luyến tiếc các người.”

“Coi như cô hiểu chuyện!” Liêu Khả Quân nghe xong cười ha ha.

“Đương nhiên! Tôi cũng không phải người chết.” Quý Y Phàm thô lỗ đẩy anh ta một cái, “Anh xem tôi là một người không máu không nước sao?”

“Không nên động tay động chân, tôi thật sự hoài nghi chồng tương lai của cô có biết cô là nhị đẳng karate, giảng viên huấn luyện viên thâm niên trong quân đội hay không, nếu như biết, còn dám cưới cô gái tính nghịch như cô đây, cậu ta thật sự là can đảm.

“Mẹ nó, thật sự là miệng chó chẳng mọc được ngà voi.” Cô nắm lên quả đấm, buông lời với Liêu Khả Quân, “Khó chịu tới đơn đầu.”

Liêu Khả Quân lập tức giơ hai tay đầu hàng, “Không dám.” Tục ngữ nói đúng, chọc hùng chọc hổ cũng đừng chọc tới “Phụ nữ đẹp”, anh ta vội vã bỏ trốn mất dạng.

Quý Y Phàm cười đắc ý, ngồi trở lại chỗ của mình, sắp xếp lại đơn tai nạn giao thông.

Có lẽ sau khi kết hôn, cô có thể suy xét đến việc chuyển đơn vị, như vậy, không chỉ có thể giảm bớt một chút áp lực công việc, vẫn còn có một phần tiền lương có thể trả từ từ cho Thường Trọng Vĩ.

Mặc dù trên hợp đồng nói rõ cô có thể không phải trả khoản tiền đó, nhưng thiếu nợ người—— bất luận là tiền hay là ân huệ—— nếu không trả, cảm thấy không được tự nhiên.

“Tiểu Phàm, đường Hoàn Hà có tai nạn, đi xử lý với tôi một chút.” Liêu Khả Quân đột nhiên kêu lên.

“Được.” Cô lập tức đứng dậy rời khỏi ghế, cầm lấy cái mũ, liền đi ra ngoài với anh ta.

Đối với phụ nữ mà nói, sự can đảm của Quý Y Phàm xem như là rất lớn, trải qua ba năm thử thách, cô xử lý không dưới một trăm vụ tai nạn lớn nhỏ, đã sớm luyện trái tim mình mạnh mẽ, gặp bất kể việc gì cũng không sợ hãi.

Hôm nay chỉ có một chiếc xe cảnh sát, cô mới chạy về phía trước vài bước, bước chân cũng không tự giác dừng lại, sắc mặt tái nhợt.

“Làm sao vậy? Tiểu Phàm.” Liêu Khả Quân đi theo bên cạnh cô thấy cô dừng lại, không tự chủ liếc nhìn cô một cái, “Nhanh lên một chút, đừng ngây ra! Đến giờ tan tầm, phải nhanh chóng xử lý xong, bằng không gây ra sự ùn tắc lớn sẽ bị trách cứ.”

“Tôi...” Cô gần như không thể nói, chỉ có thể ép mình hít sâu, cố gắng khôi phục lại bình tĩnh.

Chiếc xe thể thao màu đen bị một chiếc xe khác đụng mạnh, cửa xe chỗ tay lái bị đụng lõm một cái lỗ thủng to, khiến cô giật mình chính là, chiếc xe nhìn hết sức quen mắt hình như là của “Vị hôn phu” của cô!

Chuyện trên đời này sẽ không có trùng hợp như thế chứ, trong lòng cô không ngừng thuyết phục bản thân mình, nhưng một cơn rung mình trào lên trong lòng, thấp thỏm không yên, cô buộc mình mở ra bước chân.

“Người trong xe đâu?” Bên trong chiếc xe móp méo không có một bóng người, cô muốn giữ im lặng, cố giả bộ điềm tĩnh hồi đồng nghiệp đã tới xử lý trước.

“Ở đó.” Chỉ vào một cảnh sát đang chụp hình bên cạnh.

Cô quay người, nhìn người đàn ông ngồi ở bên cạnh.

Thường Trọng Vĩ! Cô gần như ngây ra nhìn chằm chằm vào anh, máu tươi đầy trên mặt và quần áo của anh, anh cúi đầu, toàn thân không có sức ngồi liệt ở đó. Cô thấy cổ họng chặt nghẹn, nhất thời không phát ra được tiếng nào.

Liêu Khả Quân bên cạnh xem giấy tờ chứng nhận, nhận ra người gặp tai nạn xe cộ chính là người “Anh hùng cứu mỹ nhân” ngày đó ở trong cục cảnh sát, anh ta kinh hô một tiếng, “Tiểu Phàm, là chồng của cô.”

Giống như bị đông lại vậy, lúc này Quý Y Phàm mới lấy lại tự chủ xông về phía anh, quỳ xuống ở bên cạnh Thường Trọng Vĩ, cẩn thận vươn tay, đến gần anh, quan sát anh.

Mùi máu tanh tràn ngập ở trong mũi, cô cố gắng bình tĩnh xem xét máu tươi trên người anh, thương tổn là đến từ vết xước trên cánh tay, không đến nỗi chết người, vết thương trên mặt anh, xem ra cũng không quá nghiêm trọng, nhưng... Tay anh vằn vẹo không bình thường.

“Anh gãy xương sao?”

Thường Trọng Vĩ cố nén đau đớn, vốn là nhắm mắt hơi hơi mở ra, tiêu cự từ từ ngưng tụ ở trên mặt của cô.

“Hình như là vậy...” Anh gần như là hao hết tất cả hơi sức để trả lời.

Thấy anh mở hai mắt ra, Quý Y Phàm gần như mệt lả ngồi ở trên đất, rõ ràng anh bị va chạm không nhỏ, nhưng cô chắc chắn anh sẽ sống.

“Tôi đã cảnh cáo anh.” Trái tim treo lơ lửng đã lâu mới thả xuống, hừng hực lửa giận lấy tốc độ kinh người bật dậy, “Anh không nên tăng tốc độ! Tôi thề, lần này, lần này tôi nhất định sẽ lập hồng đơn anh.”

“Nói nhỏ thôi...” Anh yếu ớt nói: “Là anh ta đụng vào tôi!”

“Anh dám thề anh không có vượt tốc độ?” Cô trừng mắt nhìn anh.

Tiếng xe cứu thương từ xa đến gần, bốn phía rất ồn ào, vì vậy ngoài ý muốn mà giao thông thất hơn, nhưng hết thấy này đều không thể xông vào thế giới của hai người bọn họ.

“Cô gái, đừng giằng dụa nữa...” Thường Trọng Vĩ nhin không được nhắm mắt lại, “Tôi sắp đau chết rồi... Cuộc hẹn tối hôm nay của tôi và cô, nếu như tôi không nhanh lên một chút sẽ bị trễ.”

“Mẹ kiếp.” Nếu không phải hiện tại trên người anh có thương tích, cô nhất định hung hăng đánh anh một trận, “Trễ thì trễ, về sau hẹn gặp với tôi, tôi cho phép anh có thể đến trễ.”

“Cho phép?!”

“Đúng, tôi cho phép. Mẹ kiếp—— anh là cố ý đến chĩnh tôi có đúng không?”

“Cô nói lời thô tục?!” Anh mở mắt ra, hoảng hốt nhìn cô.

“Nói lời thô tục thì sao? Tôi bây giờ còn có thể chào hỏi mười tám đời tổ tông của anh, anh muốn nghe không?”

Nhìn vào vẻ mặt đó nếu như anh ta lại có ý kiến nữa, cô sẽ mặc kệ bây giờ anh có thương tích trong người hay không, cũng sẽ hung hăng đánh cho anh một trận.

“Tôi không sao, chỉ là chút thương tổn nhỏ, tôi vẫn ổn.” Mới nói xong, anh đã nhin đau không được đau khổ nức nở một tiếng.

“Khá lắm quỷ đầu to!” Cô căng thẳng nhìn anh, miệng không dẫn đo nói, “Tôi vốn đang muốn làm một thực nữ, mẹ kiếp, anh bức tôi làm người đàn bà đánh đá.”

Nếu không phải xương cốt toàn thân đau đến sắp rời rạc, Thường Trọng Vĩ thật sự muốn cười to.

Anh sớm biết rằng cô không thuộc loại phụ nữ phủ một ít dịu dàng đó, nhưng tự thể nghiệm cô miệng đầy lời thô tục, tình trạng này thật đúng là không có ở trong dự liệu của anh.

Cuối cùng xe cứu thương cũng đến, nhân viên cứu hộ làm xử lý đơn giản cho Thường Trọng Vĩ, đưa anh lên xe cứu thương.

“Tôi không?” Khi anh được khiêng lên, anh hỏi.

“Nói nhảm.” Cô phun ra một câu, “Mặc dù anh thật sự đáng đánh đòn, nhưng dầu gì cũng là vị hôn phu của tôi, tôi chờ một chút thì qua, anh nghe rõ cho tôi, anh không được chết, nếu anh khiến tôi còn chưa có gả đi đã làm quả phụ, tôi sẽ đào thi thể của anh từ trong phần mộ ra quất thi thể, tôi nói được làm được.”

“Tôi sẽ không chết.” Anh không có sức nói.

“Anh còn chưa có kết hôn với tôi, đương nhiên sẽ không chết, nếu tôi chưa có gả đi đã khắc chết anh, đời này cũng đừng nghĩ muốn tái hôn với người khác, cho nên anh phần chần chút cho tôi, nghe không?”

Cô gái này... Còn dám dong dạc nói mình dịu dàng động lòng người... Anh đau đến nhắm nghiền hai mắt.

“Này.” Nhìn thấy anh nhắm mắt lại, cô kinh hãi cúi người lên trước, vỗ vỗ mặt của anh, “Thường Trọng Vĩ?”

“Không sao, tôi đã rất đau rồi, cô đừng đánh nữa.” Anh ra sức mở mắt ra, tầm mắt từ từ rời rạc, “Thật sự rất đau.”

Anh nhìn cô, hoài nghi cô có biết hay không, cô căng thẳng đến sắp cắn nát môi của mình. Anh dùng hết mọi sức lực, dùng cánh tay còn có thể di chuyển nhẹ nắm vào cánh tay của cô.

“Yên tâm, tôi sẽ không để cho cô còn chưa có gả cho tôi thì đã ở góa.”

Nhìn Thường Trọng Vĩ được đẩy lên xe cứu thương, bên tai còn quanh quẩn lời nói an ủi của anh, trong nháy mắt đó, Quý Y Phạm luôn luôn kiên cường hốc mắt ửng đỏ.

5. Chương 5

“Sao đến đêm trước hôn lễ lại gặp phải chuyện như vậy?” Thím của Thường Trọng Vĩ, vẻ mặt lo lắng nhìn Quý Y Phàm ngay cả đồ đồng phục cũng chưa kịp thay thì chạy tới bệnh viện.

Cô không có trả lời, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của Thường Trọng Vĩ đang nhắm mắt nằm ở trên giường, “Thím, bây giờ anh ấy thế nào?”

“Trên người có một vài vết thương ngoài da nhưng không quan trọng, đầu cũng khâu mấy mũi khâu, nhưng rắc rối chính là tay phải gãy xương, nghe bác sĩ nói, muốn khôi phục lại chức năng bình thường thì phải hơn nửa năm, xem ra hôn lễ của các con phải dời ngày rồi.”

“Không sao.” Ánh mắt của Quý Y Phàm vẫn dừng ở trên người anh, ngôn hành cử chỉ rõ ràng biểu lộ ra lo lắng của cô, “Quan trọng là anh ấy không sao là tốt rồi.”

Lý Diệu Phương nghe được trong giọng nói của cô có một sự quan tâm chân thành, không khỏi lộ ra nụ cười an tâm. Thành thật mà nói, gần đây bà đối với sự tương tác nhạt nhẽo giữa bọn họ có chút lo lắng, hiện tại nh

n thấy bộ dáng của cô, bà hơi an tâm rồi.

“Đứa nhỏ Trọng Vĩ này nói đúng là không nghe.” Lý Diệu Phương khẽ thở dài: “Thích tăng tốc độ, ai khuyên cũng vô ích, cũng không giấu lại anh trai của mình chính là tăng tốc độ xảy ra tai nạn qua đời.”

Quý Y Phàm kinh ngạc nhìn bà, “Anh trai của Trọng Vĩ là bị tai nạn xe cộ qua đời?!”

Về mặt Lý Diệu Phương đau thương, “Đúng vậy, tình cảm của Trọng Vĩ và anh trai mình rất tốt, khi đó, không biết hai anh em vì cái gì mà tranh cãi ầm ĩ một trận, anh trai của nó ở New York từ trong nhà lao ra, sau đó thì xảy ra tai nạn! Haiz, tất cả điều này đều là mệnh, khi một người nào đó gặp phải chuyện gì, ông trời cũng đã sớm định trước rồi.

“Nhưng Trọng Vĩ lại vẫn cảm thấy rất áy náy, đặt tất cả tinh lực vào công việc, tay vừa chạm vào tai lái giống như điên rồi vậy, liều chết mãnh liệt tăng tốc độ. Nhất là sau khi cha, mẹ của nó qua đời, tình trạng càng tệ hơn, cho nên, thím mới muốn nó nhanh chóng tìm một cô gái tốt ổn định cuộc sống, xem nó có sửa đổi tính tình hay không.”

Chưa bao giờ nghe Thường Trọng Vĩ nhắc đến quá khứ, Quý Y Phàm hơi cụp mắt, nhớ tới anh nói đến cha mẹ thì trên mặt là vẻ mặt dịu dàng, công việc điên cuồng của anh, có lẽ là mượn tốc độ để trốn tránh áp lực quá khứ của anh.

Tựa như ban đầu cô mất đi cha mẹ, cho rằng mất đi tất cả, cũng muốn từ bỏ mọi thứ, chết theo như cha mẹ của cô, thì nhìn đến một góc độ nào đó, dường như Thường Trọng Vĩ có hết thấy, đã sớm buông thả chính mình.

Suy nghĩ như vậy, trong lòng cô lóe lên một tia đau lòng, thúc đẩy cô mở miệng nói với Lý Diệu Phương, “Thím, trong khoảng thời gian ở bệnh viện này, thì để con tới chăm sóc Trọng Vĩ.”

“Con bằng lòng tự mình chăm sóc Trọng Vĩ, đương nhiên là quá tốt rồi.” Về mặt của Lý Diệu Phương nói rõ bà cảm thấy vô cùng vui mừng, nhưng nghĩ lại, “Nhưng công việc của con...”

“Con có thể xin nghỉ phép.” Quý Y Phàm mỉm cười để cho trưởng bối an tâm, “Vả lại, con là vợ chưa cưới của anh ấy, chăm sóc anh ấy vốn là trách nhiệm của con.”

Lý Diệu Phương cảm động nắm lấy tay của cô, “Có con chăm sóc, thím an tâm, hy vọng Trọng Vĩ có thể nhìn thấy điều này ở con trên mặt của người vợ tương lai, ngoan ngoãn dưỡng thương. Nhìn tình hình của nó, có lẽ phải ở lại bệnh viện vài ngày, mà ngày kia thì thím và chú của Trọng Vĩ phải đi Anh quốc một chuyến, chuyến đi này khoảng một tuần, trong khoảng thời gian này thì phiền con nhiều hơn rồi.”

“Thím yên tâm.” Quý Y Phàm vỗ ngực cam đoan, “Cứ để con lo.”

Nhìn thấy bộ dáng nồng nhiệt của cô, Lý Diệu Phương cười nói: “Với tính tình của Trọng Vĩ, cho dù xuất viện cũng sẽ không muốn chuyển về sống chung với thím và chú của mình, cho nên sau khi con về nhà với

nó, làm chút gì đó có dinh dưỡng bồi bổ cơ thể cho nó, đừng để cho nó ăn tùy tiện, mặc dù bây giờ nó còn trẻ không có nhìn ra vấn đề gì, nhưng tiếp tục như thế, sớm muộn gì cơ thể của nó cũng bị suy sụp, nếu như Trọng Vĩ đồng ý, thím cũng có thể phái người đi giúp các con nấu cơm, quét dọn, con chỉ cần chuyên tâm chăm sóc nó là được rồi.”

“Chờ một chút, thím nói... Về nhà?!” Quý Y Phàm ngăn người. Nghe ý tứ của thím chính là, cô không chỉ phải chăm sóc anh ở bệnh viện, chờ anh xuất viện cũng phải về nhà với anh, theo hầu ở bên cạnh?!

“Đúng vậy! Dù sao các con cũng sắp kết hôn, trước hết con dọn đến ở cùng Trọng Vĩ, từ khi hai con gặp mặt sau đó ai bận việc nấy, cũng không có thời gian ở chung với nhau, thì nhân cơ hội này bồi dưỡng một chút tình cảm cũng được. Trọng Vĩ vốn muốn đi tham dự triển lãm kiến trúc ở Anh quốc, bây giờ nó xảy ra tai nạn, thì do thím và chú của nó đi, con phải theo dõi nó nhiều hơn một chút, cũng đừng để nó bị thương còn đi làm việc, nó là một người bận rộn, nhưng ngày đêm không ngừng làm người ta tức giận.”

Lời cự tuyệt của Quý Y Phàm đến khóe miệng, cũng không cách nào nói ra khỏi miệng. Cô không thể nói không, bởi vì nằm ở trên giường chính là vị hôn phu của cô, cô chăm sóc anh là chuyện hiển nhiên, nhưng sống chung với nhau...

Cô gãi gãi đầu, thời đại hiện nay, trai gái sống chung với nhau cũng không coi là gì, huống chi bọn họ cũng sắp kết hôn, nhưng ở dưới một mái nhà cùng với Thường Trọng Vĩ... Chỉ cần nghĩ đến bọn họ phải sớm chiều sống chung với nhau, thì cả người của cô chẳng biết tại sao nóng lên.

Không phải không thích, nhưng không được tự nhiên... Quý Y Phàm đột nhiên nghĩ đến, hôn sự giữa hai người bọn họ đã đạt đến nhận thức chung, sau khi ký hợp đồng thì gấp rút tiến hành, khiến cô lãng quên một số chuyện rất quan trọng, ví như, sau này chắc chắn họ sẽ có tên gọi là vợ chồng, vậy vợ chồng thực sự chứ?

Ngủ với anh—— nghĩ tới điều này, mặt cô không tự chủ được đỏ lên.

“Con đang nghĩ cái gì?” Lý Diệu Phương nhìn thấy mặt cô đỏ lên, nhin không được tò mò hỏi.

“Không có...” Quý Y Phàm đột nhiên hoàn hồn, cảm thấy mình quá bà tám, suy nghĩ quá nhiều, hiện tại Thường Trọng Vĩ là bệnh nhân, cô chỉ cần chăm sóc anh thật tốt, cái khác căn bản không cần suy nghĩ nhiều. “Không có gì. Tóm lại, thím yên tâm, tất cả cứ để con lo, thím và chú yên tâm đi xử lý công việc, con sẽ không để cho anh chàng Thường Trọng Vĩ trắng mắt này mang thương tổn khắp cả người còn giống như một người nghiện làm việc đem công việc để ở trên người mình.

“Anh chàng này?!” Lý Diệu Phương hoài nghi mình nghe lầm, “Trắng mắt?!”

Đầu cô “ầm” một tiếng, vẻ mặt lúng túng, “Không... haha.” Cười giả lả một tiếng, “Ôi! Thím, thím cũng biết...” Cô khẽ đẩy vào bà một cái, “Con chỉ đùa một chút, muốn để cho thím thoải mái hơn thôi.”

“À.” Lý Diệu Phương ngập ngừng một lúc, mới lộ ra nụ cười, “Người trẻ tuổi của các con bây giờ dùng từ chọn từ khá trực tiếp.”

“Đúng vậy.” Nghe câu nói như thế, Quý Y Phàm chỉ muốn đào một cái lỗ chui vào.

Cô cúi đầu, không nghĩ tới Thường Trọng Vĩ mở mắt ra đối đáp đúng lúc như vậy. Anh ta tỉnh từ lúc nào?! Nhìn vẻ mặt như cười như không của anh ta, không cần nghĩ cũng biết anh ta đều đã nghe vào trong tai cuộc đối thoại của cô và thím rồi.

Cô bấu môi nhắm mắt với anh, nhìn thấy trên mặt anh một vết lại một vết thâm tím, trán còn quần một băng vải, xem ra thật sự hơi tệ, “xấu xí.” Cô buột miệng nói ra.

Nghe được nhận xét của cô, Thường Trọng Vĩ nhin không được khê gương lên khóe miệng, “Rất xấu sao? Vậy thật đúng là ngại, làm tổn thương mắt của cô.”

“Biết ngại, thì không nên tăng tốc độ!” Cô mới mở miệng thì nhin không được quở trách chỗ sai của anh.

“Tôi đã nói...” Giọng của anh hơi yếu ớt bày tỏ, “Là đối phương đụng vào tôi, chẳng lẽ cô không thấy báo cáo sao?”

Miệng của cô nhếch lên. Trên đường đi, cô đã nhìn xem báo cáo, đối phương say rượu lấy xe, cho nên cuộc tai nạn này không cần chờ đưa đến tòa án, có thể trực tiếp phán Thường Trọng Vĩ thắng.

“Nhìn vẻ mặt của cô thì biết, cô đã biết sai ở trên người ai, cho nên cô không nên đổ lỗi cho tôi.”

“Nhưng anh tăng tốc độ là không đúng.”

“Tôi là vì cuộc hen hôm nay với cô.”

“Anh X——” bởi vì nghe được anh rên rỉ một tiếng, làm cho lời mắng chửi sắp ra khỏi miệng lập tức biến mất, “Anh có khỏe không? Đau không?”

“Đau.” Thường Trọng Vĩ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cúi người nghiêng về của anh, “Nhưng nếu như tôi không kêu đau trước, tôi sợ đợi lát nữa nghe được cô miệng đầy lời thô tục, thím của tôi sẽ đau đầu.”

Đúng ha! Tôi đã quên còn có những người khác ở đây. Quý Y Phàm nghe vậy cả người cứng đờ.

Thường Trọng Vĩ nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của cô, khoe miệng khe giương lên, nhưng bởi vì tác động đến vết thương, khiến anh co rúm lại.

“Đáng đời.” Phản ứng của anh khiến cô nhin không được phun ra một câu, đứng thẳng người, nhìn về phía Lý Diệu Phương, “Thím, thím đi về trước đi, ở đây có con là được rồi.”

“Cũng được.” Lý Diệu Phương cũng không miễn cưỡng phải ở lại, “Trả lại thời gian cho vợ chồng son các con, thím đi về bảo người chuẩn bị ít đồ, đợi lát nữa đưa tới đây.”

“Cám ơn thím.” Thường Trọng Vĩ nhẹ giọng nói.

“Nếu như thật muốn cảm ơn, thì chăm sóc tốt bản thân mình.” Lý Diệu Phương bắt đắ dĩ nhìn cháu trai, “Nhìn con ngày đêm không ngừng làm việc cũng đã đủ làm thím buồn rồi, bây giờ con lại xảy ra tai nạn, nếu như con thực sự có chuyện gì... Thím làm sao ăn nói với cha mẹ của con?!”

“Thím, con biết.” Nhìn thấy hốc mắt bà đỏ lên, Thường Trọng Vĩ không khỏi cười khổ, “Xin lỗi! Để thím lo lắng, mà hiện tại con đã không sao rồi, thật sự không sao rồi.”

Lý Diệu Phương nghe vậy mỉm cười, cẩn thận vỗ vỗ hai má cháu trai, dặn dò nói: “Ngoan ngoan nghe lời vợ của con, biết không?”

Vợ? Anh liếc mắt nhìn Quý Y Phàm một cái, gật đầu, “Được.”

Sau khi thím đi rồi, Quý Y Phàm kéo chăn đắp cho Thường Trọng Vĩ.

“Anh thật hạnh phúc. Có hai người chú và thím rất thương anh.”

Nhìn thấy trên mặt cô lơ đãng hiện lên sự cô đơn, Thường Trọng Vĩ biết cô nhớ tới cảnh ngộ của mình. “Sau này họ cũng là chú và thím của cô.”

Một nụ cười dần dần thay thế sự cô đơn trên mặt. “Mặc dù biết anh nói là lời khách sao, nhưng nghe anh nói như vậy, tôi cảm thấy rất vui.”

Thường Trọng Vĩ nhin không được bật cười, nhưng vết thương thật sự rất đau, cho nên mới động một tý, cả khuôn mặt của anh đã vặn vẹo lại.

Bộ dáng của anh khiến Quý Y Phàm bên cạnh nhìn cười ha ha.

Thường Trọng Vĩ thở dài ở trong lòng, cô gái này một chút cũng không tao nhã còn chưa tính, còn không có lòng thương xót.

“Nếu như anh thật sự cảm ơn chú, thím, sau này không nên để cho bọn họ lo lắng.” Cô chuyên chú nhìn anh, có điều ngụ ý nói: “Chuyện quá khứ đã qua, đừng khứ khứ ôm lấy không rời, bằng không người chết đi không cách nào nghỉ ngơi, còn người sống không thể nào vui vẻ.”

“Ai nói cho cô biết? Thím?”

Quý Y Phàm gật đầu, “Ban nãy khi anh ngủ, thím đã nói cho tôi biết.” Nói xong, cô ngồi ở bên cạnh giường bệnh của anh.

Anh im lặng không nói, bầu không khí thoải mái vừa rồi xoay mình biến mất không thấy nữa.

“Đừng động tới chuyện cô không nên quản.” Sau một lúc lâu, anh lạnh lùng nói.

Cô nhú mào, đối với giọng điệu xa lạ của anh cảm thấy xem thường. “Muốn tôi mặc kệ cũng được, nhưng anh phải làm cho người ta an tâm trước mới nói.”

“Cái gì?” Anh có chút không vui nheo mắt lại, không cho rằng cô có tư cách yêu cầu với anh như vậy.

Cô không sợ sệt nhìn lại anh, “Vì không để cho tôi tuổi còn trẻ thì thủ tiết, tôi sẽ không cho anh liều mạng.” Cô cho anh một cái lý do đường đường chính chính.

Anh kinh ngạc nhìn cô.

“Nhìn tôi như vậy làm chi?” Cô hất cằm lên, “Nếu như anh không thể khống chế kích động tăng tốc độ của mình, sau này khi anh ra ngoài thì kêu người chở anh, bằng không thì ngồi taxi, nếu để tôi nhìn thấy anh chạm vào vô-lăng, tôi liền đánh gãy tay anh.”

Đánh gãy tay của anh sao?!

Nghe được yêu cầu cường ngạnh như vậy, có lẽ anh phải tức giận, nhưng không biết vì sao, anh lại muốn cười, cuối cùng cũng thật sự không thể nhịn cười, cho dù nụ cười đó tác động đến vết thương của mình, khiến anh nhăn mặt đau đớn, anh vẫn không khác chế được mà cười ra tiếng.

6. Chương 6

“Tôi muốn xuất viện.”

“Tôi biết.” Ăn kẹo cao su lật chuyển tờ báo, Quý Y Phàm không quá nghiêm túc trả lời.

Thường Trọng Vĩ đúng là một anh chàng đẹp trai, cho dù hiện tại bị thương, trên mặt thâm tím, vẫn không tổn hại gì đến vẻ đẹp trai của anh, phần lớn mọi người rất khó xem nhẹ anh, cùng với yêu cầu của anh, nhưng bởi vì anh là một bệnh nhân rất không hợp tác, cô đều áp dụng đối sách mắt điếc tai ngơ với bất kỳ yêu cầu của anh để đối phó anh.

“Đã biết, vậy cô còn không đi tìm bác sĩ tới.” Thường Trọng Vĩ chăm chú nhìn thời gian, “Buổi chiều, William tiên sinh ở nước Mỹ sẽ tới Đài Loan, buổi tối tôi phải bớt chút thời gian gặp mặt với ông ta.”

“Cho dù là như vậy, anh vẫn phải ở lại bệnh viện.”

“Tôi biết, cho nên tôi bảo cô đi tìm bác sĩ, tôi muốn xuất viện.” Cuộc đối thoại của bọn họ giống như là quỳ đâm vào tường, mấy ngày nay đề tài luôn luôn lặp lại như vậy.

Mấy hôm trước, anh có thể qua loa cho xong chuyện, như hôm nay không thể! William tới là muốn nói một đề án xây dựng với chính phủ của tiểu bang Texas, cái này liên quan tới lợi nhuận mười năm tới của công ty, anh không thể không quan tâm.

“Hôm nay, bác sĩ đã đi tuần phòng rồi, có bất kỳ yêu cầu gì, ngày mai xin nói sớm.” Ánh mắt của Quý Y Phàm tiếp tục đặt ở trên tờ báo, từ đầu đến cuối ánh mắt không có nhìn anh.

“Quý Y Phàm.” Anh tức giận.

Cuối cùng, cô liếc nhìn anh một cái, “Thế nào?”

“Thế nào gì?” Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Thường Trọng Vĩ cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ bị cô chinh diên. “Tôi muốn tìm bác sĩ, tôi muốn xuất viện.”

“Anh là kẻ điếc sao?” Cô cũng không khách sáo quay lại hét lên, “Hôm nay, bác sĩ đã tới rồi, anh cũng rất rõ, bác sĩ nói rất rõ ràng, anh muốn xuất viện cũng được, nhưng phải đợi tuần sau.”

Đột nhiên cô hét lên khiến Thường Trọng Vĩ hơi ngẩn ra, mới trả lời: “Tôi đã tốt hơn rồi.”

“Đúng, đúng, đúng, anh có mà rất tốt, há miệng một chút không ngừng lải nhải.”

“Cô nói tức tôi—— cái gì?”

“Lải nhải á.” Cô trợn mắt nhìn anh, “Thân là chồng tương lai của tôi, anh không nói được từ nào của người trẻ tuổi bây giờ là không thể được! Như vậy đi ra ngoài với anh, tôi sẽ cảm thấy rất mất mặt.”

“Mất mặt?! Đi ra ngoài với tôi, cô mất mặt?” Cô thực sự làm anh tức chết.

“Đúng vậy.” Cô ném tờ báo sang một bên, bộ dáng lực bất tòng tâm, “Dù sao anh cũng không thể xuất viện, ai bảo anh bị đưa vào bệnh viện này, còn xui xẻo gặp phải một lang băm. Mà lang băm cho rằng anh còn chưa có khỏe, không thể xuất viện, có thể làm gì chứ? Anh chỉ có thể tự nhận xui xẻo nằm thêm mấy ngày.”

Nghe được những lời của Quý Y Phàm, Thường Trọng Vĩ há hốc mồm. Cô gái này rõ ràng là miệng đầy lời điên khùng, nhưng nét mặt lại là một vẻ nghiêm chỉnh.

“Tóm lại, tôi muốn cô lập tức gọi bác sĩ tới đây... Thôi, tự tôi đi, tự tôi nói chuyện với ông ta.” Thường Trọng Vĩ duỗi tay tính ấn vào nút khẩn cấp.

“Anh dám cử động nữa, thử xem.” Cô bước tới bên cạnh anh, ngăn cản động tác của anh, “Tôi rất hoài nghi anh sẽ nói chuyện gì với ông ta. Tôi nghe thím nói, cái bệnh viện này các người cũng có đầu tư, đúng không?”

“Đúng.”

“Cho nên chỉ cần anh ra lệnh, bác sĩ cũng nhất định sẽ cho anh xuất viện, đúng không?”

“Đương nhiên.” Anh hất cằm, “Lần này, rốt cuộc cô cũng làm rõ tình huống rồi chứ?”

“Làm rõ cái đầu anh đấy!” Quý Y Phàm khinh thường bĩu môi, “Cũng bởi vì tôi biết rõ anh là một trong những ông chủ của cái bệnh viện này, cho nên tôi mới không cho anh gọi bác sĩ tới đây. Bây giờ cho anh xuất viện, chẳng khác nào là để cho anh liều mạng.”

“Liều mạng chỗ nào? Tôi đã tốt hơn rồi.” Thường Trọng Vĩ hơi nổi giận bác bỏ.

“Vậy sao?” Cô khiêu khích liếc nhìn anh.

“Đương nhiên.” Giọng điệu của anh rất khó chịu.

Quý Y Phàm vươn tay, thẳng tay dùng sức ấn vào vết bầm tím trên mặt của anh.

“Đau quá.” Anh lập tức kêu đau một tiếng, “Cô gái chết tiệt, suy cho cùng cô đang làm cái gì?”

“Biết đau sao?”

“Nói nhảm. Mặt của tôi đụng bị thương.”

“Vậy thì đúng rồi, biết đau thì đại biểu anh còn chưa có khỏe hẳn, cho nên ngoan ngoãn mà đợi ở đây đi.”

“Cô...”

“Tôi cương chế anh đấy, tôi bảo anh ở lại thì anh ở lại cho tôi, bằng không:” cô không khách sáo giơ tay lên, “Tôi sẽ đánh tiếp cánh tay này của anh, hiện tại nó chỉ gãy xương mà thôi, tôi có thể biến nó thành tàn phế, xem anh còn dám ăm ỉ muốn xuất viện nữa không.”

Thường Trọng Vĩ á khẩu không trả lời được, nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc của cô, có vẻ như vì đạt được mục đích, thật sự sẽ không quan tâm đến tình trạng vết thương của anh nặng thêm.

Quý Y Phàm vén đẩy mái tóc của mình xuống, thở hắt ra, “TMD, tôi đã nói với anh tôi muốn làm thực nữ, tại sao anh cứ nhất định phải bức tôi nổi giận chứ?”

“Cô muốn làm thực nữ, đợi kiếp sau đầu thai đi.” Thật không biết lúc trước căn cốt của anh bắt thường chỗ nào, làm sao có thể ký vào hiệp ước quỷ quái gì đó với người phụ nữ này chứ?

“Tôi nghĩ, quả thực tôi chỉ có thể đợi kiếp sau.” Lời của anh cũng không có chọc giận cô, cô cúi đầu nhìn vẻ mặt giận dữ chưa tiêu tan của anh, “Đại thiếu gia anh cứ nghĩ tới phương diện tốt hơn một chút thử xem, anh có biết anh thật khiến người khác hâm mộ hay không? Anh có rất nhiều tiền ở phòng bệnh VIP này, tuy rằng là bệnh viện, nhưng anh nhìn xem, thiết bị xa hoa ở đây không khác gì ở khách sạn, còn cao cấp

hơn ký túc xá của tôi ở, bên ngoài còn có mấy cô y tá dịu dàng khả ái thỉnh thoảng vào đây chăm sóc, bất luận là thân thể hoặc là ánh mắt đều có thể được hưởng thụ, vậy anh vội vã đi ra ngoài làm chi chứ?”

Thường Trọng Vĩ nhin xuống kích động tròn hai mắt. Cô rõ ràng là một người phụ nữ, nhưng những lời nói ra, thật là khiến người không dám khen tặng.

“Còn có, quan trọng nhất chính là, bản tiểu thư tôi——” cô chỉ chỉ cái mũi của mình, “Cũng đã xin nghỉ để ở đây chăm sóc anh, anh không cảm kích còn chưa tính, lại luôn Ăn no làm ầm ĩ, đừng nói chỉ có anh biết nổi giận, bây giờ cơn tức của tôi cũng không nhỏ, cho nên đừng có làm phiền toái được không?” Cô vỗ nhẹ mặt của anh, như thể anh là một đứa trẻ không hiểu chuyện làm ầm ĩ đòi kẹo.

“Cảnh sát Quý.” Anh tức giận nhìn cô, “Cô đã quên hiệp ước chúng ta đã ký rồi sao?”

Nghe được lời anh nói, cô khẽ nhếch mi.

“Muốn tôi gọi luật sư mang một bản copy tới đây không? Cô đã quên cam kết giữa chúng ta?” Anh không nể tình hỏi vặn lại, “Tôi cho cô một cuộc sống ổn định cô muốn có, nhưng cô không thể can thiệp vào tự do của tôi. Để tôi nhắc cô, cô đã quản quá nhiều. Hành động của cô lúc này thật là làm tôi hoài nghi, cô quan tâm tôi như vậy, là vì cái gì? Lại trông chờ được cái gì?”

Quả thực quan hệ của bọn họ chỉ là đối tác trên hợp đồng, nhưng vì sao lời nói của anh khiến cô có cảm giác nhụt chí? Không nên như thế này, Quý Y Phàm từ từ đứng thẳng thân mình, nhìn vào đôi mắt tỏa sáng của anh, khí thế trên mặt nhất thời tản đi hơn phân nửa.

Ký hiệp ước với anh có thể nói là một chuyện điên rồ nhất đời này cô đã làm, cô gần như không nhớ nổi lúc trước lấy ở đâu ra dũng khí đồng ý chuyện như vậy.

“Tôi nhớ rất rõ, anh không cần nhấn mạnh với tôi.” Cô cố gắng kiềm chế không để cho lời nói phiền lòng của anh ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Nhìn vết thương trên mặt anh, cô giả vờ một bộ dáng lơ đãng trả lời, “Tôi là một trong những người đương sự, cho nên rất rõ chúng ta ký hiệp ước gì. Tôi quan tâm anh cũng không có dụng ý gì đặc biệt, hoàn toàn là vì tôi là một người hiền lành lại tốt bụng, ngay cả con chó con mèo bị thương trên đường, tôi cũng sẽ chăm sóc, huống chi anh là người.”

“Ý là, bất kể tôi nói cái gì, cô cũng không để cho tôi xuất viện?”

“Đúng vậy! Tôi đã hứa với thím phải chăm sóc anh, đây là cam kết của tôi, tôi luôn nói được thì làm được.”

“Cam kết?! Cô dám đồng ý nói cam kết với tôi? Chẳng lẽ hợp đồng của chúng ta không phải là một cam kết sao?”

“Đúng là nó! Nhưng phía trên viết rất rõ, là sau khi kết hôn thì mặc kệ anh, không có nghĩa là trước khi kết hôn thì mặc kệ anh.”

Thường Trọng Vĩ nghe xong thật sự là vừa tức vừa bất lực. Đây là ngụy biện gì?!

“Hiện tại tôi là tuân thủ theo lời cam kết với thím.” Quý Y Phàm biết bây giờ mình là già mồm át lẽ phải, nhưng vì tốt cho anh, cho dù lý do lộn xộn lung tung hơn nữa cô cũng lờ ra. “Bằng không thì tôi gọi điện thoại cho thím, nếu như thím nói anh có thể xuất viện, tôi tuyệt đối không có câu thứ hai.”

“Cô——”

“Thế nào?” Cô hất cằm khiêu khích anh, “Không muốn bị tôi trói buộc thì ngoan ngoãn nghe lời sớm khỏi phục một chút, đến lúc đó cho dù anh xin tôi, tôi cũng không thềm quản anh.”

Vẻ mặt của Thường Trọng Vĩ bởi vì đè nén tức giận mà trở nên lạnh cứng. “Công việc của tôi không phải là đang nói đùa.”

Từ khi mới quen tới bây giờ, anh luôn luôn lịch sự nho nhã, nhưng dường như chỉ cần nói tới công việc, anh sẽ trở nên nghiêm túc và lạnh lùng hơn.

Cô không khỏi trầm mặc một lúc. Thật sự giống như thím nói, mạng sống của anh xoay quanh ở công việc... Thật là trớ trêu, cha mẹ của cô vì cuộc sống mà làm việc vất vả, cuối cùng ở tuổi trung niên thì đã qua đời, mà cô lại còn chọn một người đàn ông cũng là một người làm việc điên cuồng làm chồng.

“Đưa số điện thoại cho tôi.”

“Cái gì?!” Nhìn cô đột nhiên duỗi tay về phía của anh, anh có chút không hiểu.

“Dãy số.” Cô long lanh nhìn anh, “Chúng ta đều nhượng một bước! Tôi không đồng ý cho anh xuất viện, nhưng tôi đồng ý gọi vị William gì đó đến bệnh viện để gặp anh.”

“Chúng tôi là nói về thiết kế kiến trúc của nước Mỹ.”

“Tôi biết, nhưng anh không thể xuất viện mà lại khẳng khẳng muốn làm việc, cho nên chúng ta đành phải áp dụng giải pháp thỏa hiệp.”

“William tiên sinh vẫn còn ở trên máy bay.”

“Tốt lắm, phái lái xe đi đón ông ta, bằng không tôi đi đón ông ta cũng được.” Cô ngừng một chút, thản nhiên nói: “Chỉ có điều nói trước, tiếng Anh của tôi không tốt lắm, tôi chỉ biết How are you? Fine thank you! Bye-bye. Nếu như đắc tội người ta, anh cũng đừng lải nhải.”

Anh nên vì tình hình trước mắt mà kiềm chế tức giận, nhìn vào hai tròng mắt tỏa sáng của cô, anh lại không thể nổi giận với cô, anh nhạy cảm phát hiện khi nhìn đến cô, giữa bọn họ dường như có sự thay đổi hóa học không bình thường...

Anh hít một hơi thật sâu, xua đi những cảm giác này, “Coi như tôi phục cô rồi. Tôi sẽ bảo trợ lý Lưu đi đón ông ta tới đây, nhưng gặp mặt người ta ở bệnh viện, thật sự không quá chính thức.” Cái miệng của anh không khỏi nhếch lên.

“Anh tự chúc phiên, ai bảo anh phải tăng tốc độ.” Cô không nể nang hắc anh một câu, “Đáng đời.”

Anh nhìn cô, cô cũng không cam chịu yếu thế trừng lại.

Anh đại khái cũng không cần nghe cô, nhưng anh nhìn thấy được sự quan tâm ở đáy mắt cô, điều này khiến anh im lặng, nằm lại trên giường, “Giữa chúng ta... là quan hệ hợp đồng.” Những lời này là nói với anh cũng là với cô.

Quý Y Phàm nghe được giọng nói lạnh nhạt dưới sự nghiêm túc của anh. Nhìn vẻ mặt cương nghị anh tuần của anh, cô cảm giác được tâm trạng căng thẳng trong cơ thể, nhưng ở mặt ngoài lại duy trì sự bình tĩnh không dao động.

“Tôi biết.” Cô ra sức chống lại khát vọng dâng lên trong lòng mình đối với anh, “Anh không cần nhấn mạnh, nếu không phải là anh có thể thay tôi giải quyết phiền toái. Tôi cũng sẽ không muốn ở cùng một chỗ với anh!”

Lời của cô làm khoe miệng của anh nâng lên một độ cong giấu cợt.

Cô không có đi hỏi anh ý nghĩa thực sự đằng sau nụ cười ấy, thông minh như anh, chỉ cần nỗ lực chú ý nhiều hơn một chút, là có thể dễ dàng nhìn thấu cô. Hoặc giả anh đã biết cô đang nói dối rồi, nhìn thấu cô thông qua hành vi có quá nhiều quan tâm không bình thường với anh.

Cô ngồi xuống một bên ghế sofa, cầm lấy tờ báo, che giấu chính mình, cũng chặn lại cái nhìn như có vẻ đăm chiêu của anh.

7. Chương 7

“Huấn luyện viên, đủ rồi.” Bị Quý Y Phàm gạt chân áp ở trên mặt đất, Tiểu Long đau đến không ngừng cầu xin kêu lên: “Thủ hạ lưu tình, em với chị không có thù, đừng đánh chết em nha.”

Cô hít một hơi thật sâu, tâm trạng kích động từ từ ổn định lại.

Lúc trước vì chăm sóc Thường Trọng Vĩ, cô đã xin nghỉ trong đội rồi, nhưng khóa học karate tạm thời chưa tìm được huấn luyện viên dạy thay, cô nghĩ, dù sao một tuần lên lớp chỉ có hai ngày, cho nên định là tự mình đến dạy.

Quý Y Phàm từ từ thả tay ra, nhìn học trò của mình. Vốn đã tan học, nhưng Tiểu Long chủ động muốn đánh một trận với cô, bây giờ xem ra, có lẽ Tiểu Long rất hối hận nêu ra đề nghị này.

“Em không sao chứ?”

“Không sao.” Tiểu Long nằm trên mặt đất đứng dậy, giật giật cánh tay của mình, “Huấn luyện viên, có phải tâm tình của chị không tốt đúng không, sớm biết thì sẽ không tìm chị đánh nhau rồi.”

Cô miễn cưỡng tác động khoe miệng một chút, “Chính mình học nghệ không tinh, chó đồ thừa.”

“Không phải đồ thừa, chị đánh em giống như đánh kẻ thù.”

Quý Y Phàm không có trả lời, chỉ liếc qua nhìn đồng hồ. Cô phải vội vã trở lại bệnh viện, hôm nay là ngày Thường Trọng Vĩ xuất viện, cũng là ngày đầu tiên triển khai ngày “Chung sống” với anh.

“Xấu thế á.” Cô vỗ vỗ vào bắp vai của Tiểu Long, “Chị đang vội, đi trước một bước.”

Tiểu Long lơ đãng phát phát tay với cô.

Cô lập tức đi chân trần đi ra khỏi sân tập.

“Chị, chị vội vàng muốn đi đâu?”

Mở ra tủ thay đồ, nghe thấy giọng nói phía sau, Quý Y Phàm liếc nhìn cô gái sau lưng, sau đó khẽ nhún vai không có trả lời, cầm lấy quần áo đi vào phòng thay đồ.

“Tại sao tâm tình của chị không tốt vậy?” Giọng nói đáng yêu lại hỏi.

“Tâm tình của chị không có gì không tốt.”

“Xi.” Liễu Đình Á xì một tiếng, chưa từ bỏ ý định vẫn đi theo phía sau cô, “Chị là người nói dối bậc tiểu học, không lừa được em.”

Quý Y Phàm tức giận liếc nó một cái. Cô bé này vốn là một học sinh có vấn đề, khoảng chừng hai năm trước, một lần đua xe thì bị cô bắt được.

Một đám thiếu niên đua xe nhốn nhác được cha mẹ lãnh về, nhưng đến hơn nửa đêm, Liễu Đình Á lại vẫn còn một mình ngồi ở chỗ đó.

Mặc dù cá tính của cô bé này hơi ngang ngược chút, nhưng bản tính không xấu, chẳng qua là lúc mẹ đẻ qua đời, cha tái hôn, sau khi mẹ kế sinh con thì đã thay đổi.

Hết lần này đến lần khác cha lại bởi vì công tác trường kỳ ở Đại Lục, tình hình càng ngày càng tệ hơn, Liễu Đình Á bắt đầu ba ngày hai bữa bỏ nhà ra đi, thực ra thì ý nghĩ của cô bé rất đơn thuần, chỉ muốn mượn việc này nhận được sự quan tâm và chú ý của cha mình, không ngờ tới lại nhận được kết quả ngược lại.

Cha nó không có nghĩ đến ý nghĩa thực sự đằng sau hành vi của đứa nhỏ, chỉ nhận định nó kết giao bạn bè hư hỏng, không biết vươn lên mới trở thành cô gái xấu không thể cứu. Mỗi lần gặp mặt không phải đánh thì là chửi, chung quy cha và con gái ở chung cuối cùng cũng biến thành bất hòa, hai cha con cũng trở nên như người xa lạ.

Liễu Đình Á đua xe bị bắt vào cục cảnh sát, cha ở Đại Lục không biết chuyện, mà mẹ kế ở Đài Loan nhận được thông báo thì cũng chỉ tỏ vẻ lạnh lùng, đứa trẻ như vậy bà không quản được, xin cảnh sát giúp đỡ, cho nó một bài học, cũng không định lãnh về.

Đêm hôm đó, Liễu Đình Á mười sáu tuổi một mình cô đơn ở trong cục cảnh sát như vậy, vẫn là một bộ dáng chẳng quan tâm.

Một buổi sáng tỉnh mơ, cô tự xuất tiền túi mua một chai sữa nóng từ cửa hàng tiện lợi đưa vào tay nó, trong lúc vô tình, cô chú ý tới hốc mắt đỏ ửng của cô bé. Thực ra thì đứa nhỏ này cũng không hư hỏng, chỉ là đi nhầm một bước.

Nó mới mười sáu tuổi, chỉ cần có người sẵn sàng kiên nhẫn dạy nó đạo lý, cho nó chút thời gian, nó lại có cơ hội quay trở lại quỹ đạo bình thường. Vì thế, cô liên hệ xã công (người làm công tác xã hội), xin họ ra mặt giúp đỡ nhỏ này.

Năm đó bởi vì Liễu Đình Á chưa đầy mười tám tuổi, xã công sắp xếp tư vấn tâm lý, còn làm người trung gian nói chuyện với người nhà của nó, cuối cùng trưng được sự đồng ý của cha nó, nó dọn đến ở cùng ông ngoại, bà ngoại, mà còn quay lại trường học làm lại từ đầu.

Mặc dù chỉ là học nhóm ban đêm, nhưng nó bắt đầu thay đổi, hơn nữa là theo hướng tốt đẹp, chuyển biến này khiến những người quan tâm nó rất vui mừng.

Cô còn giúp nó tìm kiếm quầy hàng làm việc bán thời gian ở hội quán karate. Hiện tại Liễu Đình Á coi như là đã không có quá nhiều bất đồng với thanh niên bên ngoài.

“Đừng nói dối! Chị cảnh sát à.” Nhai kẹo cao su, Liễu Đình Á trông rất ra dáng, “Hiện tại chồng tương lai của chị thế nào?” Sớm đã nghe được từ những người khác chuyện vị hôn phu của cô xảy ra tai nạn xe cộ.

“Hôm nay anh ta xuất viện.” Chốt khóa cửa, Quý Y Phàm thay quần áo ở trong căn phòng nhỏ.

“Nghe qua cũng không tệ, vậy tại sao bộ dáng của chị trông giống như nổi giận muốn giết người?”

“Chị không có nổi giận muốn giết người.” Cùng lắm cô chỉ thừa nhận tâm tình của mình có hơi rối.

Khi ở cùng với Thường Trọng Vĩ mang lại cảm xúc xôn xao khiến cô cảm thấy bất an, cô rõ hơn so với bất cứ ai về mối quan hệ hợp đồng giữa cô và anh ta, nhưng cô cũng nhận không được muốn quan tâm anh, cô càng nghĩ càng cảm thấy dạ dày rối rắm, mặc dù bây giờ viện có lấy thím đến dọa anh, cho dù lòng anh tràn đầy không muốn, nhưng cũng coi như là phối hợp, nhưng khi nghĩ đến tương lai, cô lại không nở.

“Ba xạo! Lời này của chị đi lừa đứa trẻ ba tuổi còn có thể, chứ lấy ra gạt em.”

Quý Y Phàm thay xong quần áo, dùng sức mở cửa ra, nhìn nó, “Em là ăn no không có chuyện gì làm, tới tra chị phải không?”

“Không phải, em chỉ là quan tâm chị.” Liễu Đình Á nhìn thấy biểu cảm của cô, miễn cưỡng tránh ra một bước, “Chị à, chị hãy thành thật mà nói đi, có phải chồng tương lai của chị vì xảy ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn mà xảy ra vấn đề lớn gì rồi đúng không?”

“Ngoại trừ gãy tay cần một chút thời gian bình phục, mọi thứ vẫn ổn.”

“Vậy thì quái lạ.” Liễu Đình Á nghi hoặc vuốt cằm, “Nhìn vào sự quen biết của chúng ta nhiều năm như vậy, thì chị nói thực ra đi.” Nó không khách sáo khoát tay lên vai cô.

“Nói cái gì?” Cô tức giận hỏi.

“Thì chính là tại sao chị lại quyết định kết hôn nhanh như vậy, có thai? Không thể nào, mang thai không thể nào còn tới dạy karate. Nhưng ngoại trừ việc này còn có nguyên nhân gì... Nghe nói chồng tương lai của chị vừa đẹp trai lại vô cùng tốt, tại sao người đàn ông ưu tú như vậy lại lấy loại phụ nữ như chị?”

“Em thiếu đòn hử.” Quý Y Phàm thẳng thừng hất tay của nó ra, “Cái gọi là loại phụ nữ gì đó, điều kiện của chị là rất kém cỏi sao?”

“Chị không kém, chỉ là tính tình không tốt.” Liễu Đình Á bày tỏ rất đúng trọng tâm, “Không chỉ là cảnh sát, còn là một quán quân karate, tâm trạng không tốt là có thể coi người qua đường như nâng vai, mọi người đều biết được ngọn nguồn của chị, bằng không với diện mạo của chị, sớm đã có thể lừa gạt được những người đàn ông dính ước với chị, cũng sẽ không suy đồi đến dựa vào xem mắt lừa gạt đàn ông.”

“Đi chết đi, dựa vào xem mắt lừa gạt đàn ông gì chứ, em thật sự là miệng chó chẳng mọc ngà được voi.” Quý Y Phàm dùng sức đánh vào sau đầu của nó.

Liễu Đình Á kêu đau một tiếng, “Làm gì đánh người!” Xoa đầu, nó vội vã lui vài bước, “Em chỉ muốn giúp mà thôi. Mọi người đều nói rằng, điều kiện của đối phương ưu tú như vậy tại sao lại muốn kết hôn với chị? Chị không cảm thấy nên làm rõ ràng trước khi kết hôn sao?”

“Làm rõ cái quỷ gì?”

“Nói không chừng là anh ta bất lực.” Liễu Đình Á một mặt nghiêm túc, “Nếu không, có phải là Gay hay không, cho nên tùy tiện chọn một người vợ Asa Bruce để che dấu tai mắt người?”

Quý Y Phàm bắt đầu dè dặt nhìn, hiện tại những người học lớp tám thoát nạn trở về càng lúc càng bạo dạn, người sau còn phóng khoáng hơn cả người trước.

“Liễu Đình Á——” hai tay của cô không nhìn được nắm lên nắm đấm, “Bản tiểu thư thật sự kém như vậy sao?”

Liễu Đình Á lập tức lắc đầu, “Chị đương nhiên không kém, vừa rồi em cũng đã nói qua chính là tính tình của chị có hơi không tốt một chút, chị hoàn toàn là một người tốt.” Thu lại ánh mắt, “Nếu không phải là bởi vì chị thật sự quá tốt, em cũng chẳng bận tâm chị muốn lấy ai, quan tâm chị sau này có hạnh phúc hay không...”

Lời nói của nó khiến Quý Y Phàm tỉnh táo lại, nghe cô bé nói ra mỗi quan tâm, đôi môi vốn mím chặt đã giương lên độ cong, “Yên tâm đi. Chị biết mình đang làm cái gì, chị đã chừng này tuổi rồi, có thể chịu trách nhiệm vì hành vi việc làm của chị.”

“Tuổi tác không có nghĩa là tất cả đúng không? Có một số phụ nữ đến bảy tám chục tuổi vẫn bị đàn ông lừa, chuyện này mỗi ngày đều nhìn thấy được! Cho nên đừng nói lớn tuổi thì hiểu nhiều lắm, mặc dù em nhỏ hơn chị, nhưng lúc em lẩn lộn, không biết chị lại ở nơi nào.”

Nghe giọng nói tràn đầy mùi giang hồ này, Quý Y Phàm không khỏi phì cười.

“Tóm lại, chị cảnh sát à, lúc còn chưa kết hôn, chị nhất định phải làm rõ ràng, bằng không lấy một người bất lực hoặc là Gay—— chị chẳng khác nào làm quả phụ, cả đời này sẽ bị hủy hoại.”

Cô rất rõ trụ cột hôn nhân của cô và Thường Trọng Vĩ ở chỗ nào, mà nguyên nhân này cũng không thể nào nói ra khỏi miệng.

Nghĩ đến cho dù nằm ở trên giường bệnh, vẫn là không thể quên công việc của Thường Trọng Vĩ, cô không khỏi thở dài ở trong lòng, công việc điên cuồng này giống như cha mẹ đã chết của cô, có thể đến chết cũng còn để công việc ở trong lòng.

“Nha đầu.” Thu hồi suy nghĩ, Quý Y Phàm vươn hai tay vỗ vỗ hai gò má của nó, “Hôn nhân không phải chỉ có tính tốt sao?”

“Mẹ nó! Chị, bây giờ chị là muốn nói yêu với em sao?” Về mặt của Liễu Đình Á khinh thường giấu cợt, “Nếu như trên đời thực sự có yêu mà nói, cha của em sẽ không phải đi cưới dì của em khi mẹ em chết chưa đầy nửa năm.”

Quý Y Phàm than nhẹ một tiếng, thật sự rất khó giải thích chút gì đó với đứa nhỏ này, chỉ có thể trình trọng giải thích: “Hôn nhân còn có ý nghĩa khác, như là cam kết và trách nhiệm.”

Liễu Đình Á hừ lạnh, “Cam kết và trách nhiệm? Hừ! Trọng điểm không ở tờ giấy hôn thú kia, mà là ở người. Người có ý thức trách nhiệm, trọng cam kết, cho dù không có hôn thú cũng sẽ nói được thì làm được. Nhưng người không có ý thức trách nhiệm, không coi cam kết là quan trọng, cho dù có hôn thú, cho dù từng lấy tính mệnh thề đọc với ông trời, cũng chỉ là cút chó.”

Có lẽ là vì chịu mấy năm gian khổ, cho nên cô bé đối xử với mọi người đều có một cách nhìn. Quý Y Phàm không thể không tán thành lời của nó. Giống như Thường Trọng Vĩ lúc đó chẳng phải nhìn trúng ý thức trách nhiệm của cô mà quyết định ký vào hợp đồng với cô sao, cưới cô làm vợ, vì Quý Y Phàm cô là một người trọng cam kết, nói được thì làm được.

Bất kể tương lai của cô và Thường Trọng Vĩ thế nào, đó là chuyện của cô. Cô vỗ vỗ vào vai của Liễu Đình Á, “Tóm lại, cảm ơn quan tâm của em. Hôm nay chồng tương lai của chị phải xuất viện, không thể hàn huyên với em nữa rồi, đi trước một bước... Đúng rồi, không phải gần đây em phải thi sao?”

“Đừng lại tới nữa.” Nghe thế, nó nhăn mặt.

“Có rảnh lo chuyện bao đồng, không bằng dùng nhiều thời gian về việc học hành chút, hoàn thành tốt thi cử. Không phải lần trước em nói muốn từ điển điện tử gì đó sao? Nếu như thành tích của em tốt, chị có

thể suy sét mua cho em.”

Vừa nghe, vẻ mặt Liễu Đình Á sáng lên, “Thật?”

Quý Y Phàm gật đầu. Nhờ Thường Trọng Vĩ ban tặng, anh thay cô trả sạch hết các khoản nợ, cho nên tình hình kinh tế của cô tính ra là khá giả chút. “Chị nói được làm được, nhưng thành tích của em nhất định phải có tiến bộ.”

Về mặt của nó hưng phấn, “Em biết, em nhất định thi vào top ba cho chị xem.”

“Được, chị chờ.” Quý Y Phàm mỉm cười.

“Chị.” Đi theo cô tới cửa, Liễu Đình Á đột nhiên hỏi: “Cuối tuần này chị sẽ đi đến chỗ ông Lý chứ?”

“Đương nhiên.” Quý Y Phàm gật đầu, “Chị xin nghỉ dài hạn, chờ thân thể vị hôn phu của chị tốt lên một chút, chị sẽ đi đến xem ông ấy.”

Ông Lý là một cựu chiến binh đã nghỉ hưu, ở trong lần phiên trực nào đó cô biết được ông sống một mình, bắt đầu từ khi đó, chỉ cần nghỉ phép, cô đều sẽ bớt chút thời gian đi chăm sóc.

“Vậy em đi với chị.”

“Em không cần ôn tập sao?”

“Không tới nửa ngày, hơn nữa ông ngoại, bà ngoại em cũng hy vọng em đi theo chị—— đúng rồi! Em nghỉ tới, chờ em tốt nghiệp trung học, em muốn đi thi giấy phép người phục vụ chăm sóc.

Quý Y Phàm cấp cho nó một cái ánh mắt tán dương, “Tốt lắm, cô bé thật sự biết chuyện, sẽ nghĩ cho tương lai.”

Liễu Đình Á ngượng ngừng gãi gãi đầu, “Thực ra thì em thấy ông ngoại, bà ngoại lớn tuổi rồi, bây giờ trong xã hội người già sống một mình giống như ông Lý cũng càng ngày càng nhiều, cho nên em mới nghĩ có lẽ có thể học cách làm thế nào chăm sóc họ, cũng có thể xem như thành thạo một nghề, nhất cử lưỡng tiện.

“Suy nghĩ của em rất đúng đắn.” Cô cảm thấy vui mừng.

Ai cũng không ngờ tới cô gái bé nhỏ hai năm trước đội một đầu tóc vàng này, bị người cho rằng đã không thể cứu, hôm nay có thể có thay đổi lớn như vậy.

Thực ra thì chỉ cần người muốn thay đổi, nắm chắc cơ hội, trải qua nỗ lực, nhất định sẽ có kỳ tích xảy ra.

Tựa như cô vất vả nhiều năm, gặp được Thường Trọng Vĩ, anh dễ dàng giải quyết sạch các khoản nợ cho cô, đây chẳng phải là kỳ tích sao.

Làm người chớ nên quá tham lam, tình tình hiện tại, đối với cô mà nói, có lẽ cô thỏa mãn rồi. Đi trên chiếc Motorcycles, cô tự an ủi mình như vậy ở trong lòng.

*

* *

Cầm hành lý, đứng ở trong phòng ngủ có ít nhất hai mươi mét vuông, Quý Y Phàm ngơ ngàng quan sát bốn phía.

“Căn cốt của anh có cái gì không bình thường!” Cô nhin không được phê bình, “Một căn hộ năm mươi mét vuông, lại chỉ có một phòng?!”

“Còn có một phòng sách.” Thường Trọng Vĩ miễn cưỡng bác bỏ.

Quý Y Phàm tròn mắt nhìn lên nóc. Nhìn trang trí giản lược bên trong phòng, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, người đàn ông này từ vừa mới bắt đầu đã không nghĩ tới chuyện gia đình hoặc là hôn nhân. Anh là một người đàn ông độc thân tiêu chuẩn, tuyệt đối là một người chủ nghĩa độc thân, mua nhà, trang trí thì chỉ lo đến sự thoải mái và yêu thích của chính mình, không có nghĩ tới sau này có thể sẽ có thành viên khác vào ở.

8. Chương 8

“Rất tốt.” Cô lẩm bẩm, “Một phòng, một phòng sách, tôi ngủ ở đâu?”

“Giường của tôi rất lớn.” Tay phải của anh treo băng vải, tay trái chỉ vào chiếc giường Kingsize của anh.

“Ha ha.” Cô cười giả một tiếng, “Tôi không muốn tiện nghi của anh chút nào.”

“Cô khẳng định là tiện nghi của tôi?!” Thường Trọng Vĩ giễu cợt nhìn cô.

Quý Y Phàm trợn mắt nhìn anh, quyết định không tiếp tục đề tài này nữa, để tránh vì cô không được tự nhiên mà để cho anh đắc chí, cô quay đầu đi thẳng đến phía trước mở ra tủ quần áo.

Đồng phục áo sơ mi xem ra cũng rất đắt tiền, lại bắt đầu mở ra một cái khác, âu phục xếp thành một hàng, còn chỉnh tề hơn so với quần trưng bày ở công ty bách hóa. Cô im lặng thối tiếng huyết sáo. Người này thật sự không phải người! Lại mở ra một cái ngăn tủ khác, bên trong là quần tây có giá trị xa xỉ, cô không khỏi thở dài.

“Sao anh không có nửa bộ quần áo đảng hoàng?”

“Cái gì? Tôi có bốn tủ quần áo, thế nào không có quần áo đảng hoàng?!” Không phải anh nghe lầm chứ?

“Âu phục, âu phục.” Cô cười khê lấy ra một bộ âu phục màu lam, tay trái lại cầm lấy một cái khác, “Vẫn là âu phục.”

Thường Trọng Vĩ nhú mày, rất không thích vẻ mặt xem thường trên mặt cô, cũng vì mình cãi lại, “Tôi chỉ cần âu phục.”

“Tốt nhất.” Cô liếc mắt nhìn anh một cái, hiện tại quần áo thoải mái gọn nhẹ trên người anh là vì xuất viện nên cần, cho nên phải trợ lý đi mua tạm. “Tay của anh bất tiện, phải mặc một số quần áo dễ cởi.”

“Tôi sẽ phái người đi mua.”

“Nếu như không ngại, chúng ta cùng đi.” Quý Y Phàm rất thuận miệng tiếp lời.

Anh hơi kinh ngạc nhìn cô.

“Cuộc sống ngoài công việc, cũng có thể có chút chuyện khác.” Cô bắt đầu thanh lọc một vị trí trong tủ quần áo của anh, sau đó mở ra hành lý, tự nhiên đặt quần áo của mình vào, “Hơn nữa, bây giờ anh bị thương, nên thường xuyên ra ngoài đi bộ chút, hít thở một chút không khí trong lành.” Âu phục sẽ không thích hợp!

Anh nhướn mi, một phần là vì lời của cô, một phần khác là vì cô đặt quần áo của cô vào tủ quần áo.

Quý Y Phàm cố tình không chú ý tới vẻ mặt xem thường của anh, cô biết những chiếc áo T-shirt, quần jeans này của mình được giặt tẩy thậm chí mài đến bạc thếp đặt ở bên cạnh quần áo của anh, xem ra thật sự rất khó coi.

Chỉ cần nhìn vào những bộ quần áo, thì biết bọn họ là người sống ở hai thế giới khác nhau. Nghĩ đến tám sào tre không đánh được hai người cùng một chỗ, nhưng bởi vì hai bên đều có sở cầu riêng nên tụ cùng một chỗ, cô không khỏi bật cười.

“Lấy tiêu chuẩn của tôi xem ra, cô mới là không có quần áo đảng hoàng.” Thường Trọng Vĩ cầm lấy một chiếc quần jeans, ống quần cũng bởi vì mặc quá lâu mà hơi mòn.

“Anh biết cái gì! Cái này mặc vào rất thoải mái.” Cô đoạt lại, lớn tiếng phản bác.

“Nếu như là tôi, chiếc quần này sớm đã làm rác mà bỏ đi rồi.”

Quý Y Phàm tức giận trợn mắt nhìn anh, “Đáng tiếc anh không phải là tôi.” Cô lấy ra giá áo, ung dung treo quần jeans lên, vừa vịn đặt ngay ở bên cạnh quần tây của anh, “Tôi để đây, anh không có ý kiến chứ?”

Ánh mắt cảnh cáo của cô, khiến anh cho dù có ý kiến cũng sẽ lựa chọn không nói. Anh nhún vai, “Tùy cô.”

“Tôi thích câu trả lời của anh.” Sau khi cất xong những bộ quần áo, cô vỗ vỗ tay; Sau đó đóng cánh cửa tủ quần áo. “Tôi sẽ đi chuẩn bị bữa tối. Anh thì sao? Muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần! Nhưng, cô khỏi phải nấu bữa tối phiền phức gì đó.” Anh xoay người, đi đến phòng khách, “Cô mệt mỏi, tôi cũng có chuyện phải bận rộn, không bằng gọi Pizza để ăn.”

“Pizza?!” Giọng nói của cô khê nhếch, “Anh ăn Pizza?!”

“Đúng.”

“Thật là tôi bất ngờ.” Cô đi theo phía sau của anh, nghiêng đầu nhìn anh. “Tôi cho rằng những người giàu có giống như anh, ăn gì đó cũng phải rất cao cấp.”

“Chỉ là đồ ăn mà thôi, chỉ cần nhanh và tiện là được rồi.” Anh tươi cười liếc cô một cái.

“Tôi biết.” Quý Y Phàm xem thường những mày, “Lấy tiêu chuẩn của anh mà nói, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc, chính là đồ ăn tốt, đúng không?”

Anh đương nhiên gật đầu.

Thấy anh gật đầu, cô nhin không được trọn tròn mắt, “Trước đây anh sống thế nào tôi mặc kệ, nhưng bây giờ anh bị thương, thím lại dặn dò muốn anh ăn phải có dinh dưỡng, cho nên——”

“Pizaa có thể thêm Doublecheese, hàm lượng calcium rất nhiều.” Thường Trọng Vĩ nhanh chóng ngắt lời cô.

“Nhìn anh miệng đầy nguy biện, mà còn nói đến mặt không đỏ hơi thở không gấp.” Quý Y Phàm xì mũi coi thường. “Nhưng cho dù anh nguy biện nhiều hơn nữa, đều bác bỏ. Sáng nay, trước khi thím đến sân bay có dặn dò quần gia trong nhà, sáng sớm tinh mơ thì đến chợ cá mua một con cá tươi, cho nên tôi uất ức một chút, tự mình xuống bếp nấu canh cá cho anh uống.”

“Quý Y Phàm, tôi không muốn cãi nhau, cho nên nếu cô nấu canh cá, tôi sẽ uống, nhưng tôi vẫn sẽ gọi một cái Pizaa đến ăn.”

Cô nhiu mày, có vẻ dăm chiêu nói: “Trọng điểm không ở Pizaa, mà là anh thật sự khó chịu mỗi lần đều phải nghe lời của tôi, đúng không?”

Lời nói của Quý Y Phàm nói trúng tim đen, đầu tiên là làm anh ngẩn người, sau đó nở một nụ cười, “Xem ra cô còn biết rõ tôi hơn chính tôi.”

Cô thật sự rất thích vẻ mặt lúc anh mỉm cười, cô nhìn vào đôi mắt anh hơi híp lại, đáy mắt lóe lên ánh sáng thú vị.

“Bởi vì câu này, tôi chỉ cho anh ăn một cái Pizaa, nhưng chỉ riêng một cái Pizaa, nhiều hơn sẽ không có.”

Thường Trọng Vĩ tự biết vết thương của mình nên bó tay với cô, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Cô đưa điện thoại cho anh, để cho anh gọi Pizaa, sau đó đi vào nhà bếp chuẩn bị canh cá.

Nhìn nhà bếp đầy đủ tiện nghi, Quý Y Phàm thở ra một hơi, âm thầm vui mừng rằng hoặc ít hoặc nhiều mình cũng biết chút đồ đạc nhà bếp, bằng không lần này thì toi rồi.

Mở tủ lạnh ra, theo tờ giấy quần gia để lại, cô cẩn thận, từng bước từng bước xử lý.

Ngay lúc cô luống cuống tay chân, cuối cùng lấy tất cả nguyên liệu ném vào trong nồi nấu, đang lúc muốn nếm thử, đột nhiên chuông cửa vang lên——

“Y Phàm.” Tiếng của Thường Trọng Vĩ từ phòng khách truyền đến, “Vị tiền của tôi ở đâu?”

Quý Y Phàm tìm được cái thìa, nếm thử một chút trước mới nói: “Hình như ở trong phòng.” Cô phát hiện mình có thiên phú nấu ăn, mùi vị thật đúng là rất khá, đun nhỏ lửa một lúc thì đã hoàn tất rồi.” Lấy của tôi trước đi, ví của tôi để ở trên bàn.

Vẻ mặt của cô đắc ý cầm lấy khăn lau lau tay, tâm tình thật tốt đi ra ngoài.

Vừa hay nhìn thấy em trai nhỏ giao Pizaa cầm tiền lẻ thối lại cho Thường Trọng Vĩ, sau đó nói tạm biệt rồi đi.

“Tôi nợ cô năm trăm tệ.” Anh trêu ghẹo lắc lắc ví tiền của cô.

Năm trăm tệ?! Chỉ riêng một cái Pizza?!

Cô hoài nghi nhìn anh, sau đó liếc nhìn những thứ trên bàn, số tiền đó không giống của một phần chút nào.

Vươn tay mở ra cái túi, mùi gà chiên xông vào mũi, cô không khỏi nhú mày.

Thường Trọng Vĩ vốn không có để cơn giận dữ sắp bộc phát của cô vào trong mắt, trái lại từ trong ví tiền của cô lấy ra giấy chứng nhận của cô, nhìn tấm hình bên trên, anh im lặng thối tiếng huyết sáo, “Wow! Nhìn xem đây là cái gì?”

Cô xoay người nhìn món anh động đến, đầu óc liền ầm một tiếng, nhận ra trên tay anh cầm chính là chứng minh thư của cô. Cô lập tức ném gà chiên trên bàn đến sau đầu, bước nhanh lên phía trước, đưa tay muốn cướp lại.

Anh nhanh tay lẹ mắt rút tay lại, lui ra phía sau một bước dài, tiếp tục nhìn tấm hình của cô, “Nhìn cô đứng rất thanh thuần ~ mà còn mặc đồng phục, đây là chụp lúc cô ở trường cảnh sát à?”

“Trả lại cho tôi.” Cô hốt hển. Sao anh ta có thể chưa được sự cho phép của người khác, thì xem riêng tư cá nhân của cô!

“Trên mặt cô là cái gì vậy?” Anh giơ cánh tay cao khỏi đầu, làm cô không thể lấy lại chứng minh thư. “Sao một chấm lại một chấm?”

Bởi vì sợ làm đau tay của anh, cho nên Quý Y Phàm không dám có động tác mạnh, chỉ có thể vừa nhảy lại vừa tỏ vẻ bất mãn hét lên ở bên cạnh anh: “Anh điếc sao? Tôi bảo anh trả lại cho tôi.”

“Để tôi xem một chút cũng sẽ không mất miếng thịt nào.” Anh để tay thấp xuống một chút, để cho cô cùng nhìn, “Nói cho tôi biết, chấm chấm này trên mặt cô là cái gì vậy?”

Cô trừng mắt nhìn anh, gần như nghiêng răng nghiêng lợi, “Mụn trứng cá! Đừng nói với tôi anh chưa từng mọc qua.”

“Thật đáng tiếc, tôi đẹp tự nhiên.” Anh tươi cười nhìn ánh mắt giết người của cô, nếu không phải hiện tại trong người anh có thương tích, anh đoán có lẽ cô thật sự sẽ bắt đầu đánh anh. “Tôi cũng không biết mụn trứng cá trông như thế nào nữa.”

“Mẹ nó!” Cô nhịn không được lại nói: “Anh là người hèn hạ.”

Trước tiên anh khó có thể tin liếc mắt cô một cái, rồi mới nhịn không được cười ha ha.

“Trả lại cho tôi.” Giận tới cực điểm, cô định bắt đầu đoạt lại, đã bất chấp có thể sẽ làm đau anh, dù sao người như anh, nên để cho anh đau một chút cũng tốt. “Lần sau anh còn dám lục lọi lung tung đồ của tôi, tôi sẽ đánh cho đầu của anh dán ở trên vách tường, ba ngày cũng không rút xuống được.”

Khi cô tới gần đưa tay muốn cướp lại, đột nhiên anh cúi đầu, miệng của cô vô tình chạm vào của anh.

Va chạm trong nháy mắt, trái tim trong lồng ngực Quý Y Phàm đập rất nhanh, ngay sau đó hoàn hồn, “Ty tiện bĩ ối!” Cô nhịn không được hét vào tai anh.

“Là cô hôn tôi.” Thường Trọng Vĩ nhướng mày, hoài nghi màng nhĩ của mình vỡ rồi.

“Đi chết đi! Hôn anh gì chứ, chỉ là chạm môi một cái, là chạm! Không phải hôn.” Thừa dịp anh đang ngăn người, cô đưa tay đoạt lấy giấy tờ chứng nhận và ví tiền của mình: “Tên lưu manh!” Cô nhịn không được lại phun một câu.

“Thẹn quá hóa giận.”

“Tôi không có.” Cô đột nhiên xoay người, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Cô không ngừng tự nói với mình, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, nhưng ở khoảnh khắc chạm vào anh, cô cho rằng trái tim của cô dường như sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Quý Y Phàm vươn tay, tức giận lấy ra một miếng gà chiên từ trong túi đặt ở trên hộp Pizaa, phần còn lại đều lấy đi hết.

“Này——” Thường Trọng Vĩ bắt mồm hô.

“Im miệng.” Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, “Nếu không trông coi nó, Pizaa hay gà chiên, một món anh cũng không được ăn.”

Thường Trọng Vĩ giấu cợt liếc nhìn cô, “Tôi thật sự cần phải nghiêm túc suy xét có nên hủy bỏ hợp đồng của chúng ta hay không, cô thật sự quản quá nhiều.”

Quý Y Phàm cảm giác được dạ dày của mình thắt chặt lại, chịu đủ việc anh không ngừng nói về hợp đồng rồi. Hít một hơi thật sâu, cô cố ép mình đi vào nhà bếp, áp chế tính khí của mình.

Cô rất rõ quan hệ giữa bọn họ vì sao mà tồn tại, nhưng nếu cứ ba ngày hai bữa thì anh đề cập đến nó, không dám đảm bảo cô sẽ không phát điên.

Chẳng lẽ cô không thể quan tâm anh sao?

Mà nhìn bóng dáng tức giận của Quý Y Phàm, Thường Trọng Vĩ mỉm cười.

Anh gần như không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình thoải mái dễ chịu như thế này là chuyện khi nào, ngồi ở trên sofa, nhìn căn phòng được phối bởi tông màu đen trắng với phong cách vô cùng đơn giản này, nơi này đối với anh mà nói chính là một chỗ ngủ, anh thích làm việc, cũng luôn dành thời gian ở trên công việc, như thế sau ngày khiến anh mất đi người thân, sẽ không vì tìm bị thủng một lỗ mà cảm thấy không biết phải làm sao.

Cô gái này hoàn toàn khác với những cô gái anh biết trước đây... Anh cầm lấy gà chiên, cắn nhẹ một cái. Cô tuyệt không dụ dỗ chút nào, thậm chí coi là thô lỗ, phát câu lên còn có thể nói lời thô tục, nhưng anh lại không thể lừa gạt bản thân mình, ở chung với cô, nhưng lạ là lại khiến anh cảm thấy bình tĩnh và yên tâm.

9. Chương 9

Ánh mặt trời sáng sớm, lười nhát vẩy vào trong phòng, ngồi ở bên cạnh bàn ăn, Quý Y Phàm lẳng lặng quan sát đến động tác không nhanh không chậm của Thường Trọng Vĩ.

Tay phải của anh rõ ràng là bị thương còn bó thạch cao, mà vẫn tao nhã dùng nĩa bằng tay trái, thông thả dùng cơm.

Không thể phủ nhận, động tác của anh trông rất thoải mái, Quý Y Phàm cảm thấy có lẽ mình có thể nhìn chăm chăm vào anh ăn như vậy cả ngày cũng sẽ không chán, cô vừa nhìn vừa nhét một miếng bánh trứng bột vào trong miệng mình, cô nhai, cô nghĩ, so với anh, cô thật sự hổ thẹn là một người phụ nữ.

Trứng vụn rơi xuống ở trên bàn, Quý Y Phàm chỉ xao lãng liếc nhìn một cái, sau đó dùng ngón tay thăm lấy, tiện thể bỏ vào trong miệng mình, không nghĩ tới vừa ngẩng đầu, thì đối diện với ánh mắt của anh.

Cô khẽ nhếch mi, “Có vấn đề gì sao?”

“Đồ ăn rơi xuống ở trên bàn rồi.”

“Tôi biết.” Cô chẳng hề để ý nói: “Anh chưa từng nghe qua câu ăn không sạch không có bệnh sao?”

Anh hơi gạt đầu: “Đã nghe qua, nhưng tại sao cô nhìn chăm chăm vào tôi? Tôi có cái gì bất thường sao?”

Quý Y Phàm vừa ăn bánh trứng bột vừa nói: “Anh không có bất kỳ bất thường gì, trên thực tế, nhìn anh rất tuyệt. Tôi nhìn chăm chăm vào anh, chẳng qua là cảm thấy bộ dáng anh ăn rất đẹp mắt. Ngón tay của anh rất dài, phong cách cầm cái ly cũng rất khác với tôi.”

Thường Trọng Vĩ hơi ngẩn người, nhin không được cười to, “Quý Y Phàm, thói quen vào sáng sớm của cô thì bắt đầu phô trương à.”

“Tôi không phải đang phô trương, là trần thuật sự thật.” Cô trình trọng phủ nhận, một tay chống cằm, “Thành thật nói cho tôi biết, từ nhỏ là anh đã được huấn luyện mọi thứ rồi đúng không? Nếu không anh dùng tay trái cũng có thể ăn đồ ăn được tao nhả như vậy, là nguyên nhân gì?”

“Nhai kĩ nuốt chậm mà thôi.” Anh mỉm cười đáp, chú ý tới khóe miệng cô dính sốt cà chua, anh không chút nghĩ ngợi đưa tay lau đi cho cô. “Không ai tranh giành với cô, cho nên chỉ cần lúc cô ăn cái gì nhiều ở trong miệng cắn vài miếng nữa nuốt vào, cô cũng có thể rất tao nhã. Ngoài ra, đồ rơi ở trên bàn, thì đừng lượm lên ăn, dù sao cũng rất tệ.”

“Làm ơn, tôi đây là tiếc vật.” Đụng chạm của anh làm ặt cô không thể kiềm chế đỏ lên, cô vội vã rút mấy tờ khăn giấy, dùng sức lau miệng của mình, để che giấu thẹn thùng của cô.

Người ta tao nhã giống như quý tộc, cô lại thô lỗ đến ngay cả một người giúp việc cũng không bằng.

“Nhẹ một chút.” Thường Trọng Vĩ nhìn, khẽ lắc đầu, “Dùng sức như vậy cô không đau sao?”

“Anh thôi đi! Đây là khăn giấy cũng không phải miếng tẩy rửa, làm sao có thể đau?” Cô trợn mắt, vò khăn giấy thành một cục, bỏ trên bàn.

Anh đối với hành động của cô khẽ nhướn mày.

“Để tạm một chút không sao chứ?” Ánh mắt của anh khiến cô chột dạ, tự biết không đúng, nhin không được thở dài, “Chờ một chút tôi sẽ dọn.”

Nghe vậy, vẻ mặt của anh mới mềm mỏng lại.

“Anh nên sửa đổi tính tình của anh, bằng không chúng ta rất khó ở chung.” Quy tắc của anh thật nhiều, Quý Y Phàm nhin không được phàn nàn.

“Cô mặc kệ tôi, tôi cũng sẽ không quản cô.” Anh thần nhiên nói.

“Đừng nhắc nhở tôi nữa, nghe rất phiền nha.” Cô gầy gầy đầu, “À... Có chuyện muốn trưng cầu sự đồng ý của anh.”

“Chuyện gì?”

“Canh cá.”

“Canh cá?!” Anh nhìn nhìn bát trên bàn của anh, ở dưới sự uy hiếp của cô cũng đã uống sạch thấy đáy canh cá từ lâu rồi. “Có vấn đề gì sao?”

“Canh cá phải uống nhân lúc còn tươi mới, cho nên ngày hôm qua tôi nấu một nồi, tốt nhất hôm nay anh uống hết.”

Anh ngập ngừng, “Trước tiên tôi có thể hỏi một chút, cái gọi là một nồi phân lượng là bao nhiêu vậy?”

Quý Y Phàm mô phỏng cỡ một chậu rửa mặt.

Anh vừa nhìn, lập tức nhú mày lại.

“Trước tiên anh không cần bày ra sắc mặt này, tôi thấy phân lượng này thì một mình anh uống cũng không hết, cho nên tôi đại nhân đại lượng buông tha cho anh, trưng cầu chút đồng ý của anh.”

“Cô muốn nói cái gì thì nói gọn gàng dứt khoát đi.”

“Cho tôi một chút.”

“Không thành vấn đề.” Anh một chút cũng không so đo, “Cô muốn uống bao nhiêu đều tùy cô.”

“Không phải tôi muốn uống.” Cô mỉm cười, “Tôi muốn tặng người.”

“Tặng người?!” Câu trả lời này thật khiến Thường Trọng Vĩ hơi bất ngờ.

“Đúng.” Cô nhẹ nhàng nói: “Tôi muốn tặng ột trưởng bối! Chờ một chút trước khi chúng ta đi ra ngoài dạo phố, tôi sẽ đi qua tặng cho ông ấy trước.”

“Cô muốn lấy cả nôi đi tặng người ta tôi cũng không có ý kiến, nhưng đi dạo phố... Cô tự đi đi. Một lát tôi phải đến công ty, tôi đã bảo trợ lý Lưu khoảng mười giờ tới đón tôi.”

Quý Y Phàm vốn định đứng dậy thu dọn mâm chén, nghe được lời nói của anh động tác không khỏi hơi chậm lại, “Hôm qua chúng ta đã quyết định rồi.”

“Sai! Xin cô cẩn thận nhớ lại một chút, là cô tự nói, tôi không có đồng ý.” Thường Trọng Vĩ thản nhiên trả lời: “Cho nên cô đi mua đồ giúp tôi, ghi tên tài khoản của tôi.”

Cô khoanh tay, “Bản tiểu thư mua đồ cho anh, đương nhiên là ghi tên tài khoản của anh, anh là đã nhân tốt, mua đồ cho anh, chẳng lẽ tôi đây còn phải tốn tiền và khổ thân người ta sao? Nhưng, anh mới xuất viện, có cần phải vội vàng đi làm việc như thế không?”

“Công việc của tôi cũng sẽ không vì tôi xảy ra tai nạn mà biến mất không thấy.”

Quý Y Phàm không thích thái độ làm việc gần như điên cuồng của Thường Trọng Vĩ, cô nhúu mày, trong mắt tràn đầy gió bão.

Anh dời tầm mắt, nhìn Business Week (tạp chí thương mại hàng tuần), lựa chọn xem nhẹ lửa giận không chút ngưng trệ trên mặt của cô.

Nhìn dáng vẻ đó của cô, giống như tính tranh cãi ăm ỉ một trận với anh, dường như cô gái này một ngày không quấy rầy anh cả người sẽ khó chịu.

Quý Y Phàm không khách sáo sải bước đi về phía của anh, duỗi tay ra, trực tiếp lấy đi tờ tạp chí của anh để sang một bên.

Anh nhúu mày, từ từ ngẩng đầu nhìn cô.

“Tôi lấy nhân cách của tôi xin thề.” Cô khoa trương mở to hai mắt, giơ tay phải của mình lên, “Sau khi kết hôn, tôi tuyệt đối nghe anh, lấy ý kiến của anh làm ý kiến.”

Về mặt của Thường Trọng Vĩ hoài nghi nhìn cô. Thành thật mà nói, từ sau khi anh bị thương, biểu hiện của cô khiến anh không tin lời nói lúc này của cô.

“Nhưng trước khi kết hôn——” Cô bỏ tay xuống, đổi lại chỉ vào mũi của anh, “Anh phải nghe lời của tôi.”

Nhìn cô gần trong gang tấc, Thường Trọng Vĩ hần là bảo cô rút ngay, sau đó y theo tính tình của cô, anh sẽ rất không khách sáo mà lớn tiếng mắng lại một trận.

“Quý Y Phàm.” Nhưng anh không mở miệng bảo cô đi, chỉ tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn chăm chú vào bộ dáng tức giận của cô, “Tóm lại, cô chính là không chịu buông tha tôi đúng không?” Có lẽ là bởi vì cô không chút nào che giấu quan tâm, khiến anh muốn thử khai thông với cô một chút.

Cô tức giận khinh người giàu có: “Tôi chỉ là muốn nói cho anh biết, trên đời này ngoại trừ công việc ra, còn có thứ khác đáng để anh chú ý.”

Anh tròn tròn mắt, khinh thường nói: “Tôi biết, đi dạo phố.”

“Đúng vậy. Ví như đi dạo phố.” Cô trêu chọc theo lời anh nói.

“Ít nhất cô có một chút giống phụ nữ.” Anh lẩm bẩm, “Thích đi dạo phố.”

“Quyết định của anh thế nào?”

Đối mặt với bướng bỉnh của cô, dĩ nhiên anh thỏa hiệp rồi. “Cô thắng! Tôi có thể cho cô một chút thời gian.” Nhìn vào đồng hồ treo tường, “Trước hai giờ chiều tôi phải vào công ty, trước hai giờ, tôi là của cô, tùy cô an bài.”

Câu trả lời này cũng chẳng phải là mong đợi của cô.

“Điều thôi lui một bước.” Ở trước khi cô còn chưa có mở miệng nổi đóa, anh ngắt lời của cô, “Nếu không, cho dù âm ỉ lặt trời, tôi cũng sẽ không để ý tới cô, cùng cô đi dạo phố gì đó.”

Quý Y Phàm hừ lạnh một tiếng, tức giận thu dọn những thứ trên bàn, mặc dù không có mở miệng, nhưng thái độ của cô đã cho thấy cô đồng ý quyết định này.

Thực ra thì cô và anh giống nhau đều không thích tranh chấp, nhưng người này nói cái quỷ gì chứ, cùng cô đi dạo phố?! Mẹ kiếp, rõ ràng chính là mua đồ cho anh ta, nhưng bộ dáng của anh ta giống như cô đang tìm anh ta làm phiền.

Mẹ nó! Cô tức giận đến muốn hét lên——

*

* *

Chở Thường Trọng Vĩ, mang theo hộp cách nhiệt, Quý Y Phàm lái chiếc xe thể thao màu đỏ vào trong ngõ nhỏ quen thuộc.

Khu vực này là khu nhà cổ của quốc gia, chính phủ đã ban hành một sắc lệnh, qua vài năm sẽ phá bỏ và dời đi nơi khác. Sau đó, thì trở thành một danh từ “Quyển thôn” trong lịch sử, sau này chỉ có thể tìm được hồi ức này trong sách giáo khoa.

Thường Trọng Vĩ không chỉ thích tăng tốc độ, còn có mấy chiếc xe tốt, ngoại trừ chiếc xe thể thao của anh bị đụng hư có giá trị 3,4 trăm vạn, hiện tại cô lái chiếc xe thể thao màu đỏ sáng chói, có giá trị cao hơn, còn có một chiếc xe RV khí phái trường hợp dự họp chính thức.

Nhờ phúc của Thường Trọng Vĩ, cô mới có cơ hội chạm vào chiếc xe cao cấp này có lẽ nỗ lực làm việc cả đời, không ăn không uống cũng mua không nổi.

Tính năng của xe rất tốt, nhưng đại biểu cho nguy hiểm, cô nghĩ, với thói quen xấu yêu tốc độ của Thường Trọng Vĩ, thì anh nên lái chiếc gần giống như chiếc Smart.

“Ngõ nhỏ đằng trước quá nhỏ, lại không quay lại được, cho nên tôi đỗ xe ở đây.” Quý Y Phàm vừa nói, vừa mở cửa xe, “Tự tôi đi vào, anh ở trên xe chờ tôi, tôi ra ngay.”

Cầm hộp cách nhiệt chứa canh cá, cô bước nhẹ nhàng đi đến góc khuất nhất nhà ông Lý.

Ông Lý gần chín mươi tuổi, xương cốt vốn là vẫn còn khỏe mạnh, nhưng có lẽ thật sự là lớn tuổi rồi, gần đây tình trạng cơ thể không khỏe bằng lúc trước, về mặt viện trợ tiền bạc Quý Y Phàm không cách nào cung cấp quá nhiều, nhưng sẵn lòng tốn thời gian đến làm bạn.

Cho dù chỉ có thời gian một bữa cơm, cô cũng tới xem ông Lý, bởi vì cô rất rõ, hành động đơn giản này sẽ là an ủi rất lớn đối với những người già sống một mình.

Đẩy màn cửa cũ kỹ ra, thì nhìn thấy ông Lý gầy yếu nửa nằm ở trên ghế dây mây, radio bên cạnh phát ra âm nhạc êm dịu.

“Ông.” Sợ làm cho ông cụ sợ hãi, cô nhẹ giọng gọi một tiếng trước.

Ông Lý chớp chớp mắt, nhận ra là cô, không khỏi lộ ra nụ cười, “Cảnh sát đại nhân, cháu đến đây à.”

“Dạ.” Ông Lý vẫn kiên trì gọi cô là cảnh sát đại nhân, ngay từ đầu Quý Y Phàm rất không quen, nhưng ông cụ vẫn kiên trì, cô cũng không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận.” Hôm nay cho ông thêm đồ ăn cơm trưa.” Cô lấy hộp cách nhiệt trong tay mình, “Đây là canh cá, tự tay cháu nấu, ông cho cháu mặt mũi, uống sạch mới được.”

“Đây là đương nhiên.” Ông vui vẻ gật đầu, “May mà cháu còn nhớ đến lão già này.”

“Đương nhiên nhớ. Gần đây thân thể của ông thế nào?” Để canh cá ở một bên, Quý Y Phàm kéo một cái ghế đẩu ngồi xuống bên cạnh ông.

“Già rồi.” Ông Lý thở dài một hơi, “Cũng đau này đau kia, sớm quen rồi.”

“Vào thu rồi, thời tiết thay đổi sẽ càng lúc càng lớn, ông sống một mình, cần phải chú ý thân thể mình nhiều hơn.” Quý Y Phàm vươn tay, nhẹ nhàng đặt ở bờ vai của ông, “Mấy ngày nay ông ngủ có ngon không?”

“Vẫn cứ như vậy.” Ông Lý vì đặt nhẹ của cô mà lộ ra vẻ mặt thỏa mãn. “Mấy hôm trước nha đầu Đình Á có đến, con bé nói với ông, cháu xin nghỉ dài hạn để chăm sóc vị hôn phu, chuyện này có phải là thật hay không?”

“Đúng vậy ạ! Vị hôn phu của cháu xảy ra tai nạn xe cộ, cháu gần đây cũng đang chăm sóc anh ấy.” Cô xoa bóp vai và cổ cho ông cụ, về chuyện của Thường Trọng Vĩ cũng không tính che giấu, những năm qua, cô và ông Lý tựa như người một nhà vậy, thường xuyên tán gẫu những chuyện riêng tư. “Nhưng ông yên tâm, nếu như cháu có thời gian, cháu vẫn sẽ tới để xem ông, cho nên ông phải ngoan ngoãn ăn cơm, đi ngủ, bằng không cháu sẽ giận, về sau sẽ không để ý tới ông nữa.”

“Được.” Ông Lý cười cười, “Bây giờ mấy nha đầu các cháu lại để ý tới lão già cô đơn như ông đây, nếu như là không có các cháu, ông thực sự không biết cuộc sống có gì vui vẻ! Nhưng mà, cảnh sát đại nhân à! Cháu có biết chàng trai ở ngưỡng cửa không?”

10. Chương 10

Quý Y Phàm ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới ánh mắt của ông Lý dừng ở sau lưng cô, cô khó hiểu hơi nghiêng thân qua, hơi kinh ngạc khi thấy vóc người cao lớn của Thường Trọng Vĩ đứng ở bên ngoài màn cửa.

“Anh ấy... cháu biết.” Cô dừng lại động tác xoa bóp, đứng lên đi đến đẩy màn cửa ra, “Sao anh xuống xe rồi hả? Chờ tôi chờ đến chịu không nổi sao?” Cô không tán thành liếc anh, “Anh giúp đỡ một chút, có chút tính nhân nại có được hay không? Một tý nữa thì tôi xong rồi, ông ấy là ông Lý, bởi vì trước kia đầu gối bị thương, bây giờ lớn tuổi rồi, tương đối không có biện pháp đi lại tự do thoải mái, cho nên xương cốt tương đối cứng nhắc, mỗi lần tôi đến luôn tự xoa bóp cho ông ấy một chút, làm như vậy ông ấy sẽ thoải mái hơn.”

“Không sao, cô cứ làm việc của cô.” Thường Trọng Vĩ nhẹ giọng nói: “Tôi không vội, dù sao cô chỉ cần để tôi về công ty lúc hai giờ là được.”

Lại là những lời này! Cô nhìn trời trợn tròn mắt. Trong đầu của anh ta thật sự là chỉ có công việc!

Thường Trọng Vĩ sai một bước dài, vượt qua cô.

“Anh làm cái gì?” Quý Y Phàm kinh ngạc nhìn động tác của anh.

“Tôi ở trên xe đợi đến nhàm chán, để tôi ở chỗ này hàn huyên với ông ấy một chút thôi.” Anh tự mình đi vào trong nhà, nhìn quanh bốn phía một cái, thấy ánh sáng trong căn nhà này không tệ, bài biện rất đơn giản, trên tường toàn là mấy ảnh chụp quần nhân và khẩu hiệu trung trình yêu nước.

“Người trẻ tuổi đẹp trai này là ai vậy?” Ông Lý ngồi thẳng người hỏi.

“Đây là vị hôn phu của cháu.” Quý Y Phàm vội vàng vươn tay ngăn cản ý định muốn đứng dậy của ông.

“Chờ dè ông lại.” Ông nói: “Ông đi rót ly nước cho người ta.”

“Ông, ông cứ nghỉ ngơi, anh ấy muốn uống nước, tự anh ấy sẽ đi rót.” Cô vỗ vỗ vào tay của ông cụ, muốn ông đừng làm như người xa lạ.

“Đúng vậy ạ! Ông, cháu muốn uống nước, Y Phàm sẽ rót cho cháu.”

Quý Y Phàm trừng mắt nhìn anh.

Anh khẽ nhíu mày với cô, ngồi vào bên cạnh, “Chào ông! Cháu là Thường Trọng Vĩ, là vị hôn phu của Y Phàm.”

Nhìn anh, ông Lý vừa lòng gật đầu, “Ông đã nói cảnh sát đại nhân tâm địa tốt, tuyệt đối sẽ gặp được một đối tượng tốt.”

“Ông, từ khi nào thì biết xem tướng rồi.” Quý Y Phàm tức giận liếc ông Lý một cái, “Mới liếc mắt một cái thì biết anh ấy là đối tượng tốt?”

“Ông sống đến từng tuổi này, người nào chưa có xem qua.” Ông Lý mặt mày hớn hờ nhìn Thường Trọng Vĩ, “Nghe nói cháu xảy ra tai nạn, có khỏe không?”

“Chỉ gãy xương, không sao ạ.” Anh khẽ gật đầu, “Cám ơn ông quan tâm.”

Tay của Quý Y Phàm không ngừng xoa nhẹ cánh tay của ông cụ.

“Gãy xương tuy lớn mà nhỏ, nhớ khi ông còn trẻ, đánh giặc lúc ngã đứt một chân, không chăm sóc tốt, cho nên đến già thì chịu tội! Cho nên cháu phải điều trị thật tốt, cũng đừng làm tới cuối cùng tay cũng thẳng không nổi, vậy coi như là chuyện cả đời.”

“Có nghe hay không?” Cô ở một bên hát đệm.

Thường Trọng Vĩ tươi cười nhìn cô một cái, sau đó gật đầu với ông Lý, “Nghe được, ông.”

“Nghe được tốt nhất thì làm được.” Quý Y Phàm cố tình nói lớn tiếng: “Trong đầu đừng chỉ nghĩ đến công việc, công việc quan trọng hơn, nhưng thân thể của anh cũng rất quan trọng.”

Đầu hơi nghiêng, anh kề sát bên tai của cô, “Cô cứ phải nói những chuyện này trước mặt người ngoài sao?”

Cô nhún vai, “Nếu như anh có thể thay đổi, tôi sẽ không nói.”

“Nếu như các cháu còn có việc phải làm vội, thì đi mau đi.” Ông Lý thấy họ thì thào, quan tâm hỏi.

“Cháu——”

“Không vội.” Thường Trọng Vĩ cướp lời của Quý Y Phàm đáp lại trước, “Chờ Y Phàm xoa bóp cho ông xong, dù sao cũng không có chuyện gì gấp.”

Cô ngạc nhiên tròn tròn hai mắt. Thật là khó có được, công việc điên cuồng này lại sẵn lòng tốn thời gian ngồi ở trong căn nhà nhỏ này, đối mặt với một ông cụ?!

Ông Lý nghe vậy, cười đến thoải mái. Ông cụ muốn không nhiều lắm, chỉ cần một câu ân cần thăm hỏi thì đủ để khiến ông vui vẻ cả một ngày.

Nhìn nụ cười cởi mở chớp động trên mặt của Thường Trọng Vĩ, Quý Y Phàm có hoảng thần chốc lát.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào nhà, tựa hồ hình thành quang quyển (vòng sáng) ở phía sau anh, anh thật sự rất mê người! Hiểu ngầm đến trong lòng hiện lên ý niệm, cô lập tức thở sâu, lần nữa chuyển sự chú ý vào trên người ông Lý.

“Ông, canh cá này vẫn còn nóng, đợi lát nữa khi ăn cơm trưa thì ông trực tiếp lấy ra uống. Nếu như uống không hết nhớ để vào tủ lạnh, nhưng cháu vẫn hy vọng ông sẽ uống hết nó hôm nay, dù sao canh này tốt nhất là uống lúc tươi mới.”

“Ông biết.”

“Còn có, uống không hết cũng không sao, ông cũng đừng vì tiết kiệm tiền mà không nỡ bỏ nha.” Cô lo lắng dặn dò thêm một câu, “Nếu để cháu biết, cháu sẽ giận.”

Ông Lý nghe vậy nhin không được cười ha ha.

Thường Trọng Vĩ lẳng lặng nhìn hai người hồ động nhau, Quý Y Phàm thuần túy quan tâm, bầu không khí ấm áp này khiến tình cảm ngủ đông rất lâu trong lòng anh đột nhiên mất khống chế.

Cặp đôi mất xuống. Anh từng có loại cảm xúc này, lúc anh còn trẻ hết sức lông bông, kết quả phần tình cảm ấy cuối cùng hung hăng tổn thương anh, làm anh mất đi người thân nhất của mình trên đời này...

Nghĩ đến quá khứ, anh cắn răng, chuyển sự chú ý sang bề cá bên cạnh, “Ông, ông nuôi con cá này rất đẹp.”

“Đây là cá thần tiên bảy màu[1].” Ông Lý nhẹ giọng nói: “Nuôi chơi, thời gian trước chân còn chưa đến mức khó chịu thế này, ông còn có thể đi ra bên ngoài đủ loại này nọ, nhưng mấy năm nay già đi, cục xương già không nghe lời, ngay cả khom lưng cũng phải nửa ngày, cho nên không thể làm gì khác hơn là ở trong nhà này nuôi cá, để cho những con này làm bạn với lão già như ông. Mỗi ngày ông ngồi ở chỗ này, nhìn chúng nó tự do tự tại bơi qua bơi lại, cứ như vậy qua một ngày.”

Hai người trẻ tuổi đều nghe được trong giọng của ông cất giấu thương cảm.

“Thật ra thì đời người đi tới bước này mới biết được——” Ông Lý có cảm xúc mà biểu đạt, “Nên quý trọng không quý trọng, nên nắm chắc không nắm chắc, đến từng tuổi này mới phát hiện mình cái gì cũng không có, duy nhất lưu lại một thứ gọi là tiếc nuối.”

Tiếc nuối—— nên quý trọng không quý trọng, nên nắm chắc không nắm chắc... Đơn giản mấy chữ này, cũng là nói hết trên cõi đời này có rất nhiều người đau khổ trong lòng.

Thường Trọng Vĩ và Quý Y Phàm liếc nhau; lại đồng thời quay ánh mắt đi.

“Nhưng ít nhất ông còn có đàn cá thần tiên này, ông đã từng nói với cảnh sát đại nhân...” Ông Lý liếc nhìn Quý Y Phàm một cái, cuối cùng ánh mắt dừng ở bể cá đặt phía trên, “Nếu như ngày nào đó ông đi rồi, cháu nên thay ông chăm sóc những con cá này.”

“Ông——”

“Ông biết cháu không thích ông nói lời này, nhưng ông lớn tuổi rồi, lo trước tính sau bao giờ cũng tốt.” Bản thân ông Lý ngược lại nhìn rất thoáng.

“Ông, ông yên tâm, nếu như cô ấy không thay ông chăm sóc, cháu chăm sóc.” Thường Trọng Vĩ nhẹ giọng hứa hẹn.

“Được, được! Có câu nói của cháu trẻ tuổi đẹp trai này, ông đã yên tâm rồi.” Ông Lý cười rất vui vẻ.

Quý Y Phàm nhìn ông cụ cười đến mức vẻ mặt xán lạn, không khỏi khẽ thở dài ở trong lòng. Sinh lão bệnh tử vốn là quá trình đời người cần phải trải qua, nhưng vẫn cảm thấy mất mát. Những năm qua, Ông Lý đã là một phần trong cuộc sống của cô, cô thật không dám tưởng tượng nếu như cuộc sống sau khi thiếu ông sẽ ra sao?”

Cuối cùng ở dưới sự thúc giục của ông Lý, hai người đứng dậy rời đi.

Đi ở bên cạnh Thường Trọng Vĩ, Quý Y Phàm lẳng lặng cùng anh đi qua ngõ nhỏ thật dài, đi đến chiếc xe đậu ở cửa ngõ.

“Cô thường đến đây?”

“Chỉ cần nghỉ phép hoặc có thời gian rảnh. Tôi biết ông Lý là vào một lần phiên trực, lúc đó ông bị cảm, lại bởi vì chân ông đứng quá lâu sẽ không thoái mái, cho nên ông rất lười ra ngoài, cho dù bị cảm cũng kéo dài tới không thể kéo dài nữa thì mới đi bác sĩ, kết quả dẫn đến viêm phổi nặng ở trên đường đi, lần đó đúng lúc tôi lái xe đi ngang qua, lập tức đưa ông đi bệnh viện. Tôi biết ông sống một mình, từ đó về sau, chỉ cần có thời gian thì tôi sẽ đến xem ông.”

Anh cúi đầu mỉm cười nhìn cô, “Hóa ra cá tính gà mẹ của cô không chỉ nhằm vào tôi.”

Cô nhin không được gơ tay lên, thẳng thừng gõ vào đầu của anh.

Thường Trọng Vĩ kêu đau một tiếng.

“Tôi là tốt bụng, không phải gà mẹ.” Cô lập tức chỉ ra chỗ sai.

Nghe được cô phủ nhận, anh không khỏi bật cười.

“Cười cái gì mà cười!” Cô tức giận nói: “Tôi còn chưa nói anh, anh là cái thứ ăn nói lung tung.”

“Có ý gì?”

“Anh hứa với ông Lý sẽ chăm sóc cá thần tiên của ông ấy.” Cô giễu cợt nhắc nhở anh, “Làm việc điên cuồng còn dám dõng dạc nói muốn chăm sóc bể cá kia, tôi thấy nếu như thật sự giao cá vào trong tay anh, một vài ngày, những con cá thần tiên ấy sẽ đói chết, thật sự lên trời làm cá thần tiên chính cống rồi.”

Anh đẩy ả ý nhìn cô, “Nói đừng chỉ nói đến tuyệt đối như vậy! Đừng tưởng rằng trên cõi đời này chỉ có cô mới coi trọng lời hứa, tôi cũng là một người nói được thì làm được, tóm lại, tôi sẽ phụ trách chăm sóc những con cá này, sẽ không phiền đến cô, nếu không, lỗi tai của tôi chấp nhận sẽ bị cô niệm đến mọc vết chai. Còn có để tôi nhắc nhở cô, bây giờ đã sắp mười hai giờ, cô chỉ còn hai tiếng đồng hồ, trước hai giờ cô phải đưa tôi vào công ty.”

“Đi chết đi.” Cô nhin không được phun một câu.

“Cho dù cô dùng hết lời thô tục trên toàn thế giới cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì! Trước hai giờ phải đưa tôi vào công ty.”

“Mẹ nó! Vậy anh còn chậm rì.” Cô không khách sáo đẩy anh một cái, “Nhanh lên xe.”

Nhìn bộ dáng tràn đầy năng lượng của cô, từ đầu đến cuối nụ cười trên mặt của anh không có biến mất.

11. Chương 11

Quý Y Phàm tùy ý lấy một chiếc áo thể thao từ trên kệ: “Cái này đẹp không?”

Thường Trọng Vĩ nhún vai, không có ý kiến, chỉ chăm chú nhìn đồng hồ trên tường, lại nhắc nhở lần nữa, “Hai giờ tôi phải tới công ty.”

Cô trợn tròn mắt, “Tôi biết! Nếu như anh hợp tác một chút, chúng ta đã sớm mua xong mọi thứ rồi. Cái quần này thế nào?”

“Không tệ.” Anh nhìn cũng không nhìn. “Cô thích là được rồi.”

“Tôi thích là được rồi?! Anh xác định?!”

“Cực kỳ xác định.” Thường Trọng Vĩ không có khái niệm với quần áo thể thao đồ trang sức, quần áo đồng phục của anh đều là đồng phục đặt làm thủ công.

“Vậy thì đi thử mặc một chút đi.” Cô cầm cái quần soóc lắc lắc ở trước mặt của anh, “Size đúng rồi thì mua! Anh mua về tốt nhất nhất định phải mặc.”

Trong giọng nói khiêu khích của Quý Y Phàm rốt cuộc đã khiến anh chú ý, quay người lại, chỉ thấy trong tay cô cậu lấy một cái quần soóc màu vàng sáng, anh tức thì kinh ngạc thất thần.

“Còn đứng làm gì? Đi mặc thử đi.”

Anh nhìn cô một lúc không nói nên lời, cuối cùng khó có thể tin nói: “Cô điên rồi!”

“Ai bảo anh đòi nghĩ đến công việc, tôi có cảm giác, cái quần này sẽ làm cho anh trông rất gợi cảm cộng thêm sắc đẹp thay cơm.” Cô cố tình hạ thấp giọng của mình, “Nhanh đi mặc, mặc xong thì đi ra cho tôi xem.”

Anh không thể tin được cúi đầu nhìn cô, cô một chút cũng không giống như đang nói đùa. Gợi cảm, sắc đẹp thay cơm, lời này sao cô có thể nói được tự nhiên như vậy, cái quần soóc này có thể che khuất diện tích bốn phía có lẽ còn tạm chút so với quần lót bình thường.

Anh nhìn đám đông mua sắm tới lui bốn phía, cô lại muốn anh ở chỗ này mặc thử, sau đó ra gặp người?!

Cô không khách sáo giơ tay lên, đẩy anh vào trong phòng thử đồ của cửa hàng, “Nhanh đi, đừng kì kèo mè nheo, tôi đã không thể chờ đợi được để nhìn.”

Thường Trọng Vĩ lảo đảo đi vào, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình suy bại đến tình cảnh bị giấu cột, đầu óc đột nhiên lóe lên một cái ý niệm trong đầu.

Cô đã không thể chờ đợi được muốn nhìn thấy anh xấu mặt như vậy, vậy anh cũng muốn nhìn xem cuối cùng rốt cuộc là ai sẽ diện không nén được giận.

Ngay tại thời điểm cô đẩy anh vào phòng thử đồ, anh gọn gàng vươn tay trái, đột nhiên kéo cô đi vào.

Quý Y Phàm còn chưa có làm rõ tình huống, đã bị Thường Trọng Vĩ dùng thân thể đẩy vào vách tường, cơ hồ cùng lúc đó, lỗ tai của cô nghe được tiếng chốt khóa.

Trong lòng cô lập tức vang lên tiếng chuông báo động, “Thường Trọng Vĩ, anh làm cái gì?”

“Thay quần.” Anh không khách sáo vươn tay, cầm cái quần soóc đưa vào trong tay của cô.

“Vậy anh kéo tôi vào làm gì?” Quý Y Phàm không chút nghĩ ngợi muốn lướt qua anh đi ra ngoài.

Anh lập tức dùng thân thể ngăn cản đường của cô, phòng thay đồ nhỏ nhỏ này nhét vào hai người bọn họ, thì gần như không có không gian xoay người.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, chú ý tới vẻ mặt giấu cột trên mặt anh.

“Tay của tôi bị thương.” Anh thông thả ung dung nói: “Cho nên tôi phải thay quần thể nào? Đương nhiên muốn cô giúp tôi.”

Quý Y Phàm choáng váng.

“Nhanh chút. Đừng lãng phí thời gian, hai giờ tôi phải vào công ty.”

Vốn là muốn trêu chọc anh, bây giờ lại biến thành mình cười trên lưng cọp. Quý Y Phàm nhịn không được hai tay nắm lại thành nắm đấm, tiến thoái lưỡng nan.

“Cô không dám hả? Vậy còn đưa tôi ra ngoài dạo phố gì chứ? Rõ ràng không cần mua, lần sau cũng đừng lãng phí thời gian của tôi kéo tôi ra ngoài nữa.

Cô hít sâu. Người đàn ông này thật là một chút tiện nghi cũng không cho người ta chiếm!

“Ai nói tôi không dám, anh đứng ngay ngắn cho tôi.” Cô vươn tay, nhắm mắt cởi ra dây lưng của anh. “Mẹ kiếp, anh nghĩ rằng tôi là bị dọa sợ sao?”

Quý Y Phàm cởi bỏ dây nịt của anh, kéo khóa xuống.

“Anh còn không sợ để cho tôi xem hết, tôi còn sợ cái gì!” Nhưng khi nhìn thấy quần lót màu đen của anh thì dừng khí biến mất, mặt cô không thể khắc chế đỏ lên.

“Tiếp tục đi.” Anh trêu ghẹo nhìn cô, “Sao bất động rồi hả?”

“Thế này anh có thể tự mình kéo xuống được rồi.” Cô xoay người muốn đi.

Nhưng Thường Trọng Vĩ đẩy lưng của cô vào tấm gương, lấy thân thể của mình phủ lên cô.

“Anh——”

“Muốn làm thì làm đến hết, đừng chỉ làm một nửa.” Anh hạ thấp giọng của mình, nhìn không chuyển mắt vào giấy dựa của cô, “Đừng lộn xộn! Tay của tôi sẽ đau.”

Nghe được lời của anh, thân thể Quý Y Phàm cứng đờ, hơn nữa ý thức được sự tồn tại của anh, cô cảm thấy tiếp xúc của bọn họ giống như bị điện giật, tim của cô bắt đầu đập loạn lên.

Cái miệng của anh dờ xuống một chút.

Nhìn môi của anh, cô cảm thấy hơi hoa mắt chóng mặt, sau đó môi của anh phủ lên của cô, một sự ảm áp run rẩy xuyên thấu qua cô.

Cho dù là vô tình đụng chạm cũng có thể khiến mỗi dây thần kinh của cô đều mẫn cảm, da thịt nóng lên như ngọn lửa, hướng chỉ bây giờ bị anh ôm hôn ở trong ngực. Tim của cô thỉnh thoảng rung động, nhịn không

được hé miệng nghênh đón anh, nhiệt huyết nhanh chóng tăng lên, giống như ngựa hoang thoát cương, kéo lên ngọn lửa nóng ở giữa hai người.

Thường Trọng Vĩ vốn chỉ muốn trêu chọc cô một chút, nhưng nhiệt tình của cô làm anh mất đi khống chế, anh lấy lưỡi của mình quần quanh của cô, nếm cảm giác ngọt ngào mềm mại, lửa nóng dần dần tán loạn ở trong cơ thể anh.

Môi của anh trượt xuống, cách lớp quần áo xoa nhẹ ngực của cô, nhưng vãi vốc làm anh chán nản.

“Tôi cho rằng có tay bị thương làm việc thật bất tiện.” Anh không vui thì thầm, giọng khàn khàn này không giống giọng của anh.

Quý Y Phàm suýt nhin không được cười ra tiếng, “Đây thật sự là quá điên cuồng rồi! Bên ngoài có người.” Ở trong phòng thay đồ cũng có thể nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài.

“Vậy thì thế nào? Chúng ta đều thích việc này.” Thường Trọng Vĩ dùng tay trái còn khỏe lướt qua cổ của cô, đôi môi lại lần nữa hôn cô.

Nụ hôn của anh đánh tan nguy trang của cô, rốt cuộc cô cũng biết, cuối cùng cũng thừa nhận, từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã vô cùng bị anh thu hút, cho dù anh tỏ ra không chút hứng thú với cô, nhưng cô vẫn kích động cầu hôn anh, duy trì phần dũng khí của cô, kích động chính là muốn được ở bên anh.

Anh kéo cô gần chút, hôn xuống đỉnh đầu của cô.

“Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta đi ra trước khi còn chưa mất khống chế, cái quần này không cần thử, tôi mua.” Anh dùng nụ cười giấu cảm xúc thật của mình, “Đi thôi.”

Cô và anh đi ra phòng thay đồ, cô bán hàng bên ngoài hơi kinh ngạc nhìn bọn họ, nhưng không nói thêm cái gì.

Quý Y Phàm vén vén tóc, ép mình vẽ mặt tự nhiên, nhưng mặt cô vẫn vì khốn quẫn mà không thể kiềm chế đỏ lên.

Cô không có dũng khí nhìn vào ánh mắt của cô bán hàng, thậm chí ngay cả khi lái xe đưa Thường Trọng Vĩ đến công ty, cô cũng không thể nhìn anh, trong cơ thể của cô bị anh vén lên xôn xao và không có cảm giác an toàn tất cả đều đan xen vào nhau, khiến cô không biết nên xử lý thế nào.

“Tôi khoảng——”

“Năm giờ tôi tới đón anh, anh không được làm việc quá muộn.” Cô dứt khoát cắt ngang lời của anh, sau đó nhún ga, đã lái xe nghênh ngang mà đi.

Thường Trọng Vĩ đã xuống xe khó có thể tin nhìn hướng xe biến mất. Quý Y Phàm khẩn trương rõ rệt, rõ ràng miệng đầy lời thô tục, bộ dáng không sợ trời không sợ đất của cô xem ra cũng bị anh dọa sợ.

Khóe môi của anh từ từ nâng lên, xoay người đi vào cao ốc văn phòng.

12. Chương 12

“Chúng ta nói chuyện một chút.” Vào lúc cô đưa thuốc cho anh trước khi đi ngủ rồi định rời đi, Thường Trọng Vĩ vươn tay kéo cô.

“Không cần thiết.” Quý Y Phàm rất nhạy cảm tránh qua, vung tay anh ra.

Thường Trọng Vĩ bắt đầu nhìn cô, từ sau khi về nhà, cô lại căng thẳng giống như chim sợ cành cong. “Tôi xin lỗi em, được chưa?”

“Xin lỗi?!” Cô dè dặt nhìn anh, “Tại sao?”

“Bởi vì chuyện phát sinh ở trong phòng thay đồ.”

Nghe được lời nói của anh, tim Quý Y Phàm trầm xuống. Anh xin lỗi vì chuyện phát sinh ở phòng thay đồ, ý chính là, anh hối hận sao?

“Tôi hiểu.” Cô cương thân thể, khẽ gật đầu.

Tay anh vẫn giữ chặt tay cô.

Cô khó hiểu cúi đầu nhìn anh, “Tôi đã nói tôi hiểu, sao anh còn không buông tay?”

“Tôi hoài nghi em hiểu cái gì?” Tay anh dùng sức kéo, để cô ngồi ở bên cạnh anh, “Tôi thật xin lỗi chuyện ở phòng thay đồ, bởi vì nó khiến em rất khó khăn.”

Quý Y Phàm dò xét hỏi: “Anh xin lỗi là vì anh khiến tôi cảm thấy khó khăn.”

“Đúng vậy! Bằng không em cho rằng là cái gì? Bởi vì hôn em rồi sau đó hối hận sao?” Tròng mắt đen của anh lóe lên một tia sáng, “Đối với tôi mà nói, hôn em là chuyện cực kỳ đúng đắn.”

Lòng nặng trĩu bởi vì lời nói của anh đột nhiên tiêu trừ, cô lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, “Nguy hiểm thật, anh nói như vậy, bằng không em thật sự rất muốn đánh anh.”

Anh cười cười, tay xoa nhẹ mặt cô, biểu lộ ra chiếm hữu của anh.

Thân thể của cô run lên, cẩn thận đưa tay vuốt trên vai không bị thương của anh.

“Có thể ôm anh không?” Thường Trọng Vĩ tìm lòng không đậu lăm bầm nói, ôm ấp của cô tựa hồ khiến anh cảm thấy, hóa ra anh không quá trống rỗng, cô đơn.

Cô không chần chờ chút nào ôm lấy anh.

Cởi bỏ quần áo, họ cùng tiến lên giường. Cô biết mình thật sự yêu anh, giữa bọn họ vẫn có vấn đề, cô cũng biết, nhưng hiện tại đầu óc của cô nóng lên không cách nào đi suy nghĩ về mọi thứ...

*

* *

“Đây là cái gì?” Quý Y Phàm nhìn Lưu Chí Siêu đi theo sau lưng Thường Trọng Vĩ.

“Quất vàng.” Anh ta vội vàng lộ ra một nụ cười với cô, sau đó nhìn cấp trên, “Tổng giám đốc, quất vàng này nên để ở đâu?”

“Ban công.” Thường Trọng Vĩ dẫn đường ở phía trước, sau đó dùng tay trái mở ra cửa sổ ban công.

Quý Y Phàm nghi hoặc đi phía sau bọn họ. Thường Trọng Vĩ làm việc điên cuồng như thế này, lại có thú thanh nhân với đủ loại hoa đủ loại cỏ?!

“Để ở đây được chứ?” Lưu Chí Siêu hỏi.

“Được.” Thường Trọng Vĩ gật đầu.

“Vậy tôi đi trước đây.” Anh ta khẽ gật đầu với Quý Y Phàm, “Hẹn gặp lại, Quý tiểu thư.”

“Hẹn gặp lại.”

Cô đưa Lưu Chí Siêu ra cửa sau đó quay trở lại ban công, chỉ thấy Thường Trọng Vĩ còn đang nhìn chậu quất vàng.

“Sao anh muốn mua quất vàng?”

“Không phải mua.” Anh nhìn thấy phía trên đã nở hoa.

“Không phải mua?!” Quý Y Phàm đứng ở bên cạnh anh, cùng nhau nhìn quất vàng, càng nhìn càng thấy quen mắt, cuối cùng linh quang chợt lóe, “Ông Lý?!”

Thường Trọng Vĩ mỉm cười gật đầu, “Ông ấy tặng anh.”

“Sao ông ấy tặng anh?”

“Bởi vì hôm nay anh gặp ông.”

Về mặt của Quý Y Phàm khó nén biểu cảm bất ngờ.

“Em đã nói đầu gối của ông không tốt, anh có một bạn học làm kỹ sư sinh học đúng lúc hôm nay tới tìm anh, anh nhắc tới chuyện này với anh ta, anh ta liền đưa cho anh một chai thực phẩm chăm sóc sức khỏe. Trước lúc anh trở về thì có đi gặp ông cụ một chút, nhân tiện lấy thứ đó cho ông, ai biết ông rất vui về kiên quyết muốn anh ôm quất vàng ở ngưỡng cửa về nhà, anh chỉ được cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lời nói của Thường Trọng Vĩ khiến giọng của cô mắc kẹt ở cổ họng, một sự ảm áp lướt qua trong lòng. Mặc dù anh thay đổi không nhiều, nhưng ít ra ngoại trừ công việc, anh đã bắt đầu quan tâm người xung quanh mình, hơn nữa ông Lý không có bất cứ quan hệ huyết thống gì với anh, vậy càng trở nên đáng quý hơn.

“Ông ấy tặng cho anh...” Cô đưa tay vén vén tóc đen của anh rơi rớt ở trên trán, “Anh có thời gian chăm sóc?”

“Sớm tối tưới nước, đúng giờ bón phân, lại không khó.”

“Tốt nhất là không khó, đừng có ba ngày không được anh chăm sóc thì bị chết rồi.”

“Anh hôn lên trán cô, “Dù sao cũng còn có em.”

“Đừng đổ lên trên người em.” Thân thể của cô dán sát vào anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Ông ấy tặng cho anh, chính là trách nhiệm của anh.”

Anh cúi đầu không nói, cô nhắm mắt lại, để lời nói tan biến ở bên trong khi bốn môi chạm vào nhau.

13. Chương 13

“Quý tiểu thư, tổng giám đốc đang họp,” Lưu Chí Siêu vội vàng chặn ở trước mặt cô, “Cô không thể đi vào.”

“Hôm nay anh ấy phải trị liệu.” Quý Y Phàm không ngại đối mặt với anh ta nói: “Từ đầu anh ấy đã biết.”

“Đúng vậy, nhưng——” Anh cảm thấy huyết thái dương đau âm ỷ, tổng giám đốc có dặn khi họp không cho bất kỳ ai quấy rầy, đương nhiên cũng bao gồm cô ở bên trong. “Không bằng trước tiên cô đến văn phòng chờ một lát, chờ tổng giám đốc họp xong.”

Quý Y Phàm thiếu kiên nhẫn khoanh tay trước ngực. Từ sau khi tháo thạch cao, Thường Trọng Vĩ cho rằng mình đã khỏi hẳn, vừa gặp phải trị liệu, thì ba ngày hai bữa tìm lý do không đi.

Ban đầu cô không biết việc này, dù sao cô cũng đã trả phép đi làm, cũng không thể nào giống như trước kia, mỗi ngày theo dõi anh, hôm nay tan ca muộn, vốn một đến mức muốn về nhà nằm xuống thì ngủ, nhưng nghĩ lại, quyết định hy sinh chút thời gian ngủ, vào sáng sớm cùng anh đi trị liệu, cũng không nghĩ đến đi đến bệnh viện mới biết được, người kia căn bản không tới.

“Thành thật nói cho tôi biết.” Hai tròng mắt Quý Y Phàm sáng ngời có thần nhìn chằm chằm Lưu Chí Siêu, “Từ khi tháo thạch cao đến bây giờ đã một tháng, theo lý anh ấy cần phải làm trị liệu tám lần, nhưng trên thực tế, anh ấy đi mấy lần?”

Hắng giọng, anh ta không được tự nhiên giật giật thân mình.

Cô vươn tay, quyết định bảo thủ một chút, so ra bốn ngón tay, “Bốn lần?!”

Lưu Chí Siêu không trả lời, gãi gãi đầu.

“Ba?!”

Anh ta vẫn không nói gì.

Quý Y Phàm hít một hơi thật sâu, “Hai lần?”

Lưu Chí Siêu vẫn không có phản ứng.

“Chỉ có một lần?!” Giọng của cô không nhịn được nâng lên, “Anh ấy làm cái quỷ gì? Một lần đó chẳng phải là lần đầu tiên tôi ép anh ấy đi đó sao?”

Nụ cười của anh ta hơi lúng túng, “Hình như... Đúng là như thế.”

“Mẹ kiếp! Thường Trọng Vĩ, anh đánh lừa em.” Cô dùng một tay đẩy Lưu Chí Siêu sang một bên, không để ý đến phản đối xông vào phòng họp.

Cánh cửa hội nghị bị dùng sức đẩy ra, đập vào tường lại bắn trở lại, phát ra tiếng vang thật lớn.

Thường Trọng Vĩ hơi quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động, hơi bất ngờ nhìn thấy Quý Y Phàm xông vào như một đầu tàu xe lửa.

“Hôm nay anh phải trị liệu.”

“Tôi biết.” Anh giận tái mặt, “Đợi lát nữa tôi sẽ đi.”

“Tốt nhất đợi lát nữa anh nên đi, ngoại trừ lần đầu tiên em đi trị liệu với anh ở cái lần đó ra, anh căn bản là không đi nữa, hôm nay anh sẽ đi mới là lạ!”

Ánh mắt sắc bén của Thường Trọng Vĩ bắn về phía Lưu Chí Siêu.

Về mặt trợ lý vô tội nhún vai.

“Trọng Vĩ.”

Nghe được giọng nói phía sau vang lên, thân hình Thường Trọng Vĩ cứng đờ, anh thật đã quên chú cũng có mặt.

“Sao con không nói hôm nay con phải trị liệu chứ? Nhanh đi đi, hội nghị này để chú xử lý là được rồi.” Thường Duy Đức nhìn Quý Y Phàm nói: “Y Phàm, Trọng Vĩ thì phiền con rồi.”

“Con biết.” Cô lôi kéo anh, “Chú cũng đã nói, đi thôi.”

Thường Trọng Vĩ lạnh mặt, bị động bị kéo đi.

“Em quản quá nhiều rồi!” Vừa ra khỏi văn phòng, anh liền dùng sức rút tay lại.

Quý Y Phàm hơi kinh hãi nhìn bộ dáng tức giận của anh, “Hiện tại, người nên nổi giận chính là em mới đúng? Là anh tự mình nói chỉ cần đã đến giờ, thì anh nhất định sẽ đi trị liệu, tuyệt đối sẽ không vì công việc mà xem nhẹ, là anh nói không giữ lời, anh đang phát cáu với em cái gì?”

“Cho dù tôi thiếu làm mấy lần trị liệu thì mắc mớ gì đến em? Em có biết hiện tại dự án xây dựng đang nói này đối với tôi quan trọng thế nào không?”

“Em không biết.” Quý Y Phàm lấy âm lượng không thua gì của anh hét lại, “Em chỉ biết em không muốn nhìn thấy anh vì công việc mà không quan tâm đến thân thể của mình.”

Thường Trọng Vĩ dùng sức bắt lấy tay cô, “Vậy bây giờ tôi nói cho em biết, tôi chẳng quan tâm cơ thể của tôi sẽ ra sao, cho nên em cũng đừng quan tâm.”

Đối mặt với cơn thịnh nộ của anh, cô đau lòng cảm thấy cổ họng thít chặt.

Anh không đợi cô trả lời, vung tay cô ra, sải bước bỏ đi.

“Anh muốn đi đâu?”

“Chú tôi đã mở miệng rồi, tôi chỉ có thể đi trị liệu.” Anh không quay đầu lại nói: “Nhưng em không cần đi theo, bởi vì tôi không cần em.” Anh không muốn nói những lời gây tổn thương người như vậy, nhưng hợp đồng lần này thật sự rất quan trọng, quan trọng đến khiến anh mất đi lý trí, nói bừa.

Một câu nói, dễ dàng vạch ra hai bên!

Nếu như vào ngày hôm nay của trước kia, cô sẽ cho rằng mọi thứ phát sinh giữa bọn họ đều là đặc biệt, đến giờ khắc này cô cũng hiểu được, là cô nghĩ mọi thứ quá tốt đẹp!

Cô chỉ là muốn quan tâm anh, nhưng quan tâm của cô không được hoành nghênh, trái lại đẩy anh vào vị trí đối lập với cô, tương lai... Như vậy, bọn họ có thể thật sự kết hôn, có được tương lai sao?

*

* *

Nửa đêm, không biết Quý Y Phàm bị cái gì đánh thức, có lẽ là tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, cũng có lẽ là cảm xúc phức tạp đè nén ở trong lòng, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Mưa bên ngoài không ngừng nê gì đánh vào trên cửa sổ, cô cảm thấy hơi lạnh, đưa tay kéo chăn lên người, lúc này mới ý thức đến trên giường thiếu đi người còn lại.

Cô bật người ngồi dậy, đèn chiếu xuống ở đầu giường, rõ ràng biểu hiện ngoài cô ra, trên giường không có người khác. Không cần nghĩ cũng biết, nửa đêm anh lại thức dậy làm việc. Cô đã cảnh cáo anh, nhưng rõ ràng anh coi lời của cô như gió thoảng bên tai.

Cô từ trên giường đứng dậy, định ra khỏi phòng, nhưng chân vừa mới chạm sàn, cô đã do dự.

Sau khi bọn họ vì công việc của anh mà nổi lên vô số lần tranh chấp, đêm nay, thật sự không phải thời cơ tốt quấy rầy anh, nhất là án kiện gần đây vô cùng quan trọng với anh. Nhưng nếu muốn cô cái gì cũng không làm, mặc kệ anh, trong lòng cô lại khó chịu.

Ngồi ở bên giường, Quý Y Phàm quan sát căn phòng đơn điệu, giản lược của căn phòng này, căn phòng vắng lạnh giống như người của anh, anh không muốn bị ràng buộc, cũng chưa bao giờ nghĩ tới hứa hẹn tương lai với một người khác...

Ba giờ sáng, suy nghĩ của cô bay xa, ngày trước cha mẹ thường vào lúc này mới tan việc về nhà, mặc dù hết sức dè dặt nhưng thỉnh thoảng vẫn đánh thức cô, họ thường vỗ về cô, muốn cô tiếp tục ngủ, nhưng khi cô ngủ đủ giấc tỉnh lại thì họ lại ra ngoài rồi, họ làm việc vất vả như vậy, cuối cùng để lại cho cô chỉ là thi thể lạnh băng.

Nhắm chặt mắt lại, hình ảnh đáng sợ như thế đến bây giờ vẫn còn ở trong lòng cô, không xóa đi được. Những năm qua, cô học được kiên cường không hề sợ hãi đối mặt với tất cả mọi chuyện, cô gần như đã quên lần cuối cùng sợ sệt như vậy là lúc nào, bây giờ cô vì quá sợ mất đi anh mà trở nên dè dặt, thực hiện những thỏa hiệp chỉ vì không muốn chọc giận anh nữa, nhưng nếu là Thường Trọng Vĩ không thay đổi thái độ sinh hoạt của anh, cuối cùng cô vẫn sẽ mất đi anh, không! Cô không muốn lại trải qua nỗi đau đó một lần nữa.

Cô đứng lên, về mặt kiên trì đi ra phòng ngủ.

Cánh cửa chưa đóng lại hoàn toàn, phòng sách lộ ra ánh sáng nhạt, nghe thấy bên trong truyền ra một loạt tiếng đối thoại riu ra riu rít, Quý Y Phàm không khỏi nhú mày, cô nghe không hiểu nội dung, nhưng khẳng định là bằng tiếng Anh, nhưng rõ ràng anh đang dùng máy tính chiếu lên màn hình nói chuyện với người nào đó.

Trong tấm hình to như vậy trong phòng họp, ngồi chừng mười người, một người trong đó chính là William tiên sinh lần trước đến Đài Loan, cô và ông ta cùng xuất hiện không nhiều lắm, dù sao cũng phải chờ khả năng ngữ văn của cô nâng cao, hơn nữa ông ta nói chuyện công việc với Thường Trọng Vĩ cô cũng không thể chen vào, nhưng đối với người ngoại quốc tuổi trên năm mươi này, ấn tượng của cô không tồi, hơn nữa trợ lý Lưu từng đề cập qua với cô, những năm qua, về mặt sự nghiệp ít nhiều William tiên sinh quan tâm Thường Trọng Vĩ rất nhiều.

Bước vào phòng sách, cô lẳng lặng đứng một lát, Thường Trọng Vĩ đưa lưng về phía cô cũng không có chú ý tới cô đã đến, nhưng ở đầu bên kia của máy tính mọi người cũng đã nhìn thấy cô.

Quý Y Phàm vươn tay, ấn vào công tắc đèn, bên trong lập tức sáng lên.

Thường Trọng Vĩ hơi kinh ngạc, xoay người, nhìn thấy cô không khỏi nhú mày, “Tôi đang dùng chat webcam họp với phía nước Mỹ, tắt đèn.”

“Họp?!” Cô giễu cợt nhìn anh, “Ba giờ sáng?!”

“Đúng vậy.” Anh ra hiệu, “Đi ra ngoài!”

“Lúc này không phải thời gian anh nên rời giường đi họp.”

Thường Trọng Vĩ hít sâu một hơi, kiểm chế tình khí của mình, “Hiện tại tôi đang nói công việc.”

“Em biết, nhưng bây giờ em nói cho anh biết, đối với anh mà nói chuyện cá nhân cũng là quan trọng nhất.”

Thấy người ở đầu bên kia của máy tính bắt đầu xì xào bàn tán, anh phát cáu lên, “Tôi từng nói với em rất nhiều lần, chớ can thiệp vào công việc xử lý của tôi.”

“Muốn em không can thiệp cũng được, nhưng liều mạng thì không được.”

Thường Trọng Vĩ cảm thấy cô nói quá vô lý, “Tôi chỉ là đang họp.”

“Đây không đơn giản chỉ là cuộc họp đơn giản như vậy, anh có biết quá lao lực mà chết hay không?” Nhớ tới cha mẹ của mình, nỗi sợ hãi sâu sắc chiếm lấy cô, “Chẳng lẽ anh nhất định muốn sức khỏe suy yếu, anh mới giác ngộ sao?”

“Em kéo đến quá xa rồi.” Về mặt xấu hổ nhìn William trên màn hình, anh dùng tiếng Anh nói: “Xin lỗi.”

“Không sao, bà xã tôi cũng thường bởi vì tôi quá bận rộn với công việc, thỉnh thoảng lại cầu nhau, cậu nhường cô ấy một chút thì vô sự rồi, không bằng—— hôm khác chúng ta bàn lại.”

Nghe câu nói như thế, sắc mặt Thường Trọng Vĩ liền trầm xuống, “Nhưng——”

Lời nói của anh còn chưa có nói xong, đối phương đã tắt tin tức, anh tức giận đứng lên.

“Em có biết tôi đang nói họp đồng với William? Chúng tôi chỉ thiếu vài chi tiết nhỏ nhất.”

“Xin lỗi.” Quý Y Phàm nhanh chóng nói xin lỗi, nhưng biểu hiện lại không cho rằng mình sai chút nào. “Nhưng không có bất kỳ một bản hợp đồng nào đáng để cho anh ba giờ sáng không ngủ cạnh giữ ở trước máy tính! Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên của anh, anh thật sự muốn làm tiên sao? Không ngủ, thời gian ăn cơm cũng lung tung.”

“Cho dù đúng thì thế nào? Có dính dáng gì tới em?” Anh tức giận mở ngăn kéo, lấy ra túi giấy, dùng sức ném ở trên bàn, “Tôi thấy là em đã quên thỏa thuận giữa chúng ta, tốt nhất em cẩn thận xem lại một lần nữa, phía trên này rõ ràng là em ký tên lên, lúc đó tôi có thể chọn em, là vì tôi nghĩ đến em trọng cam kết, nhưng tôi thấy em hoàn toàn không giữ chữ tín, còn được đăng chân lên đăng đầu.”

Bản hợp đồng này đối với anh mà nói, cũng không chỉ đại biểu cho lợi ích to lớn, còn có, anh không muốn thua, cũng không muốn mất đi——

Trong quá khứ anh hồn nhiên yêu một người phụ nữ không đáng để yêu, nhiều năm sau, vốn cho là hai người không có cùng xuất hiện nhưng bất ngờ lại gặp nhau, mà lần này bọn họ trở thành đối thủ cạnh tranh, vì mình cũng vì cái chết của anh trai, anh tuyệt đối sẽ không và cũng không thể thua!

Anh nổi giận xoay người đi ra ngoài, để lại một mình cô đứng ở trong phòng sách.

Nghe được tiếng cửa phòng sách bị dùng sức đóng sầm, sắc mặt của Quý Y Phàm âm đạm, nhìn túi giấy trên bàn, cô rất rõ bên trong là thứ gì.

Là cô quá ngây thơ, cho rằng mọi thứ sẽ có thay đổi, nhưng cuối cùng chứng minh, cái gì cũng không có thay đổi!

Anh vẫn là một người làm việc điên cuồng, muốn một người vợ có thể cho anh hai trăm phần trăm tự do, tương lai của anh chỉ có một mình anh, mà cô cho anh, chỉ là một cái tên trên hợp đồng...

Đầu của cô trống trống được một lúc, cô mệt mỏi đưa tay kê đặt ở trên túi giấy, cũng không có bận tâm mở ra, bởi vì đã không cần thiết rồi.

Khóe mắt nhìn thấy ngăn kéo để túi giấy của Thường Trọng Vĩ không có đóng lại, cô chịu đựng nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cúi người, muốn đẩy ngăn kéo trở lại vị trí, nhưng phát hiện bên trong có một quyển album tình xảo.

Cô không nên chưa có sự đồng ý của anh thì xem đồ của anh, nhưng tay của cô lại tự ý lấy ra quyển album.

Tấm đầu tiên của album là ảnh gia đình nhà Thường Trọng Vĩ bọn họ, nhìn bộ dáng ngây ngô của anh, tim của Quý Y Phàm hơi đau nhói. Khó trách Thường Trọng Vĩ có được một khuôn mặt mê người, bởi vì cha mẹ của anh là trai xinh gái đẹp điển hình, ngay cả anh trai đứng ở bên cạnh anh khoác lấy bả của anh cũng có ngũ quan khôi ngô, ngoại hình giống cha, nhưng diện mạo giống mẹ nhiều hơn một chút.

Chỉ mấy tấm ảnh cũng có thể nhìn ra gia đình hòa thuận của bọn họ, nhất là anh em Thường Trọng Vĩ bọn họ.

Tiếp tục lật thêm, nụ cười của cô lại từ từ biến mất.

Trong ảnh chụp xem ra Thường Trọng Vĩ chỉ mười bảy, mười tám tuổi ôm một cô gái xinh đẹp, tóc dài, nụ cười rạng rỡ, mấy tấm ảnh chụp kế tiếp, chỉ thấy hai người ôm ấp, lộ ra thân mật không cần nói cũng biết.

Lúc này, một tấm ảnh chụp bị xé rách từ trong album rơi xuống, cô lắp bắp kinh hãi, ghép hai tấm ảnh lại, tấm ảnh này lại làm cho vẻ mặt Quý Y Phàm kinh ngạc —— bởi vì người con gái tóc dài ấy vẫn được ôm chặt, nhưng lần này cô ấy lại e thẹn vùi ở trong ngực của anh trai Thường Trọng Vĩ.

Cô hoài nghi mình nhìn lầm, cẩn thận nhìn bức ảnh trước mặt. Không sai, hai anh em, nhưng cùng ôm một cô gái... Sao lại thế này? Cô mơ hồ.

14. Chương 14

“Em đang làm cái gì?”

Cô quá trầm mê ở suy nghĩ của mình, không có chú ý tới Thường Trọng Vĩ đi mà quay lại.

Quý Y Phàm giật nảy mình, kinh ngạc ngẩng đầu, album trong tay theo tiếng rơi xuống mặt đất.

Vốn là muốn trở về lấy tài liệu của anh, tầm mắt vì chuyển sang quyển album dưới lòng bàn chân của cô, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Em đang làm cái gì?” Anh khắc chế âm điệu của mình.

“Em chỉ là...” Cô khom lưng nhặt lên quyển album, “Em chỉ là hiếu kỳ...”

Anh vươn tay dài của anh, giật lấy album trong tay cô.

Cô do dự cắn môi dưới, vẻ mặt đông cứng trên mặt anh khiến cô cảm thấy xa lạ, nhưng cô vẫn ép buộc mình mở miệng, “Phản ứng có cần phải lớn như vậy không? Em chỉ là nhìn một vài tấm hình... Cô gái trong hình... Bạn gái của anh vì sao cùng anh trai của anh...”

Vẻ mặt nghiêm túc của anh khiến cô cảm thấy bất an, giọng nói không tự chủ được biến mất.

“Em rất hiếu kỳ như vậy?” Anh tràn đầy chán ghét nhìn chăm chú vào mắt cô, “Tôi đây nói cho em biết, cô ấy gọi là Khuu Tuyết San, là cô gái đầu tiên đời này tôi yêu, cô ấy là bạn gái của tôi, nhưng cuối cùng cô ấy lại quyết định kết hôn với anh trai của tôi, bởi vì cô ấy cho rằng anh trai của tôi ưu tú hơn tôi.”

“Anh trai của anh sao có thể cướp cô gái của anh——”

“Em không được nói như vậy!” Thường Trọng Vĩ ngắt lời của cô, “Lúc tôi biết cô ấy, anh trai của tôi đã trở về Đài Loan làm việc, vị trí hiện tại của tôi chính là chức vị khi đó của anh ấy, nếu như anh ấy không chết, mọi thứ em đã thấy được ngày hôm nay đều là của anh ấy! Cho tới nay, anh ấy đều rất ưu tú, là niềm kiêu hãnh của nhà chúng tôi, tôi kính trọng anh ấy cũng ngưỡng mộ anh ấy, tôi chưa bao giờ nghĩ tới muốn tranh cái gì với anh ấy.”

“Năm ấy bởi vì anh ấy đến Mỹ công tác, thuận tiện đến gặp tôi, nhưng khi đó tôi đi Canada, mà người phụ nữ kia nhân cơ hội câu dẫn anh trai tôi, thủ đoạn của cô ấy rất ỉn, nhanh chóng khiến anh trai tôi quyết định cưới cô ấy, lúc đó anh tôi vốn không biết hóa ra cô ấy là bạn gái của tôi.”

“Lúc tôi biết chuyện này tức giận đến sắp điên, tôi tranh cãi ầm ĩ một trận với anh ấy, cuối cùng anh ấy tức giận lái xe ra ngoài muốn đi tìm cô ấy đổi chất, từ đó về sau anh ấy đã không trở về nữa.” Giọng của anh rất bình tĩnh, nhưng cảm của anh bởi vì đè nén kích động mà hơi co rúm, “Đây chính là chuyện em muốn biết sao?”

Quý Y Phàm vì câu hỏi của anh mà cả kinh lão đảo lui một bước, “Em không... Xin lỗi, em không muốn dò hỏi riêng tư của anh. Em không biết hóa ra——

“Không cần giải thích, dù sao từ trước tới nay hành vi việc làm của em đều có lý do của em, em không ngừng quan tâm nồng cốt của tôi can thiệp vào mọi thứ của tôi, rốt cuộc em muốn được cái gì và muốn chứng minh cái gì?” Anh tức giận cầm lấy tài liệu trên bàn, “Em có biết vì sao tôi coi trọng bản hợp đồng đang nói vừa rồi như vậy không?”

Chất vấn của anh dường như bóp chặt cổ họng của cô, khiến cô không cách nào mở miệng, chỉ có thể lắc đầu.

“Cô gái này!” Thường Trọng Vĩ mở ra quyển album, lấy ra bức ảnh của cô gái đó, “Khưu Tuyết San, cô ấy là đối thủ cạnh tranh hợp đồng người phụ trách công ty với tôi, cho nên tôi không thể thua.”

Sắc mặt của Quý Y Phàm trong nháy mắt chuyển sang màu trắng, giống như là đã bị đả kích nghiêm trọng, cô mò tới chiếc ghế phía sau, vô lực ngồi xuống, “Anh là vì trả thù.”

“Có lẽ là trả thù, cũng có lẽ là vì chứng minh năng lực của mình! Sau khi anh trai tôi chết, cô ấy còn không biết xấu hổ muốn trở lại bên cạnh tôi, tôi đương nhiên sẽ không chấp nhận, cô ấy nhanh chóng bám lấy một lão già, sau khi lão già đó chết thuận lợi tiếp nhận công ty của ông ấy. Nhưng cô ấy luôn không thông minh, có lẽ cô ấy rất am hiểu về đạo phố mua sắm mua hàng hiệu, nhưng cô ấy căn bản không biết quản lý công ty, nếu như lần này cô ấy không chiếm được bản hợp đồng này, công ty của cô ấy chắc chắn sụp đổ, cô ấy không chỉ sẽ trở thành hai bàn tay trắng, còn có nợ nần chồng chất!”

Cô thực sự ngây dại.

Cho dù chú ý tới thân thể của cô bởi vì lời nói của anh mà cứng đờ, Thường Trọng Vĩ vẫn tự nhiên tiếp tục nói: “Nhiều năm như vậy, cuối cùng tôi cũng đợi được cơ hội nhìn thấy cô ấy bị báo ứng, thế nhưng em lại luôn kéo chân tôi.”

Quý Y Phàm cảm thấy rung mình dâng lên trong cơ thể. Tức giận của anh là rõ ràng như vậy, cô thật sự không muốn tổn thương anh, nhưng rõ ràng ở trong lúc vô tình cô mở ra quá khứ đau xót của anh... Mãi đến hôm nay, cô mới biết được hóa ra mọi nỗ lực của anh, là vì một người phụ nữ khác.

“Cho nên, tôi nghĩ, chúng ta đều cần xem lại một chút liệu chúng ta có thật sự phù hợp với nhau không.” Thường Trọng Vĩ dùng sức lấy đi quyển album và tài liệu, không chút do dự xoay người rời đi.

Tâm tình nặng nề nhìn anh sải bước rời đi, Quý Y Phàm khó khăn hít vào một hơi, những lời này của anh hung hăng đánh vào trong lòng cô.

Bọn họ quả thực là cần xem lại liệu bọn họ có phù hợp với thứ hạnh phúc ngọc đẹp này hay không, giờ khắc này cô không khỏi vui mừng vì mình không có đưa ra đơn xin từ chức, cô vốn cần một công việc, là muốn từ từ trả lại khoản nợ thiếu anh, nhưng số tiền đã trả sạch, mà tình đâu?

Một tay che miệng của mình, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt của cô.

Sau khi Thường Trọng Vĩ rời khỏi phòng sách cũng rời khỏi nhà, về sau anh cũng không về nhà nữa, thậm chí không có một cú điện thoại—— anh dùng hành động thực tế chứng minh anh không hề đặt cô ở trong lòng.

Trong giấc ngủ bất an, cô mơ thấy cây quất vàng mà ông Lý đưa cho anh, mặc dù cô để tâm chăm sóc, nhưng vẫn chết héo!

*

* *

Nghe được tiếng đóng cửa, Quý Y Phàm lập tức từ trong phòng chạy ra ngoài, vừa nhìn thấy Thường Trọng Vĩ, cô lộ ra nụ cười, “Anh đã trở về.”

Anh mặt không chút biểu cảm lướt qua cô đi vào trong phòng.

Thái độ lạnh lùng của Thường Trọng Vĩ khiến cô chần chờ cắn môi dưới, thở sâu, đi theo phía sau của anh.

Nhìn thấy anh lấy ra va li hành lý, tùy ý nhét vào mấy bộ quần áo.

“Anh đang làm gì vậy?” Lòng của cô trong nháy mắt trầm xuống.

“Tối nay tôi sẽ sang Mỹ.” Anh không có nhìn cô, lạnh nhạt nói.

“Tại sao?”

“Chuyện này không liên quan đến em.”

Thái độ của Thường Trọng Vĩ xé rách lòng của cô, cô nhắm mắt lại, “Em có thể xin lỗi——”

“Không cần.”

Cô cụp mắt xuống giấu đi bi thương của cô, ép buộc mình mở miệng, “Mấy giờ bay? Hôm nay phải làm trị liệu, kịp không?”

“Căn cứ vào thỏa thuận của chúng ta, tôi sống hay chết cũng không liên quan tới em.” Anh đóng va li hành lý, lấy ra chi phiếu trong túi, “Cầm đi.”

Quý Y Phàm cúi đầu nhìn chi phiếu trong tay anh, vẻ mặt khó hiểu.

“Khoản tiền này có thể giúp em mua một nơi ở.”

Đầu óc cô trống rỗng nhìn chi phiếu.

“Cho dù sau này kết hôn, chúng ta cũng không cần phải ở chung.”

Cô ngẩng đầu, nhìn nghiêng anh, ngũ quan trên mặt không chút biểu cảm nhìn không ra những thăng trầm trong lòng anh, anh vẫn khôi ngô giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh vậy, nhưng có một số thứ đã thay đổi...

Quý Y Phàm từ từ khê động khóe miệng, “Em luôn đều đã quên, giữa chúng ta chỉ có hợp đồng, là em quan tâm quá nhiều, hiện tại anh còn bằng lòng cưới em, em thật sự nên cảm ơn anh, nhưng khoản tiền này em không cần! Trên mặt hợp đồng cũng không có nói em có thể nhận khoản tiền này.”

“Đây là tôi cho em.”

“Em không cần.” Cô lắc đầu, lui một bước dài, “Anh không muốn ở cùng một chỗ với em, cũng không cần cho em tiền mua nhà, em còn chưa có từ chức, có thể đi ở ký túc xá.”

“Vợ của tôi ở trong ký túc xá?!”

“Đúng vậy! Dù sao chúng ta vốn cũng không phải là một đôi vợ chồng bình thường.” Cô cười nói, nhưng trái tim của cô đang rỉ máu, “Hơn nữa em ở đâu, mắc mớ gì đến anh? Chỉ cần không can thiệp anh, không phải sao?”

Phản ứng của anh giống như là bị cô tát một cái.

“Cho tới nay, em thừa nhận em không nghĩ tới hợp đồng, bởi vì em là thật sự quan tâm anh, vẫn cho là em yêu anh thì có thể khiến anh thay đổi, nhưng bây giờ em mới biết được em sai đến thái quá! Không phải em cho anh không đủ nhiều, mà là em cho không phải thứ anh muốn. Em nghĩ, cho dù em và anh kết hôn, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi gì, nhìn anh, em sẽ luôn nhớ tới cha mẹ em...”

Nói ra những lời này đối với cô mà nói cũng không dễ dàng, cô cố ép mình cười, che giấu đi yếu ớt của mình, “Cho nên em và anh không ở cùng một chỗ sẽ tốt hơn! Đừng nói em không xứng với anh, kỳ thực—— anh cũng không xứng với em.”

Đến giờ phút này cô mới phát hiện, hóa ra cô quan tâm anh là dư thừa, sao cô có thể khiến cho quan hệ của bọn họ phức tạp như vậy? Bọn họ bắt đầu không phải đơn giản chính là một bản hợp đồng theo như yêu cầu sao?

Cô nói tới yêu! Thường Trọng Vĩ cảm thấy cổ họng dường như có gì đó bén nhẹn khiến anh khó chịu, nhưng anh không muốn nghĩ cũng không dám đi sâu vào tìm tòi nghiên cứu.

Anh lộ ra một vẻ mặt giễu cợt, “Đây chính là quyết định của em sao? Rất tốt! Em thay mặt cho cả chúng ta giải quyết được một vấn đề lớn, tôi không có mở miệng trước, chính em nói trước cũng tốt. Trước khi tôi trở về Đài Loan, mời em thu dọn hành lý rời đi, tôi rất vui vì tôi không còn cùng xuất hiện với em nữa.”

Đau buồn trên mặt cô gần như khiến anh mềm lòng, trước khi anh còn chưa yêu đuổi, anh lập tức quay người, bước đi xa.

Quý Y Phàm nghe được tiếng cánh cửa bị dùng sức đóng sầm, cô muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng ép mình ở lại tại chỗ.

Từ nay về sau, bọn họ sẽ không gặp lại, cô cũng không còn cảm thấy bị xao động mỗi khi anh đến gần cơ thể cô nữa.

Không cần chờ đến khi anh từ Mỹ trở về, cô đã không cách nào ở lại nơi tràn đầy mùi hương của anh, cô chết lặng thu dọn hành lý của mình.

Nhưng mới thu được một nửa, đi động của cô vang lên, là Liễu Đình Á gọi tới, nói ông Lý ngã sắp xuống ở trong nhà, đụng vào đầu, hiện đang đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Chết, suy nghĩ đến khả năng này, tim của cô thất lại.

Mặt cô trong nháy mắt tái xanh, sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, theo bản năng cô muốn gọi cho Thường Trọng Vĩ, nhưng mới ấn nút gọi, cô lại chần chờ, cô run run hít vào một hơi, tắt điện thoại di động.

Trước kia khi còn chưa biết anh, cô luôn tự mình kiên cường xử lý rất nhiều chuyện, hiện tại thiếu đi anh, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi gì.

Thường Trọng Vĩ chết tiệt! Cô chịu đựng nước mắt đảo quanh trong hốc mắt nguyên rửa anh, thái độ thù địch và cự tuyệt của anh khiến lòng của cô khó chịu và đau nhức.

Giữa bọn họ vẫn tồn tại một sự dửng dưng cô chưa bao giờ cảm thụ qua, nhưng hiện tại đã kết thúc. Cô nhanh chóng kết luận.

Nếu như anh có thể đi được thoải mái như vậy, cô cũng có thể, cho dù rất khó, cô cũng sẽ ép mình làm được.

15. Chương 15

“Con có liên lạc với Quý Y Phàm không?”

Nghe được thím hỏi han, Thường Trọng Vĩ hơi ngẩn ra, “Gì cơ?”

Lý Diệu Phương trêu ghẹo nhìn anh gần như không hề động qua bữa ăn trên bàn, “Nếu như nhớ cô ấy thì gọi điện cho cô ấy, nhìn con xem bộ dáng cứ không yên lòng.”

Thường Trọng Vĩ cúi đầu, không biết mình biểu hiện đến rõ ràng như vậy. Anh là nhờ Quý Y Phàm, nhưng cũng không muốn thừa nhận chuyện này. Anh luôn luôn không muốn chịu bất kỳ câu thúc gì, cho dù là kết hôn, cũng không muốn mất đi tự do, mất đi quyền làm chủ cuộc sống của mình.

nh, nhưng vẻ mặt đau thương của cô vẫn quán lấy anh không rời.

“Trọng Vĩ, con đã đủ lớn rồi, thím không muốn quản con, nhưng——” Lý Diệu Phương khẽ thở dài nhìn chồng của mình và William ngồi ở đối diện, “Con cũng thật nên thay đổi thái độ làm việc của con, không phải William cũng từng nói với con, báo giá và thiết kế của chúng ta ông ấy đều rất hài lòng sao, chỉ còn một số chi tiết nhỏ là có thể đạt được sự đồng thuận ký kết, cho nên con cũng không cần đến đây một chuyến.” Bà nhẹ giọng hỏi: “Con đột nhiên chạy tới đây, có phải xảy ra tranh cãi với Y Phàm rồi phải không?”

“Không có.” Thường Trọng Vĩ cầm lấy dao nĩa phủ nhận. Về chuyện của anh và Quý Y Phàm, anh không muốn nói về quá nhiều với những người khác.

“Tôi thấy có thể là bởi vì Trọng Vĩ làm việc đến chiều muộn, cho nên khiến Quý tiểu thư tức giận.” Trên mặt William mang theo ý cười nhàn nhạt, “Lần trước khi chúng tôi đang dùng chat webcam họp, Quý tiểu thư tức giận xông vào, tôi nhìn ra được, cảm thấy cô ấy tức giận bởi vì nửa đêm cậu còn làm việc.”

Lý Diệu Phương hơi kinh hãi nhìn cháu trai, “Có chuyện này?”

Thường Trọng Vĩ không quá tình nguyện gật đầu, cho dù ở trước mặt anh chính là chú, thím của anh và William lúc nào cũng chiếu cố anh trong suốt những năm qua, anh cũng không muốn cuộc sống riêng tư của anh bày ở dưới ánh mắt trời.

“Nhiều năm như vậy, cậu thực sự chưa từng thay đổi.” Nghĩ đến quá khứ, mắt màu lam của William lấp lánh tỏa sáng, “Tôi vẫn còn nhớ, khi cha mẹ cậu qua đời, cậu chỉ là một chàng trai trẻ cứ như vậy xông vào văn phòng của tôi ở New York, muốn tôi xem bản thiết kế của cậu, dũng khí và tính khí liều mình làm việc của cậu làm tôi tán thưởng, nhưng đây cũng không phải là tôi tán đồng cậu chỉ biết làm việc mà hy sinh sức khỏe và cuộc sống của cậu.”

Nghe William nói tới quá khứ, Thường Trọng Vĩ miễn cưỡng tác động khóe miệng. Khi đó anh một lòng chỉ nghĩ đến thành công, phát dương quang đại sự nghiệp của cha mẹ, không để cha mẹ đã chết thất vọng, những năm qua, anh cũng luôn lấy điều này coi là mục tiêu quan trọng nhất trong cuộc sống, về phần khác, anh thật sự không có nghĩ tới.

“Lần trước tôi đi bệnh viện cũng đã gặp qua vị tiểu thư ấy.” William nhìn vợ chồng Thường Duy Đức nói: “Chỉ là một ánh mắt, ngay cả những người đứng xem cũng có thể dễ dàng nhìn ra được cô ấy rất quan tâm Trọng Vĩ. Cả đời người đàn ông khó được nhất, chính là thời khắc gặp được một người phụ nữ đặt mình ở trong lòng.”

“Đúng vậy.” Lý Diệu Phương không ngừng gật đầu, “Cho nên tôi mới hy vọng nó có thể nắm chắc thật tốt.”

“Cậu nên gọi điện thoại cho cô ấy.” William đề xuất trịnh trọng tâm, “Nếu có thời gian, có thể cùng đi nghỉ với cô ấy, ở Florida tôi có căn nhà nhỏ nghỉ ngơi, khi nào có nhu cầu cho cậu sử dụng.”

Anh quả thật rất muốn gọi điện thoại cho Quý Y Phàm, nhưng không thể! Những năm qua, anh luôn quen một mình, mọi thứ đều quen làm theo kế hoạch của mình. Mà Quý Y Phàm xuất hiện khiến mọi thứ đều không khống chế được, mà tình cảm như vậy làm anh cảm thấy sợ.

“Cám ơn.” Thường Trọng Vĩ dương môi dưới, uyển chuyển từ chối, “Nhưng những ngày tiếp theo sẽ rất bận.”

“Bạn không thể trở thành có.” Lý Diệu Phương không tán thành nhíu mày, “Trước kia thím có nghe phu nhân chủ quản của Y Phàm nói qua chuyện của cô ấy, lúc trước cha mẹ của cô ấy vì trả nợ, một ngày gồm ba phần công việc, mỗi ngày ngủ không đến ba giờ, cuối cùng tuổi còn trẻ thì quá vất vả mà chết, để lại cô bé Y Phàm, cô ấy còn bị đám thân thích ăn thịt người không nhả xương bất nạt.” Bà thở dài, “Con đấy! Nếu như lại đặt công việc ở hàng đầu như vậy, thím thấy hù dọa cô ấy cũng dọa chết rồi, cũng không dám ở cùng với con nữa.”

“Cha mẹ của cô ấy quá vất vả mà chết?!”

“Con không biết sao?” Lý Diệu Phương khó hiểu nhìn anh, “Cô ấy chính là có đoạn quá khứ không vui ấy, cho nên mới quan tâm tới con lúc nào cũng đặt công việc ở hàng đầu tiên, mà không để ý thân thể của chính mình, thực ra thì cô ấy là sợ mất đi con, đứa nhỏ đáng thương.”

Lời thím nói đánh vào trái tim cố tình khép kín của Thường Trọng Vĩ. Anh biết cha mẹ cô đều chết, nhưng trước giờ không biết nguyên nhân chết, nhớ tới mỗi lần cô phát hiện anh liêu minh làm việc thì căm thù tới

tận xương, làn sóng giác ngộ đột nhiên đánh tới.

Mọi thứ Quý Y Phàm làm, ngoại trừ hy vọng anh quý trọng mình hơn, cô cũng không yêu cầu xa vời thứ khác, cô làm đều chỉ là vì mục đích này.

Mà cuối cùng anh lại làm gì với cô? Anh rũ mí mắt xuống giấu đi buồn rầu hiện lên ở đáy mắt.

Lý Diệu Phương nhin không được vỗ vỗ chồng của mình, “Sao ông ngồi ở một bên không nói lời nào, ông cũng phải khuyên bảo nó, khuyên nó thay đổi tính tình.”

Thường Duy Đức liếc nhìn cháu trai một cái, “Cá tính của nó không phải bà không biết, nếu như nói nó mà hữu dụng, nó đã sớm khởi cần chúng ta lo lắng rồi.”

“Ông——” Bà bất đắc dĩ khế quở trách, “Trọng Vĩ đều là bị ông làm hư.”

Ông cười hiền. Sau khi anh trai và chị dâu qua đời, dưới gối không con ông liền đối xử Trọng Vĩ như con trai mình, ông quan tâm anh, cũng không thua kém bất kỳ một người nào khác.

“Yên tâm đi, William đã cho tôi một đề xuất, tôi đã đồng ý rồi, ký hiệp ước, về sau Trọng Vĩ có thể thoái mái một chút.”

“Đây là ý gì?” Thường Trọng Vĩ khó hiểu hỏi.

“Tôi với chú của cậu đều cảm thấy cậu nên thay đổi thái độ sinh hoạt của cậu.”

Anh nghiêng đầu, tò mò nhìn William.

“Chúng tôi cùng làm một quyết định, có lẽ cậu sẽ không tán thành, nhưng tôi tin rằng, về lâu dài mà nói, quyết định này là vì tốt cho cậu.” William mỉm cười vỗ vỗ tay của anh, “Đề án quy hoạch xây dựng khu nghỉ mát này vẽ rất lớn, nếu như giao toàn quyền cho cậu, tôi thấy cậu cũng phải ở lại Mỹ mấy năm, cùng với vợ của cậu chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cho dù vợ của cậu bằng lòng cùng cậu đến Mỹ, có lẽ cậu cũng sẽ bận đến ba ngày hai bữa không vào cửa, cho nên tôi nghĩ một cách làm điều hòa, cho cậu hợp tác với một nhà kiến trúc khác ở Mỹ.”

Thường Trọng Vĩ ngăn người, “Nhưng tôi không cần——”

“Trước hết nghe tôi nói xong.” William nâng tay ngăn cản anh, “Mấy năm nay cậu cho bản thân mình áp lực quá lớn, chú cậu nói qua với tôi, ông ấy không khuyên được cậu, vậy thì do tôi làm thôi.” Ha ha cười hỏi: “Cậu còn nhớ Khưu tiểu thư không?”

Trong lòng anh dâng lên dự cảm chẳng lành, “Khưu tiểu thư?!”

“Đúng! Lần này tôi tiếp xúc với cô ấy, cô ấy chủ động đề cập với tôi thực ra cô ấy đã từng nói đến kết hôn với anh trai của cậu.” William nhìn Thường Duy Đức, “Sau đó tôi hỏi Duy Đức, ông ấy cũng chứng thực chuyện này, chẳng qua là anh trai của cậu đã qua đời vì một tai nạn, cho nên cô ấy đã dứt duyên phận với Thường gia của cậu. Duy Đức nói ở trước đây, ông ấy chưa thấy qua Khưu tiểu thư, nhưng nghe nói anh trai đã chết của cậu mới quen biết cô ấy có một tháng đã vội vàng muốn cưới cô ấy vào nhà, có thể thấy được cậu ta thật sự yêu cô ấy, tôi nghĩ đối với cô ấy, có lẽ cậu có ấn tượng về cô ấy.”

Sắc mặt của Thường Trọng Vĩ hơi thay đổi.

Chú, thím của anh đối với chuyện tình cảm phức tạp của anh và anh trai cũng không hề biết gì, giống như cha mẹ đã chết của mình, đều chỉ cho rằng cô ấy là bạn gái của anh trai, nhưng từ đầu không biết, thực ra thì cô ấy lượn vòng ở giữa hai anh em họ.

“Cô ấy xin tôi cho cô ấy một cơ hội để giúp đỡ cậu, dù sao cậu cũng là em trai của người đàn ông cô ấy yêu, cô ấy rất quan tâm đến cậu.” William nói tiếp.

Khưu Tuyết San, đời này anh không muốn nhắc đến quan hệ với người phụ nữ này nữa, bởi vì sự tồn tại của cô ấy, gián tiếp hại chết anh trai của anh, bắt đầu từ khi đó, anh đã rất hận cô ấy.

Thường Duy Đức nhạy cảm chú ý tới biểu cảm kỳ lạ của cháu trai: “Có vấn đề gì sao?” Ông nhẹ giọng hỏi.

Quá khứ đã qua, nếu toàn bộ được bày ra, chỉ sợ tâm trạng đã sớm khôi phục lại bình tĩnh của chú, thím sẽ phải chịu đã kích lẫn nữa, cho nên khế lặc đầu.

“An bày này đối với Tuyết San và con đều tốt, công ty Tuyết San gặp phải nguy cơ, đúng lúc cần án kiện này.” Thường Duy Đức thần nhiên nói: “Chú là thấy nể mặt anh trai đã chết của con mới chìa tay giúp đỡ.”

“Nhưng chú, cô ấy——”

“Cô ấy đến rồi.” William mỉm cười đứng lên, tầm mắt rơi ở phía sau Thường Trọng Vĩ, “Mọi người hẳn là đã lâu không gặp rồi.”

Nghe được tiếng bước chân từ xa đến gần, vẻ mặt của anh bởi vì đè nén tức giận mà trở nên lạnh cứng.

“Có chút phong độ, con trai, để một nửa công trình cho người khác mà thôi, tức giận cái gì chứ?” Lý Diệu Phương nghĩ rất đơn thuần, kéo cháu trai, muốn anh đứng dậy như một quý ông. “Nhìn mặt con cũng đã xanh rồi.”

Thường Trọng Vĩ lạnh mặt đứng dậy, xoay người đối mặt với Khuu Tuyết San. Trên mặt cô treo một nụ cười ngọt ngào, nhưng đối với anh mà nói, nụ cười này giống như là hoa plastic không có sự sống.

Làm thế nào cũng không nghĩ tới, sau nhiều năm như vậy, anh lại được lần nữa đối mặt với cô, nhưng lại phải trở thành đối tác làm việc với cô, đây thật sự là một chuyện nực cười.

*

* *

Mặc dù rất muốn nhìn xuống, nhưng ánh mắt của Quý Y Phàm vẫn bị nước mắt làm ơ hồ, khóc quá lâu, cổ họng của cô cũng đau rồi.

Sau khi ông Lý ngã chỉ chống đỡ được vài ngày thì ra đi, bởi vì ông không có người thân, cho nên do cô làm chủ, chọn ngày lành chôn cất.

Sau khi ông Lý qua đời tất cả di sản đều để lại cho cô, mặc dù con số không lớn, nhưng vừa vặn có thể hoàn lại khoản tiền lúc trước cô mượn của Thường Trọng Vĩ, cô nghĩ, có lẽ là ở một nơi nào đó ông trời đã an bày xong, để họ hoàn toàn chấm dứt.

Mấy ngày qua, cô không có chủ động liên lạc với anh, bởi vì cô ép mình buông tay, nhưng ở sâu trong nội tâm lại cứ ôm hy vọng nho nhỏ, ở mấy đêm cô đơn tức trực bên linh cữu cho ông Ly, cô luôn hy vọng có thể nhận được điện thoại của anh, nhưng cuối cùng cô thất vọng.

Đến thời điểm này, cô không còn tự lừa dối mình nữa, đối với anh, cô hết hy vọng! Nếu sự quan tâm và tình yêu của cô không đủ làm anh cảm động hoặc làm bất kỳ thay đổi gì, duyên phận hai người thì dừng lại ở đây!

Trong quá trình xử lý tang sự, cô đóng gói hết đồ ở nhà ông Lý, nhà ở trả lại cho chính phủ, bể cá thần tiên này cô thật không biết nên xử lý như thế nào mới tốt. Trước khi chết ông Lý hơi thở mong manh dặn dò, muốn cô đưa cho Thường Trọng Vĩ, nhưng cô cho rằng lúc trước anh nói muốn chăm sóc đàn cá thần tiên này chỉ là thuận miệng nói mà thôi, nếu như thật sự đưa đi, nói không chừng sẽ bị anh ném ra ngoài.

Nghĩ đến đây, cô thở dài.

Gió nhẹ thổi tới một cảm giác man mát, mùa thu đảo mắt đã qua, mùa đông bước đến gần, một năm sắp kết thúc, mà ông Lý cũng kết thúc cuộc đời dài dằng dặc của mình.

Nghĩa trang quốc quân tọa lạc ở trên núi Ngũ Chỉ, đây là nơi ông Lý an nghỉ, ít nhất ở chỗ này có rất nhiều trường quan và đồng bào, ông Lý sẽ không còn là một người cô đơn nữa.

“Chị, chúng ta về đi.” Liễu Đình Á ở một bên vỗ nhẹ vào cô.

Quý Y Phàm lau nước mắt trên mặt, gạt đầu.

“Chị, em nghe nói chị không có kết hôn.”

Cô lại gạt đầu.

“Tại sao?” Liễu Đình Á tò mò hỏi.

“Hai bạn chị không thích hợp.” Anh muốn không phải là cô có thể cho, giống vậy, cô muốn, anh cũng không thể cho.

Yêu là một thứ tình cảm kỳ lạ, càng chung đụng với anh, cô càng ngày càng yêu anh yêu đến sâu sắc, nhưng ngoài công việc của anh ra, cuộc sống dường như không hề muốn cái khác nữa, mặc dù cô rất cứng rắn, nhưng dù sao cô cũng là một người phụ nữ, khát vọng mọi thứ mà người phụ nữ bình thường vốn muốn có.

Vốn tưởng rằng chỉ cần có sự ổn định, thì có được hết thảy, nhưng bây giờ mới phát hiện cô sai đến thái quá.

Mặc dù gần đây bận rộn việc hậu sự của ông Lý, nhưng chỉ cần yên tĩnh lại, tâm tư của cô vẫn cứ quanh quẩn bên anh, tự hỏi liệu anh có ngoan ngoãn ăn ba bữa một ngày hay không, có chăm sóc tốt bản thân hay không, cuối cùng nghĩ đến, chung quy không khỏi tự mình cười nhạo mình, tự mình đẩy mình vào một lập trường buồn cười ngu không ai bằng.

Cô nhớ tới lời nói của ông Lý——

Nên quý trọng không quý trọng, nên nắm chắc không nắm chắc... Duy nhất lưu lại một thứ gọi là tiếc nuối.

Có phải bọn họ cũng phải chờ đến khi kết thúc cuộc đời mới phát hiện, hóa ra phần hai bên không thể nói ra mới là tiếc nuối trong lòng của mình?

16. Chương 16

“Woah! Vị hôn phu của chị, ặc, vị hôn phu cũ.” Liễu Đình Á thức thời chữa lại, “Anh ta đi làm ở trong này hả.”

“Đúng.” Quý Y Phàm cuộn lên tay áo, mở ra cốp xe, quá nửa bên trong cốp chỉ chứa một vại cá, cá thần tiên trong nước vẫn nhàn nhã như cũ.

“Xem ra rất tán khen.”

“Chỉ là tòa cao ốc văn phòng.” Mặt cô không chút thay đổi ôm lấy vại cá, đặt vào tay cô bé dặn dò, “Đem vào trong.”

Liễu Đình Á vẽ mặt kinh ngạc tiếp nhận, sau đó nhăn mặt, “Nặng quá.”

“Vậy thì nhanh đem vào trong, sau khi bỏ xuống sẽ không nặng, ở đây không được phép đỗ xe, nhanh một chút.” Quý Y Phàm thúc giục.

“Nhưng tại sao bắt em đem đi? Em phải giao cho ai?” Liễu Đình Á vẽ mặt bối rối, “Em đã gặp qua vị hôn phu của chị, ặc, vị hôn phu cũ, nhưng đó là ở trên tạp chí, em biết anh ta, nhưng anh ta không biết em, đến lúc đó em bị đuổi ra ngoài thì mất mặt.”

“Chị đã liên lạc với trợ lý của anh ta.” Cô nhếch miệng, “Anh ta gọi là Lưu Chí Siêu, anh ta đang chờ em, nếu như không yên tâm, em cầm tấm danh thiếp này tìm người là được.”

“Em không có tay có thể——”

Không đợi nó nói hết lời, Quý Y Phàm dứt khoát nhét danh thiếp vào trong miệng nó, để cho nó ngậm, “Như vậy là được rồi.”

Mặc dù không muốn, nhưng nhìn vẻ mặt kiên trì của cô, Liễu Đình Á cũng chỉ làm theo.

Bản thân chị ấy không muốn đối mặt với Thường Trọng Vĩ, ngược lại đổ hết lên trên đầu nó, biết chị ấy nhiều năm như vậy, đến bây giờ nó mới phát hiện hóa ra chị ấy không có can đảm như trong tưởng tượng của nó.

“Quý tiểu thư không có tới sao?” Sau khi Lưu Chí Siêu nhận được thông báo, từ văn phòng đi ra, có chút kinh ngạc nhìn cô.

“Chị ấy dưới lầu, ở chỗ này của các người không được phép dừng xe.” Liễu Đình Á giao vại cá vào trong tay anh ta, “Cái này cho anh, bên trong có cái bơm hơi và thức ăn gia súc, anh nhớ dặn kẻ bạc tình họ Thường một ngày cho ăn một lần.”

Nghe được đối phương nói, Lưu Chí Siêu khẽ nhếch lông mày.

Tiếp nhận vại cá, anh ta chần chờ một lúc mới nói: “Tổng giám đốc của chúng tôi đã trở về Đài Loan, hiện tại đang họp, nếu như Quý tiểu thư muốn đưa vại cá cho tổng giám đốc, nên tự mình đi lên.”

Liễu Đình Á nhếch miệng: “Tôi nghĩ là anh hiểu lầm rồi! Vại cá này không phải của chị tôi muốn đưa, tên kia và chị tôi đã game over... Tóm lại, họ Thường nhìn thấy vại cá này rồi sẽ biết là ý gì! Tôi phải đi.”

Lưu Chí Siêu cũng không tiện hỏi tiếp, vốn muốn tạm thời để vại cá ở một bên, nhưng nghĩ lại, tổng giám đốc rõ ràng là rất để ý Quý tiểu thư, biết đâu cái này có thể trở thành cơ hội để bọn họ hòa thuận, vì vậy, anh quyết định mang thẳng vào trong, cho dù biết mang vại cá vào trong có thể sẽ làm gián đoạn hội nghị đang tiến hành.

Thường Trọng Vĩ nghe được âm thanh của cánh cửa, lơ đãng nhìn lướt qua, khi ánh mắt nhìn thấy vại cá và cá thần tiên trên tay trợ lý, thân thể anh hơi cứng đờ, “Cái này ở đâu đem tới?”

“Quý tiểu thư phái người đưa tới.” Lưu Chí Siêu hít một hơi thật sâu, nhìn thấy sắc mặt của anh thay đổi, có một cảm giác không ổn, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục nói: “Cô ấy nói, anh nhìn thấy vại cá này thì biết ý, tôi lo lắng cái này đại biểu cho ý nghĩ rất quan trọng, cho nên đã tự ý mang vào.”

Lời nói nặng nề của trợ lý lọt vào lỗ tai của anh, Thường Trọng Vĩ nhớ tới nụ cười của ông Lý, cùng với tình trạng chung đưng của Quý Y Phàm và ông Lý, tim của anh đột nhiên căng thẳng. “Cô ấy ở đâu?”

“Tổng giám đốc chỉ chính là Quý tiểu thư sao?” Nhìn thấy trên mặt anh hiện lên vẻ sốt ruột, Lưu Chí Siêu thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng mà nói: Cô ấy vốn dưới lầu, nhưng lúc này chắc đi rồi. Tổng giám đốc, vại cá này nên xử lý như thế nào?”

“Trước tiên bỏ vào phòng làm việc của tôi.” Thường Trọng Vĩ không quan tâm đến hội nghị, bỏ lại một câu dặn dò thì từ bên cạnh trợ lý chạy đi, đi thẳng đến thang máy.

Anh rất vội vàng, vì vậy, còn đưng vào một viên chức đang đẩy cửa đi tới, nhưng anh không để ý đến.

Bảng điều khiển thang máy cho thấy vẫn còn đang ở dưới lầu, anh nhanh chóng đưa ra quyết định, trực tiếp chạy đến lối hành lang trong cùng, ba chân bốn cẳng chạy xuống thang lầu.

“Vị gọi là Quý tiểu thư ấy là ai?”

Lưu Chí Siêu còn ở lại trong phòng họp nghe được giọng nói êm ái phía sau vang lên, da đầu không khỏi tê dại.

“Trợ lý Lưu, sao anh không nói lời nào?” Giọng của cô mặc dù nghe qua giống như rất dịu dàng, nhưng trên thực tế mang theo cảm giác uy hiếp cường bức mờ nhạt khiến người khó chịu.

“Quý tiểu thư là vị hôn thê của tổng giám đốc.” Lưu Chí Siêu xoay người, về mặt bình tĩnh đối mặt với Khưu Tuyết San—— người đã từng lượn vòng giữa hai anh em Thường Trọng Vĩ, sau cùng là kẻ gián tiếp hại chết anh trai Thường Trọng Vĩ.

Trước giờ anh không thích cô, nhưng lần này lại sai sót ngẫu nhiên trở thành đối tác với cô trên sự nghiệp, việc này đối với anh tràn đầy khó chịu, nhưng tổng giám đốc không có ý kiến gì với chuyện này, thân là cấp dưới anh cũng chỉ có thể ép mình chấp nhận.

“Vị hôn thê?”

“Đúng vậy.” Lưu Chí Siêu cố tình không đề cập tới tình trạng hiện tại và đoạn tình duyên không ổn này.

“Hóa ra... Nghe nói vị hôn thê của anh ấy là một người phụ nữ rất thô lỗ?” Nụ cười ngọt ngào trên mặt cô không có biến chất, “Sao anh ấy có thể vì loại phụ nữ này, thả mặc hội nghị mà chạy đi như vậy? Ngay cả

chào cũng không chào? Việc này dường như hơi công tư bất phân, nếu để cho William tiên sinh biết, thật sự không tốt lắm.”

Ánh mắt của anh hơi giấu cợt nhìn cô, “Việc này cũng cần phải có người đi thông báo cho William tiên sinh, mọi người ở công ty chúng tôi có thể hiểu được sự điên cuồng của đàn ông trong tình yêu, không biết Khuru tiểu thư cũng có thể đại nhân đại lượng, để hội nghị hôm nay đến đây kết thúc được không?”

“Không cần.” Khuru Tuyết San mỉm cười, “Tôi hiểu rõ anh ấy, anh ấy sẽ trở lại ngay.”

Không chịu nổi đạo đức giả của cô ấy, Lưu Chí Siêu nhếch miệng, “Thực ra thì Khuru tiểu thư có thể không rõ lắm một chuyện.”

Cô cầm lấy cả phê trên bàn tao nhã uống một hớp, khẽ nhướn mày với anh.

“Sở dĩ Khuru tiểu thư có thể may mắn đạt được phần công việc này, cũng nên cảm ơn Quý tiểu thư—— người mà trong miệng cô gọi là người phụ nữ thô lỗ. Nếu không phải đồng sự trưởng Thường của chúng tôi không muốn thời gian của tổng giám đốc đều dành cho công việc, thời gian dành cho gia đình quá ít, cũng sẽ không vô duyên vô cớ chia một nửa tiền cho cô kiếm.”

Mặc dù nụ cười hoàn mỹ của Khuru Tuyết San vẫn giữ trên mặt như cũ, nhưng ánh mắt trở nên lạnh băng, “Trợ lý Lưu, lời nói của anh đã làm tôi hiểu rất rõ, anh lựa chọn đứng ở phía bên nào.”

Lưu Chí Siêu không e ngại nhìn lại đôi mắt lóe ánh cay nghiệt của cô, “Tôi chỉ là lựa chọn đứng ở bên đầu chính nghĩa. Có lẽ cô thật sự đã quên tôi, nhưng tôi đối với cô chính là ẩn tượng sâu sắc.”

Đáy mắt cô lóe lên một tia nghi hoặc.

“Công việc đầu tiên của tôi sau khi tốt nghiệp đó là đi theo bên cạnh tổng giám đốc, nhưng vị tổng giám đốc ấy, không phải là vị hiện tại này.”

Khuru Tuyết San vừa nghe xong, sắc mặt lập tức hơi trầm xuống, đồng thời dùng ánh mắt ý bảo vệ sĩ bên cạnh, đối phương liền nhận được ánh mắt của cô, lập tức đứng dậy mời những người khác trong phòng hội nghị rời đi.

Lưu Chí Siêu lạnh lùng nhìn các đồng nghiệp vẻ mặt khó hiểu đi ra ngoài. “Có một phần đau xót chôn ở trong lòng tổng giám đốc đương nhiệm, anh ấy không nói, không có nghĩ là vết thương đã lành. Mãi cho đến hôm nay, anh ấy cũng còn cho rằng mình đã gián tiếp hại chết anh trai mình, mà người khởi xướng hết thấy việc này là ai, có lẽ Khuru tiểu thư hiểu rõ hơn bất kỳ người nào.”

Khuru Tuyết San nhún vai, “Trợ lý Lưu, tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì.”

Nhìn thấy cô cố tình ngụy trang ra vẻ ngây thơ, anh cảm thấy mất hết khẩu vị.

Cô khẽ thở dài, “Nhìn biểu cảm của anh, tôi thật tiếc chúng ta không thể trở thành bạn bè.”

Trái lại Lưu Chí Siêu không thấy tiếc nuối chút nào, anh gọi thư ký tới coi sóc Khuru Tuyết San, từ đầu đã không muốn tiếp xúc với người đẹp rắn rết này.

*

* *

Thường Trọng Vĩ đứng ở bên đường, nhìn xe lui tới và đám đông, tìm kiếm bóng người quen thuộc trong trí nhớ, nhưng không thu hoạch được gì.

Quý Y Phàm đưa vai cá nài đến, chỉ đại biểu một chuyện—— ông Lý đi rồi!

Tay anh khó chịu gãi tóc đen của mình, không quan tâm đến động tác này khiến cho tóc anh xốc xếch. Anh biết tình cảm của cô và ông Lý, ông Lý qua đời, chắc chắn cô rất đau khổ, anh lại không có ở bên cạnh cô.

Tại sao cô không gọi điện nói cho anh biết? Thường Trọng Vĩ nhắm mắt lại. Anh không có lập trường chỉ trích cô, dù sao anh cũng trốn tránh liên lạc với cô, bất kể căn cứ vào lý do gì, anh cũng không có quyền trách cứ cô.

Cô yêu anh, đây là kích động ngay từ đầu cô yêu cầu kết hôn với anh, nhưng cũng là nguyên nhân cuối cùng cô lựa chọn buông anh ra, anh biết, nhưng bởi vì trong lòng mình cố tình lựa chọn làm như không thấy, thậm chí nói lời hung dữ với cô. Bây giờ cô thật sự đi rồi, coi anh là người xa lạ, không liên lạc nữa, cái sự thật này khác xa so với tưởng tượng của anh mà còn khó chịu hơn.

Nhưng có lẽ còn có cơ hội bù đắp lại cho cô, chỉ cần tìm được cô, giải thích rõ ràng với cô... Lúc này Thường Trọng Vĩ mới nhớ tới hội nghị bị anh ném đến sau đầu. Vào lúc này anh phát hiện, công việc có vẻ nhỏ nhặt không đáng kể, bởi vì trong đầu anh đều là cô, nhớ cô, nhớ nụ cười của cô, giọng nói của cô, ngay cả là bộ dáng mảnh lờn thô tục của cô.

Bất chấp hội nghị còn đang chờ anh ở trên lầu, anh quyết định đi tìm cô.

17. Chương 17

Cầm trong tay địa chỉ mà đồng nghiệp Quý Y Phàm sao lại cho anh, Thường Trọng Vĩ đi vào một tòa cao ốc thương mại hỗn hợp, đi vào hội quán karate ở lầu ba.

“Xin chào, anh—” nghe được tiếng chuông gió ở cửa vang lên, Liễu Đình Á lập tức đứng lên, nhưng khi cô vừa nhìn thấy người vào cửa chính là anh, lập tức giật tít mặt, “Anh tới làm cái gì?”

Thường Trọng Vĩ cúi đầu nhìn vào cô gái nhỏ nhắn, xem ra tuổi của cô ấy còn rất trẻ, có lẽ khoảng mười tám tuổi, nhưng trên mặt của cô ấy rõ ràng viết sự thù địch với anh. “Xin chào, tôi là...”

“Tôi biết anh là ai.” Liễu Đình Á vòng qua quầy hàng, đi thẳng đến trước mặt của anh, “Ồi mẹ nó! Anh cao hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của tôi. Tay của anh đã khỏi chưa?” Cô không khách sáo nắm lên tay trái của anh lật xuôi ngược, “Xem ra rất bình thường.”

“Cô xem là tay trái của tôi, tôi bị thương là tay phải.”

Liễu Đình Á ngẩn người, ngẩng đầu liếc nhìn

anh một cái, chẳng nói đúng sai buông tay trái của anh ra, không quan tâm nhún vai, “Tùy tiện rồi! Dù sao tôi cũng không phải là chị ấy, cũng không phải là rất quan tâm tay của anh đã khỏi chưa. Chỉ quan tâm đến người mà người ta sẽ coi trọng, giống như chúng tôi qua đường ABC mới mặc kệ sống chết của anh. Anh tới làm cái gì? Cuối cùng phát hiện lương tâm, tới tìm chị của tôi sao?”

Giọng điệu của cô ngông nghênh, làm Thường Trọng Vĩ cảm thấy giống như đã từng quen biết, khóe môi không khỏi giương nhẹ lên. Không sai, thái độ thù địch của cô ấy là nhắm vào anh, nhưng đó là vì anh làm tổn thương Quý Y Phàm, anh tự chuốc phiền, một chút cũng không trách cô bé này.

“Nếu như mà nói chị của cô gọi là Quý Y Phàm.” Giọng anh mềm mại hỏi: “Không sai, tôi đây quả thực là tới tìm cô ấy, xin hỏi cô ấy ở chỗ này phải không?”

Thái độ nhơ nhẫm lễ độ của Thường Trọng Vĩ, ngược lại khiến cả người Liễu Đình Á không được tự nhiên. Kỳ lạ, một người giống như chị ấy, làm sao có thể gặp được một người thoát nhìn rất có giáo dục như vậy? Cô gãi gãi đầu, “Chị ấy ở bên trong, nhưng bây giờ chị ấy còn đang lên lớp, vẫn còn mười phút nữa mới có thể tan học.”

“Không sao.” Anh bình thản ung dung chỉ vào cái ghế bên cạnh, “Tôi có thể ngồi ở đây chờ cô ấy không?”

Cô vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thái độ ôn hòa của anh, Liễu Đình Á lại không thể nào hung ác đuổi anh đi, “Được rồi, cho anh ngồi một chút, nhưng...” Cô nhin không được tò mò nhìn anh, “Anh tìm chị của tôi làm cái gì? Trước đây, lúc ông Lý qua đời, anh để một mình chị ấy chẳng quan tâm tới, anh có biết chị ấy khổ sở bao nhiêu không? Bây giờ mọi thứ đã xử lý xong rồi, anh xuất hiện để làm gì?”

Thường Trọng Vĩ thở ra một hơi thật dài, “Tôi không biết chuyện ông Lý qua đời, Quý Y Phàm không có nói cho tôi biết.”

“Thật nực cười! Anh lại không gọi nửa cú điện thoại cho chị ấy, sao chị ấy nói cho anh biết?” Liễu Đình Á vui vì cô có hỏi qua chị ấy chuyện này, ngay sau đó hỏa lực của cô quay về, giọng nói hàm chứa mười phần giễu cợt, “Đừng nghĩ đổ sai lên trên đầu của chị tôi.”

“Tôi không có ý này.” Anh áy náy lắc đầu, “Sao tôi có thể đổ sai lên trên người cô ấy? Là bản thân tôi ngu muội không có sớm thấy rõ mọi việc, mới khiến cho cô ấy khổ sở, là tôi sai.”

Lời của anh khiến hỏa lực công kích của Liễu Đình Á nhanh chóng lại tắt! Cô phát hiện mình thật sự rất khó cãi nhau với người có phong độ như vậy.

“Anh nhận được vai cá thần tiên chứ?” Cô không chút để ý nói: “Đó là ông Lý dặn dò đưa cho anh, nhưng, nếu như anh không cần, có thể trả lại cho chúng tôi. Tôi đã hỏi ông chủ, ông ấy nói, chỉ cần tôi có thể chịu trách nhiệm chăm sóc, không gây ra bất kỳ rắc rối nào, ông ấy sẽ cho tôi nuôi.”

“Không cần, tôi sẽ chăm sóc thật tốt.”

“Ồ——” Liễu Đình Á kéo thật dài một tiếng đáp lại.

Lúc này, cửa lớp học đã mở ra, học viên lục tục đi ra.

Chỗ quầy hàng vốn yên tĩnh đột nhiên tiếng người âm ỹ lên.

Mấy học viên đi ở phía trước nhận ra anh, nhin không được nhao nhao liếc nhìn mấy lần.

Thường Trọng Vĩ tuyệt không quan tâm đến những ánh mắt ném ở trên người anh, đứng dậy, con người đen tìu kiếm bóng dáng quen thuộc.

Quý Y Phàm và Tiểu Long đi ở cuối cùng, “Cuộc thi nhị cấp vào tuần sau phải thi tốt cho chị.” Cô đập vào bả vai của Tiểu Long một cái, “Thi hai lần cũng không thi qua, đừng để bẽ mặt nữa.”

“Biết rồi, huấn luyện viên, chị cũng không cần liên tục cho em bay hơi.”

“Không muốn chị cho em bay hơi, em tốt nhất đừng để thua——” Đột nhiên, cô nhìn thấy một người đàn ông đứng ở trước quầy, bước chân hơi khựng lại, nhịp tim không khỏi tăng nhanh, nhưng cuối cùng cô lựa chọn nhìn lướt qua anh, coi như không nhìn thấy đi thẳng đến quầy hàng, rõ ràng người đã đứng ở bên cạnh anh, lại không liếc nhìn anh một cái.

Đối với cô mà nói, bọn họ đã là người xa lạ.

Cầm bút, cô ký xuống tên của mình và thời gian tan học ở trên quyển sổ điểm danh.

Thường Trọng Vĩ không nói được lời nào đứng ở một bên nhìn cô, học viên vốn phải rời đi, dường như nhận thấy được trong không khí tràn ngập căng thẳng, không có mấy người rời đi, ngược lại tùm nậm tùm ba đứng ở một bên câu có câu không nói chuyện với nhau, nhưng ánh mắt không ngừng liếc về phía bọn họ.

Anh nhìn thẳng Quý Y Phàm, chú ý tới dường như cô đã gầy một chút, nhớ tới hết thấy mọi thứ gần đây cô trải qua, anh muốn ôm cô an ủi cô, nói cho cô biết anh thật xin lỗi, còn có mức độ anh nhớ cô, mức độ vượt xa hơn anh cũng sẵn lòng thừa nhận. Nhưng nhìn mặt của cô và học viên xung quanh, ở đây dường như không phải là một nơi tốt để nói chuyện.

Khi ký tên của mình xong, lướt qua anh định rời đi thì anh vươn tay nắm lấy tay cô, “Y Phàm, chúng ta nói chuyện một chút.”

Cô trầm mặc, mới ngẩng đầu thản nhiên liếc nhìn anh một cái, “Giữa chúng ta không có gì hay để nói.”

Quý Y Phàm mặt không chút thay đổi nhìn anh. Đối với anh, cô không muốn ôm lấy bất kỳ hy vọng nào nữa.

Cô hết hy vọng rồi!

Sau này anh muốn sống thế nào, làm tổn thương thân thể của chính mình thế nào cũng không có quan hệ gì với cô nữa, sau khi cô làm quyết định này, cô không cho phép mình chỉ vì mấy câu nói, mấy ánh mắt của anh thì đầu hàng.

Cô lạnh nhạt với anh khiến Thường Trọng Vĩ có phút chốc hoảng loạn, trong quá khứ anh chưa bao giờ gặp qua cô có vẻ mặt này, anh lo lắng cố tìm kiếm cảm xúc khác trong vẻ mặt bình tĩnh của cô, nhưng trên mặt của cô vẫn là xa lạ khiến anh kinh hãi. Chẳng lẽ anh đã hủy đi cảm tình và quan tâm của cô đối với anh? Hết thấy cũng không thể nào vẫn hỏi?

Cảm giác được cô giãy giụa muốn rút tay của mình về, tay anh hơi dùng sức, không để cô được như ý nguyện. “Em nhất định phải nói chuyện với anh, em đã quên hợp đồng của chúng ta rồi sao?”

Giờ phút này, anh lại còn nói chuyện hợp đồng với cô sao?!

“Thường tiên sinh,” cô lạnh lùng nhìn anh, “Có phải anh làm không rõ ràng tình huống hay không?”

Anh chú ý tới đáy mắt của cô bắt đầu có độ ẩm, mặc dù là tức giận, nhưng dù sao cũng tốt hơn sự thờ ơ. Anh giúp em trả hết nợ nần của cha mẹ em, em đồng ý phải gả cho anh, nhưng hiện tại em muốn bội ước.”

Người này thật sự là điên rồi! Rõ ràng là anh tự muốn bỏ dở hợp đồng, bây giờ lại lấy hợp đồng đến uy hiếp cô, điều này khiến cô lại nghĩ đến ông Lý đã chết, mặc dù ông cụ không có bất kỳ quan hệ huyết thống gì với cô, nhưng lại đem số tiền để dành cả đời để lại cho cô, mà anh đâu?

“Thường Trọng Vĩ chết tiệt, lão nương tôi ngày mai sẽ trả tiền lại cho anh.” Quý Y Phàm hét lên với anh, “Từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ.”

Cô rất tức giận, nhưng anh không quan tâm, cho dù cô đánh anh, anh cũng không để ý, bởi vì ít nhất cô còn sẵn sàng mở miệng nói chuyện với anh.

Nhưng anh rất nghi hoặc, “Tiền của em ở đâu ra?” Nếu như cô có tiền, thì lúc trước sẽ không bằng lòng với hợp đồng hôn nhân này rồi.

“Bởi vì tôi lại bán mình lần nữa.” Cô cố tình cãi lại như vậy, “Nghe cái đáp án như thế, anh hài lòng chưa? Tránh ra.”

Vừa nghe, anh lại càng không muốn buông cô ra, đề cao âm lượng chất vấn cô, “Em nói cái gì?”

Quý Y Phàm không muốn lại để ý anh nữa, trực tiếp cong khuỷu tay, đánh vào bụng anh một cái.

Thường Trọng Vĩ kêu đau một tiếng, theo bản năng buông tay.

“Anh tự tìm.” Cô phun một câu, vòng qua anh muốn rời đi.

Anh ôm bụng đau, vẫn chưa từ bỏ ý định đưa tay ngăn cô lại; rất nhanh nói: “Anh không cho phép. Em là của anh!”

Quý Y Phàm quả thực khó có thể tin, “Anh cho rằng anh là ai?” Cô hét lên thật to, “Tôi không thuộc về bất kỳ kẻ nào!”

“Nhưng anh không cho phép em có quan hệ với người đàn ông khác.”

“Anh không cho phép?!” Cô không dám tin nhìn Thường Trọng Vĩ, “Chúng ta còn chưa kết hôn, anh dựa vào cái gì nói lời này? Tôi nói cho anh biết, anh tốt nhất thừa dịp trước khi tôi còn có thể khống chế tính tình, nhanh rút cho tôi! Bằng không, cũng đừng trách tôi không khách sáo với anh.”

“Trước khi chưa nói rõ ràng, anh sẽ không đi.”

Nhìn anh ngăn trở cô, Quý Y Phàm nhin không được hít sâu một hơi, duỗi tay ra, xoay ngược lại một cái, đã áp chế anh ở mặt đất.

Hành động bất ngờ của cô khiến học trò xung quanh đều nhìn choáng váng cả mắt.

“Mẹ nó, cho anh mặt mũi anh lại không muốn.” Cô áp một gối ở phía sau lưng anh, tức giận quát: “Tôi móc tim móc phổi cho anh, anh đem vứt đi, bây giờ tôi quyết định không để ý tới anh nữa, anh lại cố tình tới trên chọc tôi, anh là cố tình tự tìm cái chết!”

Quý Y Phàm dùng một tay túm anh ở trên đất, ở trước khi anh còn chưa đứng vững, lại gọn gàng đảo chân qua, cả người Thường Trọng Vĩ đột nhiên ngã xuống đất.

Thân hình của anh chạm vào trên sàn phát ra âm thanh, khiến bốn phía kinh hô lia lịa.

Liễu Đình Á kinh ngạc bùm miệng. Mặc dù trong khoảng thời gian nhìn chị ấy âm thầm rơi lệ, bộ dáng gầy đi một chút, cô cũng rất tức Thường Trọng Vĩ, nhưng bây giờ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn như anh bị đánh cho thảm như vậy ở trước mặt mọi người, tôn nghiêm gì cũng không có, cô cũng không thể không nổi lên sự đồng cảm với anh.

“Nhanh rút cho tôi.” Quý Y Phàm mặc cho lửa giận trong lòng bùng cháy, chỉ có làm như vậy, cô mới có thể khiến mình không yếu đuối. “Tôi đi thay quần áo, sau khi ra ngoài anh tốt nhất đã tự động biến mất, bằng không, tôi sẽ đánh anh một trận nữa.” Nói xong, cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Thường Trọng Vĩ đau đến khuôn mặt vặn vẹo, từ mặt đất từ từ ngồi dậy.

“Anh không sao chứ?” Liễu Đình Á lo lắng nhìn anh.

“Không sao.” Anh lay động cánh tay của mình, nhìn học viên vây quanh anh trên mặt đều viết sự đồng cảm với anh, anh cố ép mình đứng lên khoe miệng, “Tôi thực sự không sao, nhưng cô ấy... Thật sự rất lợi hại.”

“Có thể làm huấn luyện viên đương nhiên lợi hại.” Cô đồng cảm nhìn anh, “Nhưng việc này cũng là anh tự chuốc phiền, gần đây chị ấy trải qua thời gian người không giống người, quý không giống quý, anh bỏ rơi chị ấy, ông Lý lại qua đời, chị ấy rất khổ sở, cho nên anh coi như bị chị ấy đánh một trận, để chị ấy trút giận đi.”

Thường Trọng Vĩ hạ mí mắt. Anh cũng không tức giận, nếu như thế này thật có thể khiến cô nguôi giận, để cho cô trút thêm mấy đám nữa cũng không sao cả.

“Anh nhanh đi đi! Bằng không chị ấy đi ra thật sự sẽ đánh anh nữa đấy.” Liễu Đình Á có lòng tốt nhắc nhở, “Nếu như anh muốn gặp chị ấy, có thể tới đây đăng ký học karate, nhưng...” Cô bất đắc dĩ thở dài, “Anh có nguy cơ bị chấn thương hoặc nằm viện tốt nhất mua bảo hiểm ột chút.”

“Tiền thể cũng mua luôn bảo hiểm nhân thọ.” Tiểu Long ở một bên thỉnh thoảng thêm một câu.

“Cám ơn, tôi biết.” Thường Trọng Vĩ miễn cưỡng nâng khoe miệng.

“Đúng rồi, anh cũng bị đánh ngã xuống đất rồi...” Tiểu Long lắc đầu hỏi: “Vậy còn muốn cưới huấn luyện viên của chúng tôi nữa không?”

“Đương nhiên, chết cũng phải cưới.”

“Tôi thật sự bội phục anh tốt đỉnh.” Về mặt của Tiểu Long kính phục vỗ vỗ bờ vai của anh, “Trần đầy dũng cảm.”

Thường Trọng Vĩ không có trả lời, nhưng ở dưới sự thúc giục của học viên bảo rời đi hội quán karate, bọn họ đều lo lắng nếu anh không còn đi, mạng nhỏ thật sự sẽ khó giữ được.

Anh đương nhiên sẽ không buông tay, cho dù Quý Y Phàm nói rõ muốn phân rõ ranh giới với anh, anh cũng sẽ không buông tay. Tựa như lúc trước, cho dù anh kháng nghị thế nào, bất mãn, cô vẫn kiên trì làm chuyện tốt với anh, cho nên bây giờ anh cũng sẽ cố gắng hết sức để cô hồi tâm chuyển ý.

Nhưng, cô đánh người thật sự rất đau!

18. Chương 18

Quý Y Phàm khó nén kinh ngạc nhìn người ngồi ở bên bàn làm việc của cô rõ ràng đang chờ cô.

Ấn tượng của cô đối với cô ấy chỉ lưu lại ở trên ảnh chụp, trong ảnh chụp cô nhìn thấy là một người con gái đẹp, có ngũ quan xinh đẹp, đáng người đẹp để, hiện tại chính người đó xuất hiện ở trước mặt cô, cũng cùng là một người phụ nữ, cô không thể không thừa nhận Khưu Tuyết San thật sự rất đẹp.

Mặc dù mặc một chiếc quần jeans, không phải là loại cô thường mặc bán trên vỉa hè, mà là kiểu thiết kế của danh gia, kết hợp với giày cao gót, áo len mềm mại vừa người, trên tay còn đeo vòng tay cần kim cương, tóc xoăn đen dài buông xuống trên bờ vai, cả người thoát nhìn đã xinh đẹp lại cao quý.

“Quý tiểu thư phải không?” Vừa nhìn thấy cô, Khưu Tuyết San lập tức tao nhã đứng dậy, khẽ gật đầu chào hỏi.

“Uhm.” Quý Y Phàm qua quýt đáp lại một tiếng, âm thầm đoán nguyên nhân cô ấy xuất hiện.

Chuyện cô ấy ở Đài Loan Thường Trọng Vĩ có biết không?

“Chào cô.” Con người đen của Khưu Tuyết San tỏa sáng nhìn cô, “Ngưỡng mộ đại danh của Quý tiểu thư đã lâu, chẳng qua là cô ở trong tưởng tượng của tôi có chút chênh lệch.”

Quý Y Phàm nhếch miệng, lấy nón cảnh sát trên đầu ném sang một bên.

Cô vừa xong phiên trực, bởi vì bên ngoài hạ xuống cơn mưa, cho nên trở lại cục cảnh sát thì trên giày của cô đều dính bùn đất, tóc cũng bởi vì đội mũ trong thời gian dài mà có vẻ ngổn ngang, không có hình dạng.

Nhìn bề ngoài mà nói, bầm sinh cô đã kém hơn Khưu Tuyết San rồi, hiện tại vừa so sánh với bộ trang phục danh gia của cô ấy, trời và đất lại càng khác biệt.

Nhưng thế thì sao? Một chút cô cũng không để ý, cô gái này thói đến tận xương tủy, chỉ có một khuôn mặt, nhưng bụng đầy ý nghĩ xấu, cô tự nhận cô gái này còn tệ hơn cô.

“Tôi là Khưu Tuyết San, là——”

“Tôi biết cô là ai.” Quý Y Phàm ngồi xuống, lỗ mũi dùng chân đá vào cái ghế, “Ngồi đi.”

Người đàn ông ngoại quốc cao to sau lưng cô ấy nhìn thấy, lập tức bước lên muốn ngăn lại.

“Jack, không sao.” Khưu Tuyết San nhẹ nhàng ngăn lại, “Tôi xin lỗi, Quý tiểu thư, vệ sĩ của tôi tính tình không tốt lắm.”

Quý Y Phàm lạnh lùng nhướn mày với cô ấy. Cô không phải là ngu ngốc, nghe ra được ý tứ trong lời nói của người phụ nữ này, chính là muốn cô khách sáo một chút, bởi vì cô ấy có người vệ sĩ bảo vệ.

“Khưu tiểu thư, có chuyện gì sao?” Kéo ra ngăn kéo lấy bút, cô vừa xử lý đơn sự cố trong tay vừa hỏi.

Khưu Tuyết San tao nhã ngồi xuống, quan sát tổng thể khuôn mặt và mái tóc rối bời của cô, “Trước tiên cô có thể đi sửa sang lại một chút, chúng ta nói tiếp.”

“Không cần.”

“Không sao, tôi không ngại phải chờ đợi.” Khưu Tuyết San cười.

Cô cố tình liếc cô ấy một cái, “Tôi mặc kệ cô có để ý hay không, mặc kệ cô nhìn tôi trông giống cái gì, dù sao tôi cũng không phải là cái loại bề ngoài xem ra giống người, trong lòng lại là kẻ xấu xa. Tiểu thư, có chuyện mau nói, tôi rất bận, không nhàn rỗi để ý tới yêu ma quỷ quái.”

Nụ cười hoàn mỹ trên mặt của Khưu Tuyết San trong nháy mắt cứng đờ, nhưng cô nhanh chóng nghiêm mặt, tiếp tục dịu dàng mở miệng, “Tôi chỉ là muốn hàn huyên với cô chuyện của Trọng Vĩ.”

Nhướn mày, “Thường Trọng Vĩ! Có cái gì tốt để nói chuyện?”

“Bởi vì tôi quan tâm anh ấy.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng chậm chạp bày tỏ, “Gần đây anh ấy ít vào công ty, nghe nói anh ấy đều tới tìm cô.”

Về điểm này, Quý Y Phàm không có tiếp lời. Tên kia quả thực là âm hồn không tan, mỗi ngày đều xuất hiện, hơn nữa nhìn thời gian, có lẽ anh ta sắp xuất hiện, bởi vì cô sắp tan ca rồi.

Khưu Tuyết San dường như không có chú ý tới bộ dáng thiếu thiếu sự hứng thú của cô, chỉ lầm lũi khẽ thở dài, chân mày khẽ chau lại, “Anh ấy nhất định coi trọng công việc, nhưng tình hình hiện tại khiến tôi bất an. Tôi nghe trợ lý Lưu nói, Quý tiểu thư là vị hôn thê của Trọng Vĩ, nhưng vì tìm ra nguyên nhân thất thường của anh ấy, tôi nhờ người điều tra một chút, mới biết được các người dường như xảy ra chút vấn đề.”

Nghe được cô ấy phả người điều tra cô, Quý Y Phàm cảm thấy siêu cấp khó chịu, ánh mắt sắc bén của cô nhìn chằm chằm đối phương, “Cho dù chúng tôi xảy ra vấn đề, lại liên quan tới cô đánh rắm?”

Khưu Tuyết San khẽ che miệng, tựa hồ kinh ngạc với lời nói cô thốt ra. “Xin lỗi Quý tiểu thư, cô tức giận sao? Tôi không phải cố ý, tôi chỉ là quan tâm Trọng Vĩ, cho nên mới quá nhạy cảm đi thăm dò một chút! Tôi nghĩ Trọng Vĩ nhất định không biết bản tính thật của cô, mới có thể nhất thời thất sách quyết định kết hôn với cô đúng không? Đỉnh chính sai lầm không khó, nếu như cô đã tính phân rõ ranh giới với Trọng Vĩ, xin cô ra mặt nói rõ ràng với anh ấy, để anh ấy lấy công việc làm trọng.”

Trọng Vĩ nhất định không biết bản tính thật của cô gì chứ?! Cô thật sự kém như vậy sao? Cho dù lấy tiêu chuẩn của cô mà nói, Quý Y Phàm cô tự nhận mình tốt hơn trăm ngàn lần so với người phụ nữ Khưu Tuyết San giả tạo này.

Cô bực mình ném bút sang một bên, xoay người đối mặt với cô gái giả tạo điệu bộ nữ tính, “Ồ cùng với tôi cô cũng không cần giả bộ, tôi không phải là đàn ông, không chịu nổi một bộ này của cô, từ khi nghe giọng của cô tôi đã cảm thấy rất giả, rất ghê tởm, thật không biết căn cốt của đàn ông là nổi sai thế nào, làm sao có thể thích người phụ nữ giả tạo một chút cũng không chân thật giống như cô?”

Không để ý tới sắc mặt của đối phương trở nên nhợt nhạt, cô lại tự mình nói: “Đúng; Lời nói cô nói dễ nghe lại xinh đẹp, nhưng kỳ thực nói một cách thẳng thừng, nhưng muốn tôi thức thời chút, tự động biến mất, cô làm gì trái một câu quan tâm phải một câu lo lắng? Hơn nữa cô đã hại chết anh trai của anh ấy, bây giờ còn dám xuất hiện, cô thật sự rất không biết xấu hổ, nếu không phải hiện tại tôi mặc đồng phục, tôi đã sớm thưởng cho cô một cái tát rồi.”

Lòng của Khưu Tuyết San rung mình, nhưng vẫn muốn làm đầu tranh cuối cùng, “Quý tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, cái chết của anh trai Trọng Vĩ không liên quan gì tới tôi, là anh ấy tự mình tăng tốc độ——”

“Đương nhiên, anh ta sẽ chết đương nhiên là bởi vì tự mình tăng tốc độ, nhưng tại sao anh ta lại tăng tốc độ, cô không có chút trách nhiệm nào sao?”

Cô bắt đầu dĩ cười, “Đó đã qua rồi.”

Nhìn thấy nụ cười của cô ấy, Quý Y Phàm thật cảm thấy khó có thể tin. Cái cô gái này còn cười được?! Có lẽ trái tim của cô ấy là màu đen, nói không chừng ngay cả máu cũng là màu đen.

“Lần này tôi và Trọng Vĩ sẽ cùng nhau hợp tác dự án khu nghỉ mát ở Mỹ, tôi vốn nên ở lại Mỹ, nhưng tôi nghĩ đây là ông trời cho tôi cơ hội, cho nên tôi theo anh ấy trở về, mà anh ấy cũng không có phản đối.” Khưu Tuyết San khoanh tay trước ngực, bộ dáng thành kính, “Thật ra thì tôi cũng không muốn phá hoại hạnh phúc của cô, lưng đeo tội danh kẻ thứ ba, nhưng cô nên biết tôi phù hợp với anh ấy hơn cô, dù sao tôi cũng tán thành công việc của anh ấy, tán thưởng biểu hiện của anh ấy.”

“Cái chết của anh trai anh ấy đối với chúng tôi mà nói đều là tổn thương, nhưng tôi sẽ cố gắng làm giảm nỗi đau này, để Trọng Vĩ quên tất cả những thứ không vui, chỉ cần cô bằng lòng giúp tôi một việc, nói rõ ràng với Trọng Vĩ.”

“Chúng ta đang nói chính là một mạng sống mất đi, có thể nói quên thì quên được sao?” Quý Y Phàm thật sự không muốn lãng phí thời gian nói chuyện với người phụ nữ không máu không nước mắt này, cô không kiên nhẫn nói: “Cô có biết anh ấy là một người làm việc điên cuồng hay không, anh ấy có thể vì công việc ngày đêm không ngừng liều mình, cô nói cô tán thành anh ấy, tán thưởng anh ấy, nhưng cô có nghĩ tới anh ấy vì công việc mà liều mình như vậy, cuối cùng có lẽ sẽ bị mất sức khỏe của anh ấy, mạng của anh ấy?!”

Khưu Tuyết San nhin không được bật cười, “Cô nói quá nghiêm trọng rồi.”

“Cô đương nhiên sẽ cảm thấy như vậy, bởi vì người như thế đối với cô mà nói, quan trọng là tiền, chứ không phải là mạng.” Ánh mắt của Quý Y Phàm lướt qua cô ấy, nhìn về phía Thường Trọng Vĩ xuất hiện ở ngưỡng cửa.

“Cô tới làm cái gì?” Vừa nhìn thấy Khưu Tuyết San, anh sải bước lên trước, giọng nói không có thiện chí chút nào.

“Em chỉ là tới nói lời chào hỏi với Quý tiểu thư.”

“Đừng có trêu chọc cô ấy.” Hai tròng mắt của Thường Trọng Vĩ nguy hiểm nheo lại, “Bằng không, mặc kệ tôi và William tiên sinh ký hợp đồng gì, tôi cũng sẽ muốn cô trả giá thật lớn!”

Quý Y Phàm khẽ dựa lưng vào thành ghế, nhìn vẻ mặt tức giận của anh. Có lẽ bây giờ xem như là anh đang làm anh hùng cứu mỹ nhân, mặc dù cô vốn không cần cứu cũng không có ý định tha thứ cho anh, nhưng không thể phủ nhận, nhìn thấy anh bảo vệ chính mình, cô lại có chút cảm động.

“Nếu anh lựa chọn không hợp tác với em, án kiện khu nghĩ mát này thì đều về em, anh thật sự bỏ được?” Khưu Tuyết San nhìn như ngây thơ hỏi.

Nói đến cùng, hóa ra anh lại ép mình chung đụng với Khưu Tuyết San là vì công việc, vì công việc ngay cả cái chết đau xót của anh trai cũng có thể đặt ở một bên! Thái độ kinh doanh của doanh nhân, quả nhiên không phải loại người thường như cô đây có thể lý giải.

Quý Y Phàm trầm mặt, đẩy ra cái ghế, đứng dậy rời đi.

Thường Trọng Vĩ nhìn cô một cái, nhìn ra sự chán ghét của cô không nói ra khỏi miệng, trong lòng hoảng hốt.

“Đi.” Ánh mắt sắc bén của anh bắn về phía Khưu Tuyết San, “Không cho phép cô lại đến đây nữa!”

Cô tao nhã đứng dậy, không có ý nói thêm cái gì nữa, nhìn Quý Y Phàm đi rót ly nước quay về, đoán chừng, người phụ nữ này vốn không so được với cô! Cô lạnh lùng khẽ hừ ở trong lòng, xoay người rời đi.

“Cô ấy đi rồi, anh còn không đi theo đi?” Quý Y Phàm châm chọc nói với Thường Trọng Vĩ.

“Cô ấy là người mà đời này anh không muốn quan hệ nhất.”

Cô giễu cợt nhìn anh một cái, “Tĩnh lại đi! Hiện tại cũng đã hợp tác với cô ấy rồi, chờ một chút anh trở về thì lên giường với cô ấy tôi cũng sẽ không bắt nạt.”

“Không phải như em nghĩ! Anh trai của anh và cha mẹ của anh qua đời khiến chú, thím rất đau khổ, sau nhiều năm thật vất vả lắm bọn họ mới khôi phục lại tâm tình, anh không muốn lại nhắc lại chuyện cũ, vén lên vết sẹo cũ! Hợp tác với Khưu Tuyết San, là chú chủ đạo, chú đối với nguyên nhân cái chết của anh trai anh hoàn toàn không biết chuyện, càng không biết cô ấy là nhân vật sẫm vai giữa hai anh em bọn anh, anh giấu kín chú của anh, chính là không muốn làm cho họ buồn mà thôi.

Nghe được lời anh nói, Quý Y Phàm không khỏi trầm mặc. Cuối cùng vung tay lên, giống như phiền chán nói: “Tôi rất bận! Dù sao nơi này cũng là cục cảnh sát, nếu như anh không đi tôi cũng hết cách với anh, nhưng tôi cảnh cáo anh cách xa tôi một chút, bằng không chờ lúc tôi không mặc đồng phục, anh nhất định phải chết!”

Anh mỉm cười, đến một bên ngồi xuống.

Mà đồng nghiệp của Quý Y Phàm, lúc rảnh rỗi thì đến ngồi vào bên cạnh anh cùng anh tán gẫu, bọn họ đối với Thường Trọng Vĩ lập chí muốn tìm về người phụ nữ thô lỗ Quý Y Phàm này thật sự bội phục không thôi, dù sao phần lớn những đàn ông đều chưa sẵn sàng để tiếp nhận một người phụ nữ tùy thời có thể ném mình qua vai làm vợ.

19. Chương 19

Đứng ở giữa đường quốc lộ, Quý Y Phàm chỉ huy giao thông, cố tình xem nhẹ Thường Trọng Vĩ đang chờ ở bên cạnh.

Cô hai trăm phần trăm khẳng định là anh cố ý, biết rõ cô không tán thành anh lái xe, nhưng hôm nay anh lại tùy tiện lái xe đến đỗ ở cửa đơn vị của cô.

Cô cố tình làm như không thấy, nhưng chờ khi cô làm nhiệm vụ, anh lại lái xe đến, còn đậu xe ở khu vạch đỏ, cô nên đi lập đơn mời anh lái đi, nhưng anh muốn có lẽ chính là cơ hội này, vì thế cô lấy ra bộ đàm, trực tiếp nhờ xe cần cầu đến xử lý!

Nếu như đại thiếu gia anh có tiền, không quan tâm bị kéo đi, cô cũng không xen vào. Không lâu sau, xe cần cầu tới, rất nhanh, xe của Thường Trọng Vĩ bị kéo đi.

Không nghĩ tới hôm sau anh lại xuất hiện, xe vẫn đậu ở cùng một khu vực vi phạm——

“Người này...” Quý Y Phàm nguyên rửa anh, “Cô tình đối nghịch với tôi phải không?”

Cô lại cầm lấy bộ đàm, lần nữa gọi xe cần cầu tới.

Cho rằng như vậy anh sẽ hết hy vọng, cô thật sự là sai hoàn toàn!

Bởi vì mấy ngày kế tiếp đều là tình huống giống vậy, cho dù cô thay đổi địa điểm chỉ huy, chỉ cần vừa đến giờ, Thường Trọng Vĩ vẫn đúng giờ xuất hiện, hơn nữa anh thật sự rất lợi hại, cho dù bên cạnh có chỗ dừng xe, anh vẫn là muốn đỗ xe ở khu vực vi phạm.

Anh giống như ruồi bọ đuổi không đi kiên quyết đi theo cô, bất kể xe bị kéo đi mấy lần, anh vẫn thờ ơ.

“Có thể làm một thương lượng với cô không?” Rốt cuộc, Liêu Khả Quân chịu không nổi khi chính mình nhìn thấy xe của Thường Trọng Vĩ bị kéo đi không biết bao nhiêu lần, gãi gãi đầu đi tới, đứng chỉ huy giao thông ở bên cạnh cô nói: “Dụng tâm của anh chàng kia tôi cũng cảm động đến sắp khóc, cô cứ đi nói chuyện với cậu ta, bằng sự đồng cảm, sự cảm thông với cậu ta thế nào?”

Thời gian này, Thường Trọng Vĩ ngày ngày đến cục cảnh sát báo danh, nhưng Quý Y Phàm coi anh như không khí, nhìn như không thấy.

“Anh cảm động mắc mớ gì tới tôi?” Cô phun một câu, “Kéo xe của anh ta đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh ta.”

“Cô cũng đừng như vậy, cậu ta ngày ngày làm như vậy nhất định có nguyên nhân của cậu ta, cô cứ đi hỏi một chút xem!” Liêu Khả Quân tiếp nhận gậy chỉ huy trong tay của cô, “Ồ đây để tôi là được rồi, cô nhanh đi đi.”

“Tôi——”

“Đi nhanh lên.” Anh ta khê đẩy cô một á, “Ngay cả tài xế xe cần cầu ngày ngày kéo xe của cậu ta cũng kéo tới ngại rồi, cho dù muốn cho cậu ta phá sản cũng không cần dùng cách này?”

Quý Y Phàm sắp tức điên rồi. Thái độ gần đây của Thường Trọng Vĩ, làm ọi người xung quanh cô đều cho là cô cố tình gây sự, lòng dạ sắt đá, nhưng bọn họ lại chưa từng nghĩ đến, lúc cô thật lòng thật dạ trả giá, anh đối xử với cô thế nào, lúc cô cần anh, anh lại đi đâu?

“Rốt cuộc anh chơi đủ chưa?” Cô nổi giận dùng dùng xông về phía của anh, “Nếu như anh chê tiền nhiều mà nói, có thể lấy đi quyền cho cô nhi viện, viện dưỡng lão, đừng ở đây đùa giỡn người khác.”

“Xem ra anh đậu xe không tuân theo quy định.” Thường Trọng Vĩ dường như không có nghe đến lời của cô, chỉ cúi đầu tự nhiên cười nói: “Em nên lập hóa đơn phạt anh, anh là Thường Trọng Vĩ, mà em là——” Anh nghiêng đầu nhìn bảng tên của cô, “Quý Y Phàm.”

Thái độ của anh khiến cô thực sự ngẩn người, vẻ mặt như rơi vào trong năm dặm sương mù, “Anh làm cái quỷ gì vậy?”

“Đây là giấy tờ chứng nhận của anh.”

Nhìn anh lấy giấy tờ chứng nhận ở trên tay, cô càng không hiểu ra sao cả, “Anh đang làm gì?”

“Thì anh không tuân theo quy định, đưa giấy tờ chứng nhận cho em lập hóa đơn, bất quá lần này anh sẽ không coi em là fan, anh sẽ ngoan ngoãn ký tên của anh vào hóa đơn phạt.”

Cô ngẩn đầu nhìn anh, trong giây phút này dường như cô trở lại cảnh tượng khi lần đầu tiên gặp anh...

Tất cả quá khứ, từ từ lưu chuyển qua ở trong đầu của cô, cô chỉ cảm thấy lồng ngực nóng lên, ký ức đồng loạt xông lên, trở thành ý lệ chua xót.

“Anh chỉ xin một cơ hội.” Anh lấy ra túi giấy ở bên trong xe, bên trong là giấy hợp đồng buồn cười mà bọn họ đã ký kết, “Quên mất cái này. Chúng ta bắt đầu lại lần nữa, bắt đầu từ khoảnh khắc em lập hóa đơn phạt anh.”

Quý Y Phàm nghe được cảm xúc căng thẳng trong giọng nói của anh. Căng thẳng?! Thường Trọng Vĩ cao cao tại thượng mà lại căng thẳng?

Tình cảm trong mắt anh khiến cô muốn né tránh, cô không muốn tin tưởng anh.

Dụng tâm gần đây của anh cô đều nhìn thấy ở trong mắt, nhưng cô vẫn không cách nào tiếp nhận, bởi vì cô sợ chờ đến sau khi mình trở về, anh lại biến thành Thường Trọng Vĩ vốn làm việc điên cuồng ấy, sau đó bọn họ lại bắt đầu tranh chấp, cô không muốn trải qua cuộc sống thế này, lại càng không muốn lần nữa đối mặt với cái loại đau khổ mất đi người thân yêu.

“Y Phàm?!”

“Lái xe đi đi.” Quý Y Phàm lắc đầu, cự tuyệt nhìn anh, “Coi như tôi cầu xin anh, đừng đến nữa, buông tha cho tôi đi, tất cả đều đã kết thúc.”

“Anh muốn em quay về.”

“Không quay về được.” Cô vẫn cố chấp không muốn nhìn anh.

“Anh yêu em.” Anh đột nhiên nói ra lời tỏ tình, lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính anh cũng giật nảy mình, nhưng đây là cảm nhận phát ra từ đáy lòng của anh.

Lời tỏ tình của anh làm heo xung quanh vang lên tiếng huýt sáo.

Lúc này Quý Y Phàm mới chú ý tới, bốn phía từ từ tụ tập đám đông, cô lập tức trực tiếp phản bác, “Kể lừa đảo! Đầu tôi bị hỏng mới lại tin anh.”

“Cho anh cơ hội, để anh chứng minh.”

“Tôi mới không cần——” Cô sợ đến quay đầu bước đi.

Thường Trọng Vĩ đuổi tay ra, giữ cô lại.

“Buông tay! Bằng không tôi đánh anh.” Cô thật sự nắm lên nắm đấm.

“Em cứ kiên anh đánh lén cảnh sát là được.” Nói xong, anh hơi dùng sức, ôm cô vào lòng ngực, cúi đầu dùng sức hôn cô.

Cô hoảng hốt giãy giụa ở trong lòng anh, không ngờ tới anh sẽ hôn cô ở trước mặt mọi người.

Mặc dù cô là cao thủ karate, nhưng về hình thể ở nam và nữ dù sao cũng có khác, anh đã sớm khóa hai tay của cô lại, khiến cô không có cơ hội giãy giụa.

Tính công kích của sự thân mật này quá mức, ở dưới đôi môi ma lực của anh, cô phát ra một tiếng than nhẹ thất bại.

“Y Phàm.”

Nghe được Thường Trọng Vĩ nhẹ giọng gọi, tựa như nước lũ vỡ đê vậy, một thứ gì đó sụp đổ ở trong cô thể cô, cô không kìm hãm được phát ra một tiếng nấc, cảm thấy nước mắt trượt xuống gò má mình. Có thể là nếm được vị mặn, cuối cùng anh lại rút lui.

“Anh là đồ tồi!” Quý Y Phàm dùng sức đánh đấm anh.

Mặc dù rất đau, nhưng khoe miệng giương lên một độ cong, anh ôm cô, xoa lưng của cô, “Xin lỗi.”

“Em cũng yêu anh.” Cô thì thầm tỏ tình.

Anh ôm cô càng chặt hơn.

*

* *

Vào văn phòng của Thường Trọng Vĩ, Quý Y Phàm trực tiếp cởi giày ra, thoải mái vùi ở trên sofa, góc độ này, vừa vặn có thể nhìn thấy cá thần tiên bơi nhàn nhả.

Trọng Vĩ quyết định đặt cá thần tiên của ông Lý ở trong văn phòng, anh nói anh muốn mượn cái này đến nhắc nhở chính mình qua lời ông Lý nói, việc đời nên nắm chắc chớ không có nắm chắc, cuối cùng chỉ lưu lại tiếc nuối.

“Quý tiểu thư?! Hóa ra cô ở trong này.”

Nhìn Khưu Tuyết San không có gõ cửa đã trực tiếp tiến vào, Quý Y Phàm xem thường nhú mày.

Thư ký Trần đi theo sau lưng cô ấy bị vệ sĩ của cô ấy ngăn cản, trên mặt viết sự khó chịu.

Thư ký Trần cung kính gọi một tiếng, “Thường phu nhân.”

Lần này cùng lần trước khác nhau, từ sau khi Trọng Vĩ và cô định ra ngày kết hôn, anh hưng phấn nói với thế giới, vì vậy, bây giờ toàn thể công ty đều gọi cô là Thường phu nhân, ngoại trừ Khưu Tuyết San.

Thư ký Trần liếc Khưu Tuyết San, “Tôi có ngăn Khưu tiểu thư lại, nhưng Khưu tiểu thư phải người...”

“Không sao.” Quý Y Phàm mỉm cười, “Để Khưu tiểu thư vào đi, khoan đã thuận tiện pha cho Khưu tiểu thư tách cà phê ——”

“Tôi muốn BlueMountain.” Khưu Tuyết San quay đầu nói với thư ký Trần.

Quý Y Phàm vẽ mặt khó hiểu. “Chờ một chút, cô nói cái gì nóng?”

Khưu Tuyết San liếc cô, “BlueMountain, cà phê Lam Sơn.”

“Hóa ra là loại cà phê, vậy thế, tiếng Anh của tôi rất tệ! Lam Sơn...” Cô nhìn thư ký Trần, “Công ty có sao?”

“Công ty chỉ có cà phê hòa tan.” Thư ký Trần trả lời, “Seattle cực phẩm của Latte, nếu như Khưu tiểu thư muốn Lam Sơn, tôi lập tức đi mua.”

“Không cần phiền phức, cứ Latte đi.” Quý Y Phàm mặc kệ cô ấy có muốn uống hay không, trực tiếp quyết định, “Thật ngại, Khưu tiểu thư, công ty của chúng tôi không có cái gì nóng ấy, chỉ có Latte, nhưng không tệ, nhóm chúng tôi chỉ uống Bá Lãng! Bá Lãng trong tiếng Anh tôi sẽ gọi là Brown. Thư ký Trần, về sau tôi muốn uống Bá Lãng có phải cũng cần phải nói Brown hay không? Nhưng tôi nói như vậy dường như cũng không có vẻ cao quý. Tôi vẫn không hiểu, ở đây rõ ràng là Đài Loan, chúng ta lại đều là người Trung Quốc, tại sao vẫn phải nói tiếng Anh?”

Thư ký Trần nghe xong, nhin không được bật cười, xoay người đi pha cà phê cho Khưu Tuyết San. Có lẽ cô có thể thần không biết quỷ không hay nhổ một bãi nước bọt ở trong cà phê, bởi vì cô thật sự rất ghét điệu bộ của người phụ nữ này.

Nụ cười của Khưu Tuyết San hơi cứng lại, nghe ra ý gièm pha trong lời nói của cô, nhưng cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, thần nhiên cãi lại, “Mặc dù là ở Đài Loan, nhưng thế giới cũng đã toàn cầu hóa từ lâu rồi, thân là vợ của Trọng Vĩ, trình độ ngữ văn của cô thật sự còn chờ phải cải thiện.”

Quý Y Phàm một chút cũng không có bị đả kích bởi vài ba câu của cô ấy. Tiếng Anh của cô đúng là rất kém, thậm chí hiểu rõ chênh lệch giữa mình và Trọng Vĩ rất lớn, hơn nữa khoảng chênh lệch này cũng không phải vài bước là có thể thay đổi được.

Dù sao bất luận là quá trình sinh ra, trưởng thành, bọn họ đều là người ở hai thế giới khác nhau, nhưng bọn họ yêu nhau, chỉ cần có lòng, tự nhiên có thể tìm được hình thức chung sống, người khác muốn cấm kim vào cũng đừng nghĩ đến.

“Tôi cũng cảm thấy tiếng Anh của tôi thật là quá kém, nhưng mặc dù tiếng Anh của tôi không tốt,” cô nháy mắt, cố tình giả bộ làm điệu bộ giống vậy cùng với một nụ cười giả tạo, “Nhưng tôi nói được tiếng Mân Nam rất tốt, cũng biết nói vài câu với khách gia, cô biết không?”

Khưu Tuyết San ngẩn người.

“Không thể nào?!” Quý Y Phàm thông cảm thở dài, “Khưu tiểu thư, không phải tôi đang nói cô, trình độ ngữ văn của cô cũng thật sự còn chờ phải cải thiện.”

Cô không ngờ tới sẽ bị lật lại thẳng thừng.

“Có thể nói tiếng Anh của tôi không có mấy câu, nhưng có một số tôi thật sự nói rất tốt. Bitch! Cô thấy chữ này hình dung cô thế nào?”

Nghe được lời của cô, nụ cười rất cuộc không thể treo ở trên mặt Khưu Tuyết San. “Cô mắng tôi?”

Quý Y Phàm giả vờ vô tội chớp mắt, “Đây là mắng chữ người à? Thật là ngại, cô cũng biết tiếng Anh của tôi không tốt, xin lỗi.”

Cô ấy tức giận đứng dậy, chỉ vào mũi cô, “Cò! Tôi phải nói cho Trọng Vĩ biết, nói cho anh ấy biết, anh ấy sắp cưới một quái vật.”

“Xin cứ tự nhiên.” Quý Y Phàm không chút để ý. “Cưới quái vật dù sao cũng tốt hơn cưới một Bitch.”

Khưu Tuyết San không khống chế được cầm lấy ví da của mình dùng sức ném về phía của cô.

Cô nhanh tay lẹ mắt tránh, ví da đánh tới bể cá, cô nhìn thấy mặt trầm xuống, “Mẹ nó, cô động tay động chân với tôi?! Chết trắng mắt[1].” Cô vội vã kiểm tra bể cá, còn lấy tay mình để lau sạch, sau khi xác định không có bất kỳ tổn hại gì, lớn tiếng với người phụ nữ điên, “Nguy hiểm thật không có sao, nếu như cô dám làm tổn hại cá của tôi, thì cô chết chắc rồi!”

[1] Là từ tiếng lóng dùng chỉ nói những người mất không chú ý hoặc là làm chuyện điên rồ, ngu xuẩn.

“Chỉ là một vại cá ngu xuẩn.”

“Người có thể nói ra những lời này mới là ngu xuẩn! Bitch.” Quý Y Phàm khinh thường trề môi.

Khưu Tuyết san tức giận bước đến phía trước bắt lấy tay cô lại, “Không cho cô mắng tôi nữa, người phụ nữ miệng đầy lời thô tục giống như cô, dựa vào cái gì sống chung với Trọng Vĩ? Cô sẽ chỉ làm mất mặt anh ấy mà thôi.”

Quý Y Phàm khó có thể tin nhìn cô ấy. Người phụ nữ này muốn chết sao? Lại dám kéo tay cô, cô chỉ cần một ngón tay là có thể đánh cô ấy quỵ rạp trên mặt đất! Nhưng cảnh sát Đài Loan là rất gần gũi với dân, mặc dù hiện tại cô không có mặc đồng phục lại siêu khó chịu, nhưng đây là công ty của Trọng Vĩ, cho nên cô vẫn nhịn.

“Buông tay.” Cô lạnh lùng nói.

Khưu Tuyết San để ngoài tai cảnh cáo của cô, “Tôi và anh ấy rất yêu nhau——”

“Cô nên thêm một chữ từng ” Quý Y Phàm thẳng thừng chỉ ra chỗ sai, “Các người là từng yêu nhau. Mẹ nó, Bitch, bảo cô buông tay, cô điếc phải không?”

Lại nghe được cô ấy nói lời thô tục, Khưu Tuyết San hơi ngẩn ra.

“Gã Thường Trọng Vĩ ấy sống đến ba mươi tuổi, nếu như nói không có quá khứ, đánh chết tôi cũng không tin, mà tôi chỉ cần hiện tại anh ấy yêu tôi là được.

“Người phụ nữ như cô thật là thối đến tôi cũng không biết phải hình dung cô như thế nào, bây giờ còn dám nói thương anh ấy? Tôi biết rất rõ cô bám lấy anh ấy là vì tiền, lúc trước cô phải lựa chọn anh trai của anh ấy, không phải là vì muốn có được nhiều tiền tài và quyền lợi hơn là đi theo Trọng Vĩ sao? Đáng tiếc chính là, cô tính nhầm, mà anh trai của anh ấy bị tai nạn xe cộ qua đời, còn là nhờ cô gián tiếp ban tặng.”

“Tôi đã nói, anh trai của anh ấy chết không liên quan gì tới tôi.” Khưu Tuyết San cố thanh minh ỉn, “Là tự anh ấy muốn tăng tốc độ.”

“Anh em bọn họ bởi vì cô mà nổi lên tranh chấp. anh trai anh ấy là đi tìm cô đối chấp, mới tăng tốc độ xảy ra tai nạn xe cộ, điểm này trong lòng cô biết rõ, sao cô còn có mặt mũi đẩy đến sạch sẽ?! Cô không có một câu xin lỗi còn chưa tính, sau khoảng thời gian phát sinh chuyện còn chưa tới nửa năm, thì lấy một người đàn ông có thể làm ông nội của cô, và bây giờ công ty đang đối mặt với khủng hoảng.

“Cô cho rằng bây giờ ở đây có thể nhận được trợ giúp từ Trọng Vĩ, cho nên mới lên giọng với tôi ở chỗ này, muốn đoạt đàn ông với tôi! Nhìn tôi rất ngu sao? Nếu tôi sẽ tặng Trọng Vĩ cho cô, tôi mới thật là ngu! Nếu Trọng Vĩ không muốn nhắc lại quá khứ, khiến sự thật dả thương lòng của chú và thím, cô vốn không có cơ hội lấy được công trình này, cho nên cô tốt nhất thức thối một chút, làm bốn chuyện của cô, cái khác——nghĩ cũng đừng nghĩ!” Quý Y Phàm nói hết lời, lập tức thẳng thừng đẩy cô ấy ra.

Cô ấy không có đề phòng bị đẩy đến lão đảo, vẻ mặt kinh ngạc, vệ sĩ sau lưng cô ấy lập tức bảo vệ cô ấy.

20. Chương 20

“Cô đánh tôi?” Khưu Tuyết San kinh ngạc kêu lên.

“Tôi...” Quý Y Phàm cảm thấy hoang đường, “Tôi đánh cô? Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đánh cô? Tôi thật sự coi thường cô, hóa ra cô không chỉ là một Bitch, còn là một Liar.”

“Tôi phải nói cho Trọng Vĩ biết, để anh ấy thấy rõ bộ mặt thật của cô.”

“Mẹ nó! Nói cái đầy quỷ của cô đấy!” Cô tức đến nhẹn không được hai tay nắm thành nắm đấm, “Cô thật sự cố tình muốn tìm phiền toái, có gan thì cô đi nói đi, nhưng sớm muộn gì tôi cũng cho cô trả giá thật nhiều.”

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ sợ cô sao? Loại phụ nữ không có trình độ giống như cô, Trọng Vĩ điên rồi nên mới chọn cô! Chắc chắn anh ấy không biết bộ mặt thật của cô.”

Mới là lạ, trên thế giới này Trọng Vĩ là người đàn ông biết rõ nhất lai lịch gì đó của Quý Y Phàm cô.

“Nói thật.” Cô thẳng thắn trả lời: “Anh ấy thật là điên rồi nên mới cưới tôi.”

“Cô——” Cửa vang lên âm thanh, trên mặt Khưu Tuyết San lập tức biến đổi đáng kể, trong nháy mắt giống như hoa lê dính hạt mưa xoay người, chạy ào vào trong ngực của Thường Trọng Vĩ.

Anh nhíu mày, nhìn vẻ mặt tức giận của Quý Y Phàm, lập tức đẩy cô ấy ra.

“Trọng Vĩ, cô ấy đánh em.” Khưu Tuyết San đổ thừa.

Anh nhượng mày với Quý Y Phàm.

Cô chỉ hất cằm lên, không nói lời nào nhìn lại anh. Nếu như anh tin Bitch ấy, cô sẽ đánh cho anh bò giống như con chó.

Mỉm cười, anh lướt qua Khưu Tuyết San, đi đến vị hôn thê của mình, “Cô ấy không có đánh cô.”

“Cái gì?” Nghe được giọng nói nhẹ nhàng băng quơ của anh, cô hơi kinh ngạc.

“Tôi nói, cô ấy không có đánh cô.” Tay của Thường Trọng Vĩ ôm eo của Quý Y Phàm, “Bởi vì nếu như cô ấy có đánh mà nói, mặt của cô tuyệt không giống như bây giờ vẫn còn nguyên vẹn như lúc ban đầu.” Anh tươi cười liếc vị hôn thê một cái, “Tôi đã từng bị cô ấy đánh, cho nên tôi biết.”

Khưu Tuyết San ngạc nhiên khẽ nhếch miệng.

Quý Y Phàm thì lại nhẹn không được cất tiếng cười to.

Nghe được tiếng cười của cô, khóe miệng của anh cũng nhẹn không được giương lên một độ cong.

“Cô ấy... Đã từng đánh anh?!”

Thường Trọng Vĩ gật đầu, “Rất nhiều người đều biết.”

Tôn nghiêm đàn ông của anh, từ lúc cô làm anh té ngã trên đất ấy, cũng đã không còn sót lại chút gì.

“Anh không quan tâm?”

“Tất nhiên.” Bộ dáng của anh phớt lờ, “Bởi vì tôi yêu cô ấy.”

Khuru Tuyết San nhìn một màn trước mắt này quả thực khó có thể tin. Những gì cô mong đợi, hoàn toàn khác nhau! Cô tức giận dậm chân, xoay người chạy ra ngoài.

“Anh tốt nhất ở trước khi em không có thật sự ra tay đánh cô ấy, để cho cô ấy đi.” Khi văn phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Quý Y Phàm vùi ở trong lòng ngực của anh nói.

Thường Trọng Vĩ gật đầu, “Anh biết.”

“Nhưng trước tiên nói lời xấu trước, nếu như em thật sự đánh cô ấy mà nói——”

“Anh sẽ không tức giận.” Anh rất thông minh lập tức tiếp lời.

Cô gật đầu hài lòng, hôn lên môi của anh, “Có thể tạo ra nhân tài.”

“Nhưng anh vẫn không hy vọng em dùng bạo lực để trút cảm xúc.” Nhìn thấy sắc mặt của cô thay đổi, Thường Trọng Vĩ lập tức nói tiếp: “Nhưng nếu như em vui vẻ mà nói, anh đương nhiên cũng không có ý kiến.”

Nghe được lời anh nói, cô nhin không được bật cười.

Anh ôm chặt cô, kim lòng không đậu nhiệt liệt hôn cô. Anh đã từng mất đi cô, hiện tại anh đã thay đổi cách nghĩ, anh muốn cô giữ nguyên diện mạo vốn có của cô, bởi vì anh yêu chính là cô như vậy.

“Thành thực mà nói, nhìn người phụ nữ ấy nữ tính như vậy, thực ra thì lại còn rất trong sáng! Cô ấy rất giả tạo, trước kia mắt anh là có vấn đề gì?”

“Tuổi trẻ không hiểu chuyện chứ sao.” Anh cúi đầu lại hôn xuống môi của cô.

Quý Y Phàm nhếch miệng lên, “Thực ra thì em cũng không phải là phần tử bạo lực gì đó.” Cô vỗ vỗ gương mặt của anh, “Chẳng qua là người văn minh như các anh có cách xử lý của người văn minh, cũng không phải mỗi lần đều dùng được! Lúc không dùng được, thì giao cho em đi! Thứ người như thế em thấy nhiều rồi, nếu như cô ta vẫn không cút, em ra mặt giải quyết.”

Thường Trọng Vĩ thức thời không tiếp tục nói đề tài này với cô nữa, “Hôm nay không có ban sao?”

“Buổi tối.” Tay cô đặt lên bờ vai của anh, “Cho nên sau khi ăn cơm trưa xong, em muốn đi về ngủ.”

“Anh biết.” Anh gật đầu, “Anh thực sự thông báo một chút, chờ một chút đi ăn với em.”

Khóe miệng của cô giương lên độ cong hài lòng, “Thực ra thì anh không cần làm như vậy.”

“Nhưng anh muốn ăn cơm cùng em, làm ơn cho anh cơ hội này.” Ngày xưa, anh toàn tâm đặt công biệc ở trên hàng đầu, mà hiện tại anh bắt đầu thực hiện thay đổi, suy cho cùng không phải mỗi lần ông trời đều nhân từ cho người ta cơ hội hoàn toàn mới, anh sẽ nắm chắc thật tốt.

Khi Khuru Tuyết San nhận được yêu cầu của Thường Trọng Vĩ bắt cô lập tức rời khỏi Đài Loan, bằng không sẽ đem toàn bộ quá khứ của cô gửi tin đến cho William tiên sinh, cô lập tức mang theo vệ sĩ muốn tìm anh.

“Tháng quý cũng đã qua, sao vẫn còn nhìn thấy quý?” Vừa nhìn thấy người đến chính là cô ấy, Quý Y Phàm vốn nhìn cá thần tiên nhin không được lăm bắm, “Chào cô, Khuru tiểu thư, còn muốn cà phê nóng gì đó sao? Trọng Vĩ ở trong phòng họp, tôi lập tức phái người đi gọi anh ấy trở lại.”

“Là cô đúng không?” Khuru Tuyết San xông tới trước mặt của cô. Dù sao cũng không còn mặt mũi rồi, cô cũng không quan tâm đến vấn đề hình tượng gì đó!

“Tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì.” Quý Y Phàm lười nhát liếc nhìn cô ấy một cái.

“Trọng Vĩ muốn tôi về Mỹ.”

“Vậy sao? Thuận buồm xuôi gió.” Giọng nói của cô vẫn rất lãnh đạm như cũ, hai mắt vẫn nhìn cá thần tiên.

“Tôi đang nói chuyện với cô, đừng có nhìn những con cá ngu xuẩn ấy nữa.” Khuất Tuyết San không khách sáo chặn lại tầm mắt của cô.

Quý Y Phàm không vui ngẩng đầu trừng cô, “Tránh ra! Trong mắt của tôi, cô mới vô lý lại ngu xuẩn.”

Nghe được lời của cô, Khuất Tuyết San bùm bùm lửa giận, dùng sức đẩy vại cá từ trên tủ xuống.

Tiếng nước pha lẫn với tiếng thủy tinh vỡ chói tai vang lên.

Về mặt Quý Y Phàm khó có thể tin, kích động đẩy cô ấy ra, run run vớt cá nhảy lên ở trên mặt đất, nước mắt đã đảo quanh ở trong hốc mắt.

Nghe được tiếng động, thư ký Trần từ bên ngoài vào thấy được một màn như vậy, vội vàng cầm mấy cái cốc châm nước đến trợ giúp.

“Chỉ là một bầy cá chết tiệt.”

Khi nghe được một câu này, phần nộ đốt cháy trong đôi mắt của Quý Y Phàm, “Cá chết tiệt?” Cô đột nhiên đứng dậy, đưa tay bóp cổ người phụ nữ làm ra vẻ ấy, “Cô mới là người phụ nữ chết tiệt!”

Khuất Tuyết San không ngờ tới cô sẽ đột nhiên xông lên trước, còn bóp cổ của cô, sợ hãi mắc kẹt ở cổ họng, run giọng nói: “Cô, cô muốn làm gì?”

“Làm gì?” Quý Y Phàm lập tức giương tay tát cô ấy một cái, sau đó để như trở bàn tay tát một cái nữa, cuối cùng vung lên nắm đấm muốn đánh tiếp vào mặt giả tạo của cô ấy.

Nhưng cánh tay to khỏe kịp thời vươn tay nắm lấy cổ tay của cô, gấp lại về sau, Quý Y Phàm kêu đau một tiếng, tầm mắt đảo qua. Là Jack, cô thật đã quên bên cạnh người phụ nữ này còn có một vệ sĩ ngoại quốc.

“Jack, dạy dỗ cô ấy thật tốt.” Vuốt ve khuôn mặt của mình, Khuất Tuyết San quát.

Jack không vì Quý Y Phàm là phận phụ nữ mà thủ hạ lưu tình, anh ta hung hăng đánh vào cằm của cô, đánh cho cô mất trọng tâm ngã xuống đất.

“Thường phu nhân?!” Thư ký Trần bị dọa đến choáng váng, vội vàng chạy tới bên cạnh cô.

“Không có sao.” Cô lấy mu bàn tay lau đi máu chảy bên khóe miệng, quật cường đứng dậy, nhìn Jack vung lên quả đấm lần nữa, thân thể của cô linh hoạt né tránh, khe cong eo, vọt đến phía sau anh ta.

Về bản tính nam nữ khác biệt, cô không thể nào so sức lực với anh ta, chỉ có thể so tốc độ với anh ta, cô dùng vai hung hăng va vào lưng của anh ta, khiến cả người anh ta lảo đảo va vào vách tường.

Nhưng Jack nhanh chóng xoay người, lại muốn nhào tới phía của cô.

Cô ngồi xổm thân thể đang định phản kích, Thường Trọng Vĩ đột nhiên chọt tiến vào giữa hai người bọn họ, trực tiếp đụng vào Jack, hai người đều cùng lui về sau một bước.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh trầm giọng hỏi.

“Cô ấy đập vỡ vại cá của ông rồi.” Nhìn thấy anh, Quý Y Phàm nhin không được tức giận tố cáo.

Thường Trọng Vĩ nhìn thấy khóe miệng cô chảy máu, ngón tay lướt qua môi của cô, sự tức giận tăng vọt đến mức cao nhất.

“Khốn kiếp! Đánh phụ nữ.” Xoay người một cái, anh giơ tay lên, vững chắc vung một đấm vào mặt của Jack.

Jack đã trúng một đấm lập tức không khách sáo đánh trả, nhưng Thường Trọng Vĩ quay đầu đi liền tránh được, sau đó quật khuỷu tay, dùng sức nâng lên, đánh thẳng vào cằm đối phương.

Quý Y Phàm nghe trong không khí có tiếng xương cốt và hàm răng va nhau, cô rất rõ đòn nghiêm trọng này, khẳng định hàm răng của Jack bị đánh rớt mấy cái. Cô kinh ngạc sức lực to lớn của Thường Trọng Vĩ, nhưng càng khiến cô kinh ngạc hơn chính là, anh lại gọn gàng ném Jack cao to qua vai cho té xuống đất.

Khưu Tuyết San ở bên cạnh sợ đến vẻ mặt không còn chút máu, thân thể run rẩy, không thể làm bất cứ phản ứng nào khác. Cô chưa từng thấy qua Thường Trọng Vĩ ra tay đánh người, mà nhìn động tác của anh, có vẻ như không phải lần đầu tiên anh ra sức đánh kẻ khác.

Anh quay đầu một cái, ánh mắt bắt được cô, ánh mắt ấy dường như muốn giết người khiến cô không dám thở mạnh một cái.

“Tôi đã cảnh cáo cô, không được động đến cô ấy.” Anh nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn Khưu Tuyết San, sau đó ra sức vung lên nắm đấm về phía của cô ấy.

Thấy anh vung lên nắm đấm về phía người phụ nữ ấy, Quý Y Phàm cũng rút một hơi.

Khưu Tuyết San thét lên, hai tay theo bản năng bảo vệ mặt của mình, nhưng đau đớn không có giáng xuống, cô run rẩy mở mắt ra, chỉ thấy quả đấm của Thường Trọng Vĩ dừng lại ở trước mũi của cô, cô sợ tới mức không dám động chút nào.

“Chí Siêu, báo cảnh sát.”

Lưu Chí Siêu đứng ở ngưỡng cửa như ở trong mộng mới tỉnh, lập tức cầm lấy điện thoại.

“Nói có người đánh lên cảnh sát. Tuy tôi không đánh phụ nữ, nhưng nếu như cô còn dám động đến Y Phàm, quả đấm này nhất định rơi vào trên người cô, hơn nữa kết cục của cô sẽ thảm hơn Jack! Dẫn bọn họ đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ nữa.”

Lưu Chí Siêu gọi bảo vệ tới, kéo Jack và Khưu Tuyết San đi ra ngoài.

Trong văn phòng còn lại hai người Thường Trọng Vĩ và Quý Y Phàm.

“Anh bảo Chí Siêu phái người đi mua một vài cá khác về, không sao.” Anh nhẹ giọng trấn an nhìn cá thần tiên trong cốc của cô.

Cá thần tiên trên đất được nhặt lên bỏ vào trong cốc không sót một con, chỉ cần nhanh chóng thả lại vào trong nước có oxy, có lẽ không sao.

Quý Y Phàm gật gật đầu, có chút như đang ở trong mộng ngẩng đầu lên nhìn anh, “Thân thủ của anh lại rất gọn gàng.”

“Bởi vì anh là nhị đẳng đai đen Judo.”

Về mặt cô kinh ngạc, “Ju, judo?!”

Về mặt của anh thú vị nhìn cô, “Đúng vậy.”

“Vậy anh...” Cô nhớ tới lần trước ở hội quán karate anh bị cô đánh cho giống như con chó, “Lúc em đánh anh vì sao không đánh trả.”

“Không cần thiết.” Anh không quan tâm nói: “Em vui là được rồi.”

Nghe được câu trả lời của anh, cô nhin không được bật cười, nhưng khe động đến khóe miệng, cô không khỏi đau đến co quắp lại.

Chú ý tới kêu đau của cô, Thường Trọng Vĩ lo lắng nhìn cô, “Không sao chứ?”

“Không sao.” Quý Y Phàm lắc đầu, mặc dù cằm và khóe miệng đều rất đau, nhưng vẫn ngẩng đầu hôn lên môi của anh, “Em chỉ là đột nhiên cảm thấy... Càng ngày anh càng xứng với em.”

Lời của cô làm anh không nhin được cũng bật cười, “Vậy thật đúng là vinh hạnh của anh.”

“Quả thực chính xác.” Cô kiêu ngạo gật đầu.

Thường Trọng Vĩ dịu dàng chạm nhẹ vào khóe miệng của cô, nhìn sừng đỏ trên mặt cô.

Ánh mắt của anh truyền đạt ra sự dịu dàng mang lại dòng nước ấp ngấm vào toàn thân của cô, chỉ cần mỗi lần anh nhìn cô chăm chú, cô sẽ có cảm giác này.

Chỉ cần có anh ở bên người, cô cho rằng không có chuyện gì sẽ làm khó được cô, nếu hai người bất đồng, cũng có thể tìm được cách chung sống lẫn nhau ở trong tình yêu.

21. Chương 21

“Nguy hiểm thật cậu phát hiện sớm, bằng không chúng ta có thể phải tổn thất nặng nề.” William thông qua chat webcam nói chuyện với Thường Trọng Vĩ ở Đài Loan.

Khóe miệng của anh nhàn nhạt giương lên một độ cong đắc ý.

Đã qua hơn nửa năm, Khưu Tuyết San vẫn không sửa được bản tính tham lam, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu ở trên tài liệu, mà anh sớm đã phái người theo dõi nhất cử nhất động của cô ấy, cho nên cô ấy vừa mới ra tay, anh lập tức phái người đưa tin cho William.

Hiện tại, danh dự của Khưu Tuyết San không chỉ quét rác, còn phải chịu kiện cáo.

“Nhưng, làm sao mà cậu biết cô ấy sẽ động tay chân trên tài liệu?” William tò mò hỏi.

“Bởi vì tôi tra qua tài vụ của cô ấy.” Thường Trọng Vĩ đương nhiên sẽ không thừa nhận mình là nhằm vào cá nhân Khưu Tuyết San. “Một người có lỗ hổng tài vụ, khó bảo đảm cô ấy sẽ không tác quái, nhìn chặt một chút, yên tâm hơn.”

“Quả nhiên, người trẻ tuổi làm——” giọng nói của ông đột nhiên biến mất.

Thường Trọng Vĩ nghi hoặc nhìn ông, “Làm sao vậy?”

William không được tự nhiên giật giật cổ.

Thấy được bộ dáng của đối phương, anh không khỏi từ từ ngồi thẳng thân hình, lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

“Tôi còn có việc bận, ngắt kết nối trước.” William lập tức ngắt kết nối, màn hình lập tức chuyển sang màu đen.

Anh thở dài ở trong lòng, cơ hồ không tìm được dũng khí xoay người, anh buồn rầu chống trán của mình.

“Anh còn ngồi làm gì?” Giọng nói lạnh lùng của Quý Y Phàm vang lên.

“Y Phàm?!” Thường Trọng Vĩ khoa trương bật dậy khỏi ghế, “Sao em ở trong này? Sao anh lại có thể ở trong này?”

Về mặt cô khó hiểu nhìn anh.

Anh dùng sức đánh lên trán, “Anh chắc chắn là mộng du! Thật sự xin lỗi, đánh thức em sao?”

Quý Y Phàm vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh. “Mộng du?!”

Tay của Thường Trọng Vĩ lập tức ôm eo của cô, vùi đầu ở trên cổ của cô, nhẹ tay vỗ bụng dưới đã hơi hơi nhô lên, “Dám chắc là vậy! Bằng không sao anh có thể không nghe lời nói của em, nửa đêm không ngủ được ngồi ở trong phòng sách chứ?”

Lời nói của anh khiến cổ thiếu chút nữa bật cười, nhưng cô cố nén, đưa cho anh một ánh mắt hung ác.

Thực ra thì đối thay đổi của anh, cô đã rất vừa lòng rồi.

Đài Loan và nước Mỹ quả thật có thời gian sai lệch, chỉ cần anh đừng quá khoa trương, cô đã lui một bước, lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt, chẳng qua là hôm nay anh thật sự nói hơi lâu chút, từ trời vừa rạng sáng đến bây giờ cũng đã sắp hai giờ rưỡi rồi, cho nên cô mới không thể không thức dậy bắt người.

Hai người đi trở về phòng ngủ.

“Anh thề lần sau——”

“Em không muốn nghe, bởi vì anh vốn không làm được.” Cô cắt ngang lời của anh, từ từ nằm ở trên giường.

Anh cũng nằm lên giường, thuận tay ôm cô vào trong ngực, để lưng của cô dán vào trong ngực của anh, bàn tay to đặt ở trên bụng mềm mại của cô, cúi đầu hôn ở cổ của cô.

“Đừng giận anh, em nên biết, anh sợ nhất em giận anh.”

Quý Y Phàm ngẩng đầu tức giận cười với anh.

Nhìn thấy nụ cười của cô, anh nhin không được hôn cô.

Cô tìm một vị trí thoải mái ở trong lòng của anh, thì thảo giáo huấn: “Ngày mai em muốn khám thai, nếu như tinh thần của anh không tốt mà nói, em sẽ không cho anh đi theo em. Còn có, quả quýt ở ban công, ngày mai phải hái một ít đem đi cho thím, thím nói muốn làm chút trà quýt, có nghe không?!”

Lời của cô không có nhận được bất kỳ câu trả lời nào, khiến cô nghi hoặc ở trong lòng anh hơi xoay người, lúc này mới chú ý tới anh lại ngủ thiếp đi rồi.

Nhìn bộ dáng ngủ của anh, Quý Y Phàm nhin không được lắc đầu phì cười, cẩn thận kéo chăn đắp cho anh.

Kỳ thực, cho đến bây giờ cô vẫn còn đang học, từ trên người Trọng Vĩ, cô phải xem xét lại cách thức mình đối đãi với anh.

Bọn họ kết hôn, sống hạnh phúc, anh chấp nhận cô, bất luận hành vi cử chỉ của cô không dịu dàng tao nhã thế nào, anh đều bao dung vô điều kiện. Giống vậy, cô cũng học tiếp nhận anh luôn không để ý phân thời gian cho công việc, biết anh không phải cố ý, bởi vì là lòng trách nhiệm nặng nề của người, luôn cố gắng làm tốt mọi việc.

Cô đưa tay ôm lấy anh, hiện tại cô đã không giống như trước đây vì công việc của anh mà lâm vào bất an, bởi vì cô biết, chỉ cần anh yêu cô, anh tự nhiên sẽ thay đổi, cô vốn không cần cưỡng cầu.

Nghĩ đến anh vừa mới vì sợ cô nổi giận, thậm chí ngay cả lời nói mộng du như vậy cũng nói được, khoe miệng cô lại giường lên.

Cô rất cuộc hiểu được, ở trong thế giới của tình yêu, thực ra thì mình không cần phải lo lắng suy nghĩ muốn cung cấp cho đối phương thứ gì, trái lại, trước tiên là biết rõ đối phương thật sự muốn chính là thứ gì, mới có thể khiến cho quan tâm chân chính đi vào trong lòng của nhau.

Cô tin, bọn họ sẽ hạnh phúc đến bạc đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-nhiệt-luyện>